
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 31 / III Legislatura / Segon període

Dijous, 15 de desembre de 1988

Comissió de Política Cultural

Presidència
de l'Il·lustre Sr. Joan Colomines

Compareixença del Conseller Delegat
del Comitè Organitzador
Olímpic Barcelona 1992

Preguntes

Proposició no de Llei sobre la Signatura
d'un Tractat d'Unió, en Matèria
Lingüística, entre les Diverses
Administracions del Territori
del Països Catalans

Proposició no de Llei sobre l'Homenatge
Nacional a la Catalunya de l'Exili

Proposició no de Llei sobre els
Intercanvis Escolars entre els
Territoris de la Comunitat
Lingüística Catalana

SUMARI

Primera sessió

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts.

Compareixença del Conseller Delegat del Comitè Organitzador Olímpic Barcelona 1992 (Punt primer de l'ordre del dia.)

Exposició : *Sr. Conseller Delegat del Comitè Organitzador Olímpic 1992* (p. 648).

La sessió se suspèn a les onze del matí i nou minuts i es reprèn a tres quarts de dotze del migdia i sis minuts.

Preguntes subsegüents a l'exposició del Sr. Conseller Delegat del Comitè Organitzador Olímpic 1992

Sobre l'ús de les instal·lacions olímpiques abans del 92

Formulació : *I. Sr. Bauzá (P)* (p. 655).

Resposta : *Sr. Conseller Delegat* (p. 655).

Repregunta : *I. Sr. Bauzá (P)* (p. 656).

Segona resposta : *Sr. Conseller Delegat* (p. 656).

Sobre el grau efectiu de col·laboració institucional i econòmica de les diverses administracions implicades en l'organització dels Jocs Olímpics

Formulació : *I. Sr. Dalmau (S)* (p. 657).

Sobre l'estat de negociació amb les institucions i amb la Generalitat de Catalunya, en relació amb el segon cinturó en la seva connexió sud

Formulació : *I. Sra. Torrent (S)* (p. 657).

Sobre la inversió global de l'Administració del Govern central de cara als Jocs Olímpics 92, i les inversions de Sevilla per a l'Exposició Mundial

Formulació : *I. Sr. Camps i Vallejo (CiU)* (p. 657).

Resposta conjunta : *Sr. Conseller Delegat* (p. 657).

Repregunta : *I. Sr. Camps i Vallejo (P)* (p. 659).

Segona resposta : *Sr. Conseller Delegat* (p. 659).

Sobre el pla general de seguretat previst pel COOB 92

Formulació : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 659).

Resposta : *Sr. Conseller Delegat* (p. 659).

Repregunta : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 660).

Segona resposta : *Sr. Conseller Delegat* (p. 660).

Sobre la comercialització dels anells olímpics

Formulació : *I. Sr. Martín (M)* (p. 660).

Resposta : *Sr. Conseller Delegat* (p. 660).

Sobre els convenis amb la Direcció General d'Ocupació sobre la formació ocupacional

Formulació : *I. Sr. Jané (CiU)* (p. 661).

Resposta : *Sr. Conseller Delegat* (p. 661).

Sobre els aspectes esportius que han de generar els Jocs Olímpics

Formulació : *I. Sr. Terradellas (S)* (p. 662).

Resposta : *Sr. Conseller Delegat* (p. 662).

Repregunta : *I. Sr. Terradellas (S)* (p. 662).

Sobre els organismes de la Generalitat que han participat en l'Olimpiada Cultural

Formulació : *I. Sra. Bruguera (CiU)* (p. 663).

Resposta : *Sr. Conseller Delegat* (p. 663).

Repregunta : *I. Sra. Bruguera (CiU)* (p. 663).

Sobre el remodelatge del Museu d'Art de Catalunya

Formulació : *I. Sr. Sobrequés (S)* (p. 663).

Resposta : *Sr. Conseller Delegat* (p. 664).

Sobre la renovació del conveni lingüístic

Formulació : *I. Sr. Vernet (CiU)* (p. 664).

Resposta : *Sr. Conseller Delegat* (p. 665).

Sobre les perspectives econòmiques que comporta el conveni signat amb l'NBC

Formulació : *I. Sr. Terradellas (S)* (p. 665).

Resposta : *Sr. Conseller Delegat* (p. 665).

Sobre el paper de Barcelona com a cap i casal de Catalunya en els Jocs Olímpics

Formulació : *I. Sr. Vila (CiU)* (p. 667).

Resposta : *Sr. Conseller Delegat* (p. 667).

Repregunta : *I. Sr. Vila (CiU)* (p. 667).

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i es reprèn a dos quarts d'una i vuit minuts.

Preguntes (Punt segon de l'ordre del dia.)

Preguntes al Consell Executiu sobre la transferència de l'educació d'adults a la Conselleria de Benestar Social, sobre l'adscripció dels professors d'educació permanent d'adults, sobre la situació laboral i professional dels professors d'educació permanent d'adults i sobre el programa d'actuació previst per a l'educació permanent d'adults

Formulació : I. Sra. Torrent (S) (p. 668).

Resposta : H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 668).

Repregunta : I. Sra. Torrent (S) (p. 669).

Segona resposta : H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 670).

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i onze minuts.

Segona sessió

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i deu minuts.

Proposició no de Llei sobre la Signatura d'un Tractat d'Unió, en Matèria Lingüística, entre les Diverses Administracions del Territori dels Països Catalans (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 672).

L'I. Sr. President intervé per fer unes precisions (p. 673).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Sobrequès (S) (p. 673).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : H. Sr. Ferrer (CiU) (p. 673).

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 674), l'I. Sr. President (p. 674) i el Sr. Lletrat (p. 674), i

Posició dels Grups : I. Sr. Martín (M) (p. 675), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 675) i I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 675).

L'I. Sr. Vidal-Quadras intervé per a una qüestió d'ordre (p. 676).

Posició del Grup presentant : I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 676).

El Sr. Lletrat dona lectura al text de la Proposició (p. 677).

Votació (amb l'esmena transaccional incorporada) : aprovada per unanimitat (p. 677).

Proposició no de Llei sobre l'Homenatge Nacional a la Catalunya de l'Exili (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 677).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Camps i Vallejo (CiU) (p. 678).

Posició dels grups : I. Sr. Martín (M) (p. 678), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 679) i I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 679).

Intervenien per fer unes precisions l'I. Sr. President (p. 679) i l'I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 679).

Posició dels grups : I. Sr. Sobrequès (S) (p. 680).

Posició del grup proponent : I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 681).

La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i deu minuts i es reprèn a les sis de la tarda i onze minuts.

L'I. Sr. Pueyo (ERC) anuncia la retirada de la Proposició (p. 681).

Proposició no de Llei sobre els Intercanvis Escolars entre els Territoris de la Comunitat Lingüística Catalana (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 681).

Esmenes del G. p. de Convergència i Unió (núms. 1, 2 i 3, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Descals (CiU), juntament amb les esmenes núms. 2 i 3 (p. 682).

Posició dels grups : I. Sr. Martín (M) (p. 682), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 682), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 682) i I. Sr. Cadevall (S) (p. 683).

Posició del Grup presentant : I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 683).

Votació : aprovada per unanimitat (p. 683).

El debat del tercer punt de l'ordre del dia fineix a un quart de set de la tarda i onze minuts.

Primera sessió

S'obre la sessió a les deu del matí i tretze minuts. Presideix la sessió l'I. Sr. Colomines, acompanyat del Vice-president, l'I. Sr. Cadavall, i del Secretari, l'I. Sr. Padilla. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Vintró.

Hi són presents les diputades i els diputats membres de la Comissió l'I. Sr. Masó, l'I. Sr. Vila, l'I. Sr. Descals, l'I. Sra. Bruguera (en substitució de la l'I. Sra. Ribes), l'I. Sra. Busquets, l'I. Sr. Montalat, l'I. Sr. Coll i Bertran, l'I. Sr. Jané, l'I. Sr. Camps i Vallejo, l'I. Sr. Sanclimens (en substitució de l'H. Sr. Ferrer), l'H. Sr. Cahner i l'I. Sr. Vernet, pel G. p. de Convergència i Unió; l'I. Sr. Dalmau, l'I. Sra. Torrent, l'I. Sr. Sobrequès i l'I. Sr. Terradellas, pel G. Socialista; l'I. Sr. Riera i Gassiot, pel G. p. d'Iniciativa per Catalunya; l'I. Sr. Bauzá (en substitució de l'I. Sr. Vidal-Quadras), pel G. p. Popular; l'I. Sr. Carod-Rovira, pel G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i l'I. Sr. Martín, pel G. Mixt.

Assisteixen a aquesta sessió el Conseller Delegat del Comitè Organitzador Olímpic Barcelona 1992, l'Hm. Sr. Josep Miquel Abad i Silvestre, i el Conseller de Benestar Social, l'H. Sr. Antoni Comas.

Ordre del dia

1. *Compareixença del Conseller Delegat del Comitè Organitzador Olímpic Barcelona 1992.*
2. *Preguntes.*

El Sr. PRESIDENT : S'obre la sessió.

Compareixença del Conseller Delegat del COOB 92

Aquesta sessió té un punt d'ordre del dia, que és la compareixença del Conseller Delegat del Comitè Organitzador Olímpic de Barcelona 1992, l'Il·lustríssim senyor Josep Miquel Abad i Silvestre, per tal que informi de totes les qüestions relatives al COOB 92.

En primer lloc, vull saludar el senyor Abad —no és la primera vegada que és aquí—; saben vostès que abans que Barcelona fos nominada com a ciutat per a fer-hi els Jocs Olímpics del 92 aquí ja es va presentar en aquesta Comissió tot el projecte i va fer una compareixença l'Excel·lentíssim senyor Alcalde de Barcelona, i el senyor Abad va venir en la legislatura passada, juntament amb la senyora Aina Moll, per parlar de totes les qüestions relatives a la llengua dels Jocs Olímpics i ens van facilitar després una gran documentació que tenim, i que totes les senyores i els senyors diputats, doncs, han tingut a la seva disposició i que sé que han utilitzat, i en aquest sentit nosaltres hem anat fent el que ens pertocava, que és sobretot aquestes qüestions de tipus cultural i lingüístic, el seguiment dels Jocs, encara que com a Comissió d'esports —que també ho som—, doncs, ens correspon, diguéssim, amb tota l'amplitud que comporten els Jocs, el que passa és que en la legislatura passada hi va haver, es va crear una Comissió per al seguiment d'aquests Jocs i, aleshores, això ho vam deixar a mans d'aquesta Comissió. Ara no hi és aquesta Comissió, i per això a nosaltres ens ha semblat que seria bo que ho tiréssim endavant. Per tant, molt benvingut i moltes gràcies de la seva compareixença.

La segona cosa que els volia dir és que jo demano al plenari la possibilitat d'ampliar l'ordre del dia amb un altre punt, en un

moment donat, i és que ens van quedar quatre preguntes pendents en relació amb l'ensenyament de l'educació d'adults, que ha de contestar el Conseller Comas, que en el moment que va venir el Conseller Laporte, aquell dia, que vam fer totes les preguntes, doncs, ell estava malalt o no me'n recordo..., no va poder venir. Va quedar pendent. Llavors, nosaltres, si a vostès els sembla bé, li vam manifestar que probablement si això s'excedia li demanàvem que comparegués pels volts de la una, perquè potser, doncs, aquesta Comissió pot estar acabada —i si no ja s'esperarà— i llavors liquidaríem aquestes quatre preguntes que tenim pendents, i conjuntament amb la sessió que tindrem a la tarda, que també ja treurem, totes menys una, les proposicions no de llei que teníem també pendents, podrem ja tancar aquest primer cicle de la Comissió, doncs, havent enllestit tot el que hi havia en tràmit i en curs.

És a dir que, si no hi ha cap manifestació en contra, s'entendrà que s'accepta aquesta ampliació de l'ordre del dia. (Pausa.) Molt bé, s'accepta, doncs.

Aleshores, dit això, dono la paraula, passo la paraula al senyor Josep Miquel Abad.

El Sr. CONSELLER DELEGAT DEL COMITÈ ORGANITZADOR OLÍMPIC BARCELONA 1992 (Josep Miquel Abad) : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, em plau comparèixer davant d'aquesta Comissió gairebé deu mesos després de la darrera compareixença, en aquella ocasió coincidint amb l'aleshores Directora General de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya, Aina Moll, per explicar el contingut i els efectes del conveni que aleshores recentment es va signar sobre els serveis lingüístics i la política lingüística del COOB 92. Avui, seguint les indicacions del Molt Honorable President del Parlament, em plau informar-vos de l'estat general de l'organització dels Jocs. A efectes d'una millor sistematització, d'una explicació que podria ser enormement llarga, agruparé la informació en quatre blocs, la meua exposició, doncs, en quatre grans blocs, que seran : primer, el que en podríem denominar el compliment dels compromisos organitzatius; el segon, els aspectes econòmics del projecte; el tercer, la projecció espanyola i fonamentalment internacional dels Jocs de Barcelona, i, el quart —si us sembla, i donades les característiques d'aquesta Comissió o l'especificitat d'aquesta Comissió—, una explicació més accentuada sobre el plantejament cultural dels Jocs de Barcelona.

Hem distribuït uns documents, hi ha un fulletó editat, que és el resum, però bastant omnicomprensiu, del programa cultural, que seguirem quan arribi el punt, i després uns fulls que estan posats dintre, que és una síntesi de l'estat de compliment del pla director, que per a nosaltres és una mica el punt de referència sistemàtic dels treballs que dia a dia realitza el Comitè Organitzador dels Jocs.

Anant, doncs, al primer punt, respecte al compliment dels compromisos organitzatius, em plau informar a aquesta Comissió que el Pla Director, amb data 30 de novembre, per tant, ben recentment, ha assolit o hem aconseguit assolir el 87% de totes les fites que l'any passat ens vam proposar com a objectius de treball per ser acomplerts durant l'any 88. Insisteixo que el Pla Director és per a nosaltres el punt de referència més sistematitzat, més seriós de les feines que dia rere dia realitza el Comitè organitzador. És fàcil imaginar que una organització com la dels Jocs Olímpics, que avui dia adquireix un nivell de

complexitat organitzativa, tecnològica, financera, comercial, cultural tan enorme i que a la vegada és un fet no repetitiu respecte al qual no hi han antecedents en el nostre país i, per tant, els punts referencials són sempre aliens i, per tant, són sempre punts referencials que es situen en altres contextos de països, en altres realitats de ciutats, en altres perfils culturals, amb altres objectius respecte a com concebre i materialitzar els Jocs Olímpics, doncs, aquesta manca de referències i aquesta realitat no repetitiva, absolutament no repetitiva dels Jocs Olímpics, fan que l'esforç planificador, l'esforç de posar blanc sobre negre i d'una forma sistematitzada, absolutament coherent, totes les feines, tots els objectius que ha de desenvolupar el Comitè organitzador, no només fins a la realització dels Jocs, àdhuc fins a la seva liquidació, és probablement una de les tasques més sordes, més grises, més poc conegudes, però absolutament essencials per no perdre'ns en el maremàgnum d'activitats que desenvolupa un Comitè d'aquestes proporcions.

El fet d'haver aconseguit, a 30 de novembre del 88, el 87% de totes les fites principals, amb un 13% pendent del qual en el mes que som algunes d'aquestes dades pendents ja s'han resolt, permetrà arribar al cap de l'any a un grau d'acompliment proper al 95% dels nostres objectius proposats per a l'any. Des d'un punt de vista quantitatiu és, evidentment, un grau d'acompliment elevadíssim, i des d'un punt de vista qualitatiu, també, perquè cal dir potser més, perquè les fites que queden pendents, que quedaran pendents per a l'any que ve són fites totes elles importants, però no essencials, però en canvi, totes les fites essencials previstes, ací assolides durant l'any 88, han estat assolides.

Aquí teniu un llistat, diu : «fites assolides», en aquests dos documents que acompanyaven el fulletó de l'Olimpíada Cultural, una relació d'aquestes fites més significatives, entre les quals jo destacaria particularment els temes de la cerimònia ja essent a Seül, en tant que va significar des d'un punt de vista formal la primera presentació, la primera exposició i la primera presentació davant del món olímpic i davant del món —olímpic i no olímpic—, davant d'aproximadament 2.500 milions d'espectadors, a arreu del món, el fet de Barcelona com a ciutat olímpica per al 92.

Des del punt de vista de fons, les fites més importants, sens dubte, són totes aquelles que han anat dirigides a assegurar, a garantir que el compliment de tots els temes logístics i institucionals que han d'assegurar el millor compliment dels jocs, la millor realització dels jocs, han estat fetes. Des d'aquest punt de vista, des de la signatura de protocols de col·laboració amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió fins al protocol de col·laboració amb Radiotelevisión Española, els convenis signats —aquí diu vint-i-una federacions, en aquest moment ja en són vint-i-sis—, els convenis signats ja amb la immensa majoria, excepte dues federacions internacionals, respecte a la determinació dels criteris dels elements a partir dels quals s'han de desenvolupar cadascun dels esports, la localització, la fixació de les instal·lacions esportives i els seus condicionaments tècnics és un dels elements cabdals d'una bona organització. Pensem, com a punt de referència, que Barcelona ha aconseguit tenir aquests documents signats amb totes les federacions, amb gairebé totes les federacions, i amb les dues que manquen es farà abans de la Setmana Santa propera, probablement una

no s'arribarà a signar —ara comentaré l'especificitat d'aquesta—, quan, és a dir, ho farem tot això gairebé tres anys i mig abans de la celebració dels Jocs, quan organitzacions de jocs anteriors, pràcticament fins al darrer any abans de la inauguració han tingut pendents fortes discussions amb les federacions internacionals. Això no vol dir que siguem més llestos, vol dir que hem intentat aprendre —com és la nostra obligació—, modestament, d'anteriors organitzacions per treure nota de quins són els elements clau, de quins són els elements estratègics del desenvolupament organitzatiu dels jocs i intentar millorar cap a uns altres la nostra pròpia organització.

Tenim signats també gairebé tots els convenis institucionals que asseguraran, o que assegurin ja, el millor compliment de tota la construcció de les infraestructures necessàries directament per als Jocs Olímpics. En aquest sentit, tenim signat el conveni amb la Generalitat de Catalunya, amb tots els ajuntaments subscus dels Jocs, amb una de les diputacions —de les quatre— que participen en el finançament, en el cofinançament de les instal·lacions esportives, i abans de tres mesos, és a dir abans de la Setmana Santa propera, aquests convenis quedaran signats en la seva totalitat. Aquesta és una de les fites pendents; de totes maneres, és una fita que, en no tenir-la resolta fins d'aquí a un parell o tres de mesos, no afecta ni tan sols lleugerament el compliment de res, atès que per acord institucional real, més enllà de la formalització d'aquests convenis, tots els temes que van lligats amb això tiren endavant. Per tant, la no-protocol·larització d'aquests convenis no està afectant la marxa real dels projectes.

En relació amb el tema de les obres, potser és el més aparent i en certa mesura també és el més important, us puc informar que tant el Port esportiu com la Villa Olímpica, com l'estadi, com el Palau d'Esports, com l'INEF, que són els elements, els elements d'iniciativa pròpia del Comitè organitzador i sobre els quals el Comitè organitzador té una particular responsabilitat directa, es troben tots en calendari, amb una lleugera desviació —d'aproximadament un mes, en l'estadi— que no afecta el bon resultat final, perquè en definitiva l'estadi, en tot cas, té dues fites : la fita dels Jocs, respecte a la qual és evident que l'estadi estarà acabat, i una fita més propera, que és la realització de la Copa del Món d'Atletisme la tardor del 89. En tot cas, aquest mes de retard no afecta per a res, doncs, la bona marxa dels treballs ni els compromisos de realització de les proves de l'any vinent. La resta d'obres estan absolutament en calendari, amb l'acotació que les feines de la villa olímpica, que, sens dubte, eren i són, des del punt de vista també del calendari, les més estratègiques, perquè són les que tenen un marge de maniobra més petit, és a dir, la mobilitat en calendari de la villa olímpica és molt, molt reduïda, amb l'estadi, amb el Palau o amb l'INEM, o amb qualsevol altra instal·lació esportiva, doncs, queden tres anys, per tant, encara que hi hagués retards de mesos afectarien l'economia de l'obra o afectaria la bona gestió, però no afectarien el resultat final, perquè s'ha de pensar que en tres anys evidentment s'acabaran, però en canvi la villa olímpica, el marge de mobilitat que té de sortir del calendari previst és molt reduït, perquè l'opció que en aquell moment va prendre la ciutat i el Comitè organitzador d'aprofitar legítimament els Jocs Olímpics com a pretext per renovar de manera important un dels fronts més importants de la ciutat i per recuperar el front marítim per als ciutadans, doncs, insis-

teixo, té un marge molt reduït. Just en aquest tema, tan absolutament estratègic, hi ha avanç sobre el programa previst; hi ha del voltant de tres mesos d'avançament sobre el programa d'obres previst, la qual cosa no és que ens permeti quedar tranquils, tranquils no hi quedarem fins al dia 10 d'agost del 92, però sí que ens permet ser moderadament optimistes, encara que permanentment rigorosos sobre l'estat d'acompliment de les obres, però almenys ja no tenim aquell «ai al cor» que podríem tenir fa un any i mig, quan tot just les obres de remodelatge de la vila olímpica començaven.

Els temes més calents, des del punt de vista de la materialització de determinades inversions, els podríem concretar en el que és el pla d'allotjaments. Realment, Barcelona —això és un fet objectiu—, més enllà de la voluntat, evidentment, del Comitè Organitzador i més enllà de les possibilitats reals de la solució del Comitè Organitzador, crec que tots estarem d'acord que el sistema hotel·ler de la ciutat de Barcelona —no parlo de l'*interland* de Barcelona, i molt menys si ens anem acostant a zones clàssiques i històricament turístiques—, però el sistema hotel·ler de la ciutat de Barcelona és un sistema absolutament insuficient, insuficiència la qual ha estat des de sempre, des de fa molts anys, posada en relleu bàsicament quan la Fira de Barcelona, en qualsevol de les seves deu o dotze grans manifestacions, de les trenta que fa a l'any, doncs, col·lapsen el sistema hotel·ler, per dir-ho d'alguna manera, entre Sitges i Mataró. Si ja es veu que en una ciutat, una sola manifestació firal pot col·lapsar tot el sistema, aquest sistema és evidentment insuficient per servir amb naturalitat, amb confortabilitat els requeriments normals d'una ciutat amb molta vitalitat, com és la ciutat de Barcelona.

En aquest tema, doncs, hi ha tota una planificació respecte a la qual el Comitè Organitzador no pot fer una altra cosa que estimular, que ajudar a desencallar determinats punts, des del punt de vista urbanístic o des del punt de vista de concepció, però que evidentment s'escapa a les nostres possibilitats i a la inversió directa. En tot cas aquí, sembla, i dic sembla perquè encara les concrecions estan per veure, però sembla que hi ha un altíssim interès de grups inversors, tant catalans o espanyols com internacionals, en relació amb la xarxa hotel·lera de Barcelona.

En aquest moment, hi ha en construcció deu hotels a la ciutat de Barcelona, dels quals vuit són hotels que no ultrapassen les cent cinquanta, dues-centes habitacions, per tant, estem parlant d'hotels que sens dubte compliran el seu paper o compleixen el seu paper, però que són hotels de dimensions mitjanes, tirant a petites; els grans hotels, els que tots estem acostumats a veure a les grans ciutats, en aquests moments només n'hi ha dos en construcció i quatre més en projecte.

Si, finalment, tot el que està previst en aquest tema es tirés endavant i es materialitzés, l'augment de llits de categoria quatre/cinc estrelles en el sistema hotel·ler de Barcelona augmentaria entre cinc i sis mil places. És un augment significatiu, és un augment que probablement és lluny encara del volum d'oferta que les grans ciutats europees amb vocació i història de ser pols atractius, no només turístics, sinó econòmics i de concentració, com a grans centres de serveis, però que en canvi signifiquen, sens dubte, una gran millora en relació amb el que en aquest moment existeix.

Un altre punt calent era l'allotjament per al que denominem,

en el nostre argot, «família olímpica» —una part de la família olímpica—; ha estat públicament comentat i és l'allotjament d'una part dels mitjans de comunicació. Sortosament, en aquest tema, després de la darrera reunió de la delegació del Comitè Organitzador de Barcelona amb el Comitè Executiu del Comitè Olímpic Internacional la setmana passada, a Viena, reunió en la qual el Comitè Olímpic Internacional va acceptar no concentrar necessàriament els mitjans de comunicació en una única vila per a periodistes, sinó posar tot un seguit de requeriments, com la millor garantia de transports, la millor garantia de connexions informàtiques i de telecomunicacions, etcètera però que complint aquests requeriments la família periodística es pogués allotjar de la millor manera que el Comitè Organitzador pogués resoldre, és a dir ja no «rigiditzava» la solució, doncs, després d'aquesta bona notícia i excellent predisposició del Comitè Olímpic Internacional estem, doncs, en condicions d'assegurar que aquest punt que era calent deixarà de ser-ho.

En relació amb dos convenis més, donar com a notícia que el Comitè Organitzador va signar amb el comitè d'empresa del mateix Comitè organitzador un conveni, un conveni laboral de quatre anys de durada fins a la liquidació dels Jocs Olímpics. Això és realment, almenys que jo sàpiga, no hi ha precedents, i els convenis lògicament són curts, perquè el canvi de les condicions laborals o econòmiques, doncs, es produeixen a la curta i, per tant, els convenis han de ser a la curta. En tot cas, vull posar en relleu l'altíssim grau de responsabilitat de la gent que treballa en el Comitè Organitzador que va acceptar fer un conveni per aquests quatre anys que emparés, efectivament, unes condicions laborals dignes, o molt dignes, però que cobrés també qualsevol possibilitat que en els moments més crítics del procés organitzatiu, com pot ser un any abans dels Jocs o dos anys abans dels Jocs, doncs, l'organització, que passarà en aquest moment de 130 persones a tenir-ne al voltant de les 700, entrés en una dinàmica hipotètica de possibilitat de conflicte interior que alterés, doncs, la bona marxa dels treballs. Per tant, en aquest sentit, vull deixar constància del molt, molt alt grau de responsabilitat de la gent que treballa en el COOB en acceptar aquest conveni per quatre anys, que ens garanteix, doncs, unes condicions estables de treball per a tot el període.

Finalment, fer una referència a aquest punt : el conveni de serveis lingüístics o el conveni de política lingüística, que va ser motiu d'una explicació per part de la senyora Aina Moll i meva ara fa aproximadament deu mesos, dir en aquest tema que el conveni que en aquell moment va ser explicat amb molta profunditat s'està aplicant i desenvolupant amb absoluta naturalitat, que jo crec que és la millor de les notícies que es pot donar; és a dir, un conveni ambiciós —perquè ho era i ho és—, un conveni amb uns objectius molt sòlids respecte... Faig un parèntesi : vull recordar que el conveni de serveis lingüístics o de política lingüística no només es referia al català, tot i que des d'un punt de vista públic o popular va ser denominat com el «conveni del català» —cosa que s'entén fàcilment—, però que, en canvi, no quedava reduït estrictament al tractament del català, sinó a una concepció, que creiem que és la correcta, del català amb absoluta paritat amb qualsevol altra llengua en un conveni de serveis lingüístics generals, que és la millor manera de tractar el català, és a dir amb la total normalitat que es pot tractar el castellà, el francès o l'anglès com a llen-

gües olímpiques. Vull recordar també en aquest cas que són quatre : el català, el castellà, el francès i l'anglès. És un conveni, doncs, que s'està aplicant amb absoluta normalitat. Tots els documents, tots els elements de relació escrita o verbal del Comitè Organitzador es realitzen si són interiors, dintre d'Espanya, en català i en castellà, i si són exteriors, en els quatre idiomes, excepte alguns documents particularment específics que van dirigits al Comitè Olímpic Internacional que es fan en francès i en anglès o exclusivament en anglès, per raons de simplificació.

Finalment, en aquest punt, fer referència al desplegament de l'organització segons el que ja estava previst en el dossier de la candidatura, desplegament de l'organització que ha estat motiu d'amplis i llargs comentaris als mitjans de comunicació, que probablement ha estat envoltat d'un cert clima d'aparent inestabilitat en el fons i, des de la meua personal perspectiva i, en tot cas, coneixent des de dintre, doncs, els fets, puc dir que no ha passat res que no fos normal, d'una banda, i sobretot no ha passat res que no estigués previst. Ens hem cansat d'insistir que la reorganització que finalment s'ha dut a terme és una reorganització no improvisada, és una reorganització, que el qui volgués mirar el dossier de candidatura escrit l'any 85 ja estava escrita, vull dir, per tant, estava prevista fa tres anys i que, a més, és lògic pensar que no és el mateix una organització que ha de tenir cura de trenta persones o cinquanta, a una que ha de tenir cura de cent cinquanta, a una que haurà de tenir cura de 100.000 persones en l'últim moment. Per tant, ja hem anunciat que aquesta reorganització que correspon al que denominem també en l'argot «la fase madura» de la reorganització; hi havia la «fase inicial», que era des de la nominació fins a l'acabament dels Jocs de Seül; la «fase madura», que és des dels Jocs de Seül fins a l'any 91, i la «fase de realització», que serà la fase final, ja els últims mesos del 91 i tot el 92 fins a la clausura dels Jocs Olímpics. Per tant, l'any 91 tornarem a remodelar el Comitè Organitzador ja per posar-lo en disposició d'afrontar la materialització; fins aleshores tot el que fem és o construir, el que és pedra, o planificar el que farem d'aquí a tres anys.

A efectes purament estadístics, dir-vos que el Comitè de Direcció del Comitè Organitzador, que és un òrgan de treball intern que agrupa tots els directius de la casa, s'ha reunit trenta-una vegades fins ara, durant l'any 88; que la Comissió permanent, que és l'òrgan de govern més reduït i també que segueix més sistemàticament les feines del Comitè Organitzador, s'ha reunit vint-i-tres vegades fins a la data d'avui; que el Comitè Executiu s'ha reunit set vegades i que l'Assemblea General s'ha reunit dues vegades al llarg de l'any.

Passant al segon punt, als aspectes econòmics del projecte, nosaltres vam encarregar un estudi d'impacte fa ja alguns mesos al Centre d'Estudis d'Assessorament Metal·lúrgic, probablement un dels centres d'estudis de la Patronal més prestigiosos, estudi del qual es deriven una sèrie de conclusions que han estat àmpliament publicades i que, per tant, sobre les quals no insistiré ara, només donaré quatre trets per recordar-les : la inversió directa que afecta, o sigui que es deriva del projecte olímpic, es situa al voltant de 450.000 milions de pessetes. Aquesta xifra és una xifra important i no és una xifra especulativa, és una xifra absolutament que identifica tot un seguit de projectes que tenen finançament, és a dir tota una sèrie d'inversions que o es fan directament des del Comitè Organitza-

dor, o es fan amb motiu dels Jocs Olímpics amb finançament de diverses administracions, àdhuc del sector privat, però que no és una xifra que surti d'aplicar la *ratio* de no sé què per no sé quines xifres i surten uns números cabalístics. No, no, aquesta és una xifra que surt de comptar el nombre de projectes aprovats que estan en marxa o que estaran en marxa i que tenen finançament a darrera. A aquesta xifra important en ella mateixa, cal afegir-hi uns 300.000 d'impacte indirecte, en àmbits com transports, com comerç detallista, com àmbits lúdics, cultura, teatre, cinema, etcètera més altres 300.000 d'impacte induït, més difícil de mesurar —aquestes sí que són xifres que tenen correlació amb les anteriors, en funció de la *ratio* que els especialistes en aquests temes apliquen—, i que són l'impacte en àmbits com serveis, com turisme, etcètera, que són molt més difícils de mesurar, des d'un punt de vista científic, però que els estudiosos del tema o els que van fer l'estudi aquest, que realment està molt ben fet, estimen en uns 300.000 milions de pessetes més. Per tant, podem parlar d'un impacte al voltant dels Jocs d'un bilió, aproximadament, de pessetes com a moviment econòmic generat entorn dels Jocs Olímpics. Això no vol dir, és evident, que sigui despesa produïda amb motiu dels Jocs, sinó que és tot, és el moviment econòmic que al voltant dels Jocs Olímpics es produeix, sigui per inversió directa o sigui pels efectes que produeix sobre els sectors econòmics aquesta inversió directa. La xifra en ella mateixa és important, però sobretot és molt més important si tenim en compte que es produeix en un període de temps molt curt, és a dir el gran efecte, en tot cas, de tot això és que inversions que normalment, si analitzem la història més recent i potser la no tan recent, es produeixen al llarg del temps en una ciutat, doncs, durant vint, vint-i-cinc, trenta anys, és a dir, les grans operacions, aquestes que estem comentant, porten molts i molts anys normalment a les històries de les ciutats, el gran efecte és que aquí es produeixen en quatre o cinc anys, i això és un factor multiplicador positiu important.

És evident que també hi ha aspectes que podrien ser negatius —no dic que ho siguin, però que podrien ser negatius— si no es té molta cura en relació amb la seva necessària previsió. Estic pensant molt concretament en els problemes que necessàriament es derivaran de formació de personal, capacitat per tirar endavant tota aquesta inversió hiperconcentrada en tan poc temps. És a dir, en aquest moment estem constatant ja en sectors com la construcció o sectors de tecnologia de punta manca de personal capacitat, és a dir, hi ha molta més demanda en el mercat que oferta. Això, que té derivacions positives, és evident, vull dir, és un animador del mercat de treball, sens dubte, també podria tenir efectes negatius si no estiguéssim tots molt amatents a una correcta resolució d'aquest tema, resolució en un doble sentit : és a dir, una aprofitant el viatge per establir programes de formació d'aquest personal necessari, que no necessàriament és personal lligat a la construcció, encara que potser és el més aparent, quant a formació professional, és a dir, els oficis, sinó amb sectors de tecnologia de punta, on comencem a detectar importants mancances : tècnics en telecomunicacions, tècnics en sistemes informàtics; els tècnics en tecnologia de sistemes són sectors en els quals comencem a observar que els sectors tenen dificultats de respondre amb el personal necessari, evidentment suficientment capacitat des del punt de vista professional, per respondre a la

demanda que ja en aquest moment s'està generant com a conseqüència dels Jocs. En tot cas, per afrontar amb temps aquest tema, hem format una taula, que està funcionant realment bé, amb representants de la patronal, amb representants dels sindicats i amb representants de l'INEM i el mateix COOB, per tal de dissenyar un pla, que ja està dissenyat i que es comença a aplicar, ja s'està aplicant en part, per afrontar una política de formació, del que en podríem dir de xoc, per cobrir en poc temps, en pocs mesos, per posar en el mercat, adequadament formades, tota una sèrie de persones que els sectors necessiten.

L'altra qüestió és la necessària programació en el temps d'una manera al més equilibrada possible de les inversions reals que es fan amb motiu dels Jocs Olímpics. Per què dic això? Perquè si no intentem aplanar les puntes d'hiperconcentració d'inversió serà molt difícil, serà realment molt difícil no crear tensions grans en el mercat de treball. Per tant, no tenim massa temps per estirar les puntes d'inversió —quatre anys, pots estirar quatre anys, però no pots estirar-ne vint—, però és molt important, i això també forma part de l'estudi que estan fent conjuntament la patronal i els sindicats, de manera que les inversions siguin repartides al llarg d'aquests anys de manera que, per descomptat, estiguin acabades a temps, però repartides de manera que evitin en la mesura del possible grans hiperconcentracions, de manera que la no-disponibilitat de mà d'obra raonable en el nostre propi *interland* pogués provocar corrents migratoris que poguessin tenir a la fi, i després dels Jocs, amb l'acabament d'aquesta hiperconcentració d'inversions, efectes negatius no volguts, sobre els quals, d'altra banda, doncs, hi ha antecedents històrics suficients com per poder analitzar.

Bé, i amb això sí que acabo de veritat aquest punt, l'altre tema sobre les inversions són totes aquelles que no estan directament generades pel Comitè Organitzador, sinó que estan fetes des de fora del Comitè Organitzador, però que són necessàries per al bon fi del Comitè dels Jocs Olímpics, i en aquest sentit vull fer referència específicament al tema de l'aeroport, tema que ens ha preocupat durant mesos i que ens continua preocupant. L'aeroport de Barcelona, vaja, ho hem dit tantes vegades públicament que és impresentable que em sembla que dir-ho en aquesta taula, doncs, no és més que recollir el que tots pensem. Realment, no correspon, no ja a un aeroport olímpic..., perquè l'objectiu de l'organització dels Jocs de Barcelona és fer inversions que siguin útils per a la ciutat o per al territori amb Jocs o sense Jocs, és a dir que, per tant, tot tingui utilitat de futur i no fer coses exclusivament per als Jocs, la qual cosa podria tenir derivacions, doncs, fastuoses o, en tot cas, de despesa innecessària —que no és el nostre criteri... L'aeroport de Barcelona és necessari que sigui rehabilitat, que sigui reformat o que sigui refet amb Jocs o sense Jocs. És evident que el pretext dels Jocs és un bon pretext, com tantes altres coses, per fer remodelatges o per fer inversions, que si no trigarien molt temps. Aquest és un tema que ens ha preocupat, fins ara podem dir que hi ha hagut el compromís formal del Ministeri de Transports del Govern de l'Estat per començar les obres a primers de l'any vinent, per tant estem tocant, estem a poques setmanes del començament de les obres; he de confessar que jo no em quedaré tranquil fins que no vegi que comencen, perquè tots sabem que obres posades en els papers, doncs, n'hi ha moltes i obres no realitzades també n'hi ha.

Confio, efectivament, perquè almenys aquesta és la voluntat que hem pogut constatar amb les autoritats corresponents, que efectivament l'aeroport de Barcelona tirarà endavant i estarà acabat, en principi, abans de l'estiu de 1991, de manera que un any abans dels Jocs l'aeroport de Barcelona pugui ser posat en rodatge, pugui ser comprovat, pugui ser posat en funcionament, doncs, amb temps més que suficient per corregir, amb tota seguretat, les anomalies que es produiran amb una posada en marxa d'unes instal·lacions d'aquesta envergadura.

Les altres qüestions més peremptòries és la torre de telecomunicacions, sobre la qual s'ha arribat finalment, després de molts mesos de discussió, a un acord i, per tant, es començarà a construir jo diria que en els propers cinc/sis mesos, amb temps més que suficient per als Jocs; torna a ser una inversió que aquesta ciutat i el territori nacional necessita amb Jocs o sense —els Jocs tornen a ser un bon pretext. I després tenim el tema del sistema de connexió viària de Barcelona —pendent des de fa tants i tants anys—, el sistema dels cinturons, respecte als quals hi ha el cinturó del litoral, que, després de moltes discussions, finalment hi ha un acord institucional per al seu finançament i la seva resolució, les obres ja han començat, i l'acabament del segon cinturó, que té la major part del seu traçat resolt i amb finançament, i, com és conegut, una part pendent, que és la connexió, que en diem «Sud», que seria entre la Diagonal i la seva derivació cap a l'aeroport, que en aquest moment hi ha la millor voluntat institucional per resoldre-ho, però la solució encara no s'ha concretat; torna a ser un tema que la ciutat necessita amb Jocs o sense. En tot cas, el comentari que jo puc fer com a Comitè Organitzador és que la no-resolució d'aquesta connexió complicaria enormement la connexió ràpida entre l'aeroport i dues de les zones importants de celebració d'esdeveniments olímpics, com són la zona de Diagonal i la zona de Vall d'Hebron, més enllà de la connexió, a través de la B-30, amb una altra de les zones importants de celebració de Jocs, com serà la ciutat de Terrassa.

Entrant en altres temes, s'han signat acords econòmics importants, que assegurin una superior tranquil·litat respecte a la capacitat, l'autocapacitat del Comitè Organitzador d'afrontar el seu propi pressupost; en aquest sentit, com és conegut, hem signat convenis molt avantatjosos, realment, amb SEAT, Volkswagen-Audi, amb Banesto, amb IBM, amb ALCATEL, més recentment amb una cadena americana de ràdio i televisió per a la cobertura dels Jocs per als Estats Units, i el conveni de comercialització internacional, del Comitè Olímpic Internacional, denominat TOP2, amb nivells econòmics molt per damunt, en alguns casos, del que nosaltres mateixos teníem previst. És a dir, per tant, estem en condicions d'assegurar, una vegada més, el que tantes vegades hem dit, que l'objectiu del Comitè Organitzador, que és no tenir dèficit, és a dir, que el pressupost d'operacions del Comitè Organitzador no sigui deficitari, doncs, això es podrà complir. Tampoc estem en condicions ara de dir si tindrem superàvit, això ja es veurà, tot i que també haig de dir que l'objectiu nostre, i creiem que l'objectiu d'uns Jocs no és tenir benefici de compte d'explotació, sinó, sobretot, fer la millor organització dels Jocs possible i, efectivament, utilitzar legítimament l'ocasió, l'oportunitat que donen uns Jocs Olímpics per materialitzar tota una sèrie de qüestions necessàries per a la ciutat, per al territori, per al país en general amb motiu d'això.

El tercer punt és la projecció espanyola i, més específicament, internacional. Nosaltres podem constatar que a Espanya es manté un altíssim grau d'interès positiu en relació amb els Jocs Olímpics de Barcelona, i fins ara gens conflictiu. Això té traducció molt aparent, però que a la vegada és molt sistemàtica i molt emblemàtica, en el tema dels voluntaris. És important, crec jo, saber o recordar que dels cent dotze mil voluntaris que en aquest moment té el Comitè Organitzador de Barcelona —és una xifra que mai cap comitè al món ha tingut—, de l'ordre de quaranta mil són de la resta de l'Estat i la majoria joves, d'altra banda. És a dir, això només s'entén si realment el projecte olímpic està assumit d'una forma raonable pel conjunt de la població espanyola i amb un alt grau de positivitat. Això demostra també una cosa que ens complau, i és que els Jocs de Barcelona es miren amb molt de respecte, es miren amb molt —i així ho diuen totes les enquestes—..., amb la consideració que són els Jocs de Barcelona i de Catalunya, també d'Espanya, però comença quan les enquestes diuen: «Vostè com considera aquests Jocs? Doncs, són els Jocs de Barcelona i de Catalunya», i això es diu i s'accepta i es reconeix sense cap grau de crispació ni de problemàtica, és una cosa que s'accepta amb tota naturalitat, i que demostra també un alt nivell de solidaritat de la resta de l'Estat que em complau, que ens complau i que ens obliga, evidentment.

En relació amb la projecció internacional, dir-los que les visites de personalitats són constants i que, a més, s'accentuaran, sens dubte, a partir dels Jocs de Seul que s'estan accentuant, i a partir de començaments de l'any vinent; personalitats de la vida política als màxims nivells, des de caps d'Estat, primers ministres, ministres, representacions econòmiques de tots els països, per descomptat esportives, diplomàtiques, i una fortíssima atenció de la premsa o dels mitjans de comunicació internacionals. En aquest sentit, bé, saber que fins ara la superior excitació —si se'm permet l'expressió— de la premsa internacional l'hem pogut detectar justament a la premsa nord-americana i a la premsa japonesa —premsa i mitjans, premsa i televisió—; és a dir, són dos països, no vull dir amb això que els altres no estiguin..., aquí vénen periodistes de tot el món d'una forma constant... però, realment, crida molt l'atenció, i la crida de forma positiva, que l'atenció més sistematitzada i, d'altra banda, dels òrgans d'opinió, doncs, alguns d'ells dels més importants del món, dels que generen forts corrents d'opinió arreu del món, dels Estats Units i del Japó, mantenen una atenció constant sobre els Jocs Olímpics de Barcelona i el que això significa. Ens estan dedicant, i han programat dedicar programes sencers de televisió, de ràdio, i podreu veure que surten sistemàticament articles específics a la premsa, referits fins ara positivament al que significa Barcelona i al seu efecte cultural. Aquest és un tema que realment ens ha sorprès positivament, és a dir, nosaltres pensàvem que l'atenció de la premsa internacional es concentraria, per raons lògiques i naturals, en la dimensió esportiva de l'esdeveniment i, fins ara —això no vol dir que a mesura que s'acostin els Jocs no canviï la tendència, com també serà natural—, l'atenció de la premsa internacional es concentra molt més en els temes culturals, en el descobriment per certs països..., vull dir que, realment tenim adones que érem bastant desconeguts, és a dir, sí que el nom sonava però no sabien realment de quina realitat s'estava parlant, que hi ha una enorme atenció, un enorme interès a desco-

brir —o, en tot cas, per descobrir per al seu públic—, doncs, la nostra realitat social i cultural. El fet mateix que la cadena nord-americana NBC, amb la qual vam signar fa poques setmanes l'acord pels drets de televisió per als Estats Units, que ens dediquin, de forma gratuïta, espais televisius per valor de 10 milions de dòlars, per fer projecció de la nostra realitat, no és més que un indicador, no només que jugàvem molt fort a l'oferta —això és evident—, sinó, a més a més, de fins a quin punt la cadena més important del món considera essencial per al seu públic, no només fer anuncis esportius i comercials, sinó espais específicament destinats a donar coneixement al públic nord-americà de la nostra realitat cultural, i això és una cosa que realment ens honora, ens omple d'orgull i que, evidentment, haurem de saber aprofitar de la millor manera possible.

Bé, aquest tema, aquest comentari sobre l'atenció del món informatiu internacional, particularment el nord-americà i el japonès—..., bé, els japonesos —si em permeteu l'expressió familiar— estan com bojos amb els Jocs de Barcelona i particularment amb Catalunya i Barcelona; temes com Gaudí són particularment..., els japonesos són probablement uns dels millors coneixedors del món de Gaudí, després de nosaltres mateixos i, en alguns casos, fins i tot diria que millor, i les millors edicions que es fan en el món, avui dia, sobre els temes de Gaudí es fan al Japó, o sigui, realment és molt més conegut popularment el tema del que podria semblar més enllà de les capes intel·lectuals o culturalment, doncs, altes; realment, la difusió popular dels temes de la nostra cultura, lligats particularment a Gaudí, Miró i Picasso, és realment importantíssima, l'atenció és molt important.

Això em permet lligar amb el darrer punt, que és el programa cultural respecte al qual hem distribuït l'opuscle que resumeix, de forma sintètica com tots els fulletons, d'una forma sintètica però molt omnicomprendiva; en tot cas, no deixa res d'important fora de comentari. Val a dir que el plantejament cultural de Barcelona ha estat i és molt diferent, absolutament diferent, radicalment diferent del que ha estat el plantejament cultural d'anteriors organitzadors de jocs olímpics fins ara. Els esdeveniments culturals que han envoltat els Jocs han estat esdeveniments que han acompanyat els Jocs, però que els han acompanyat, doncs, una setmana o dues abans dels Jocs, durant els Jocs i una setmana després; és a dir, no han tingut una expressió en el temps més enllà d'envoltar la celebració dels Jocs Olímpics d'esdeveniments culturals, en tot cas, de gran magnitud; és a dir, per tant, ha estat sempre un tema absolutament subsidiari de la realització dels Jocs Olímpics.

El plantejament del Comitè Organitzador dels Jocs de Barcelona sobre el tema cultural —hi insisteixo— és totalment diferent: per primera vegada ens plantegem una olimpíada cultural; és a dir, quatre anys d'esforç cultural. És un objectiu enormement ambiciós —tant de bo que siguem capaços de complir-lo—; en tot cas, és bo que ens posem aquests reptes, és bo que ens posem aquests estímuls, perquè mantenir l'atenció durant quatre anys amb el nivell de qualitat i de quantitat que s'expressa en aquest opuscle no serà fàcil, però, en canvi, pensàvem que era una altra de les obligacions connectades a l'esforç dels Jocs de Barcelona. En aquest sentit, l'Olimpíada Cultural va començar amb el Pòrtic, conegut per tothom. El Pòrtic va tenir tres elements prou diferenciats, però, a la vegada, prou

interconnectats: el primer va ser el gran concert del dia 8, el segon va ser la gran festa d'arribada de la bandera i el tercer va ser la inauguració —encara és oberta— de l'exposició «Barcelona 92 i el futur», exposició per la qual, em comentaven aquest matí —fa un moment he demanat les últimes dades per poder-les portar aquí—, han passat ja més de 300.000 ciutadans; és a dir, és una xifra que demostra l'interès, en tot cas, del ciutadà, de veure i d'informar-se de tot allò que afecta els Jocs i que, evidentment, afecta el ciutadà. El Pòrtic cultural, la consideració que nosaltres en fem és que va ser un èxit, tot i ser conscients que hi va haver certs problemes d'organització i d'ordre protocol·lari, que, evidentment, caldrà superar i que caldrà millorar, però que el balanç global, sobretot pel que afecta a l'atenció positivíssima del públic en general, va ser, des del nostre punt de vista, un èxit.

Bàsicament, el programa cultural compta amb tota una sèrie de línies mestres que són exposades aquí. D'una banda, el que en diem les grans exposicions, línia de grans exposicions: es tracta que cada any hi hagi una gran exposició —que esdevingui l'element nuclear de l'any— sobre temes molt concrets —l'any 89, l'any que ve, ja és previst el tema «Cultura i Esport»; altres anys seran el modernisme, el futur, etcètera—, que siguin a la vegada elements de dinamització i de confrontació intel·lectual i de debat obert entre els diversos corrents culturals i entre els especialistes més destacats de Catalunya, d'Espanya i d'arreu del món.

Una altra de les línies són els festivals de tardor, que començaran també a partir de l'any que ve, de l'any 89, en els quals... Aquests festivals, sobretot, tenen vocació de ser perdurables en el temps; és a dir, també en el tema Olimpíada Cultural. Entenem que no acabaria de ser rodó l'esforç si tota aquesta gran concentració d'actes comencés i morís amb motiu dels Jocs, sinó que, d'alguna manera, ha de deixar un pòsit o ha de deixar elements de continuïtat que, evidentment, no han de ser portats pels Jocs Olímpics —que els Jocs Olímpics es liquidaran a les acaballes de l'any 92—, sinó que han de ser portats per les institucions que tenen la responsabilitat de fer la política cultural al nostre país, que nosaltres, només, el que fem és ajudar, cooperar en la consolidació d'una línia avançada, d'una línia consistent en el tema cultural, però, sobretot, mai pensant que nosaltres som generadors d'una cosa que després morirà: intentem deixar pòsit, o deixar esquemes d'actuacions culturals en música, en cinema, en teatre, en arts plàstiques, que puguin ser perdurables, que creïn corrents d'atenció del públic, que creïn corrents d'atenció dels especialistes, que creïn corrents d'atenció en relació amb el fet d'establir lligams estables entre els museus més importants del món, dintre del que seria una xarxa d'interconnexió o intersecció de tota una sèrie de qüestions. És a dir que, en definitiva, també aprofitem el viatge, en el tema dels Jocs Olímpics, amb el tema cultural, perquè hi hagi coses que quedin per al futur d'una manera estable. Entre elles, una de les coses que té vocació de continuïtat són els festivals de tardor... Hi ha els contactes lligats amb París, Avinyó, Berlín, Edimburg, Belgrad, Spoleto, etcètera, de manera que els festivals de tardor de Barcelona acabin formant part de la xarxa internacional dels festivals de tardor.

Una altra de les línies importants són els Premis Internacionals de Barcelona, que es convocaran el 1990, el veredict dels quals es farà públic el 92, en ocasió del Festival Olímpic de les

Arts, que serà la gran traca final, per dir-ho d'alguna manera, que aquest sí que es produirà durant els Jocs Olímpics, en ocasió, ja, de la presència a la nostra ciutat de tota la família olímpica. Aquests premis són premis específics per a àmbits de l'esport, de les arts plàstiques, de la música, de l'arquitectura i l'urbanisme, de la innovació tecnològica, el periodisme i la comunicació. Evidentment, són premis que, a més del caràcter honorífic que tots els premis tenen —i els d'aquesta envergadura, l'envergadura que pretenem que tinguin aquests premis—, tindran també una dotació econòmica notable.

Un altre dels elements vertebradors de la política cultural al llarg d'aquests quatre anys fa referència a la senyalització històrica. És a dir, Barcelona és, probablement, una de les ciutats, diríem, amb més riquesa cultural de tota mena, de tot tipus, de totes les èpoques, no només més desconeguda pels mateixos ciutadans de Barcelona, sinó, a més, més difícil de trobar per la persona que ens visita; és a dir, realment, hi ha una autèntica distància grandíssima entre el que tenim i la motivació que nosaltres mateixos oferim al ciutadà —de dintre o de fora— perquè visiti la nostra riquesa cultural. En aquest sentit, doncs, hi ha tot un programa, al llarg d'aquests anys, de senyalització històrica, que pretén estimular aquesta sensibilitat per subratllar els signes històrics, patrimonials, arquitectònics, etcètera. També ho farem per anys, és a dir, d'una manera programada: el 89 es farà la senyalització del centre històric, el 90 la d'edificis, monuments i espais corresponents al Modernisme i al Noucentisme, i el 91 la d'habitatges, institucions i indrets vinculats a ciutadans eminents que en una o una altra època de la ciutat han tingut aportació significativa —sigui artística, política, científica o cultural— a Barcelona.

Finalment, ja m'he referit al Festival Olímpic de les Arts; serà la gran festa final, la gran traca final. Ja durant la celebració dels Jocs, es pretén que sigui —ho teniu llargament explicat en l'opuscle— una mena de síntesi del que ha passat durant els anys anteriors, i una oferta cultural a la família olímpica, particularment dirigida al món dels atletes —que no podem oblidar que són els protagonistes dels Jocs; tots els altres són o som subsidiaris, en definitiva, de l'autèntic protagonista, que és l'atleta—; doncs, particularment dirigit a ells, aquest gran Festival Olímpic de les Arts incorporarà música, òpera, dansa, teatre, exposicions, etcètera.

Bé. Fins aquí, l'exposició, tal vegada un pèl llarga, de com està, de quin és l'estat d'organització dels Jocs de Barcelona, i donant mercès per la seva atenció, doncs, quedo a la seva disposició per a qualsevol pregunta, ampliació o qüestió que vulguin formular.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abad, per la seva explicació. No ha estat massa llarga, ha estat l'habitual i, sobretot, molt completa.

Ara donarem una mitja hora, eh? Si podem reunir-nos abans, doncs, reunim-nos abans, perquè, en tot cas..., que d'aquí a mitja hora poguéssim començar, eh? I havent agrupat les preguntes, que ja saben vostès que corresponen a una per a cada un dels diputats presents en la sala, si volen exhaurir totes les possibilitats.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a les onze i nou minuts del matí i es reprèn a tres quarts de dotze del migdia i sis minuts.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Bé, tenim —és un número bonic— tretze preguntes. Aleshores, doncs, aquí hem intentat fer una agrupació de preguntes : en podem agrupar tres, que ja les farem en un moment donat; les altres van per elles soles, perquè penso que seria difícil de poder-les agrupar. Per tant, la primera pregunta és la pregunta que fa el senyor Bauzá, del Grup d'Aliança Popular. Senyor Bauzá, pot formular-la.

El Sr. BAUZÀ : Gràcies, senyor President. Senyor Abad, en la seva exposició, vostè ens ha parlat de quatre punts, d'aspectes d'infraestructura, urbanístics, econòmics, de projecció internacional, de l'Olimpiada Cultural, i la seva exposició, bé, jo he vist que ha estat des d'una visió molt positiva del tema, jo diria fins i tot amb optimisme, però visió que en alguns punts jo li he de dir que no hi estic d'acord, però que..., realment, potser no seria..., no és tant en relació amb la pregunta que jo li faig, però que potser en farà esment en un moment.

La meua pregunta té un objectiu, un objectiu de respondre, potser, un clamor, jo diria molt important, del món de l'esport, dels homes de l'esport, i fins i tot jo diria d'alguna federació internacional, que volen conèixer exactament, en les competències que té el COOB, en l'àmbit de les seves competències, quines competicions, en quin moment els esportistes catalans —i, lògicament, també espanyols— podran entrenar-se en les instal·lacions olímpiques, exemple, indubtablement, d'altres ciutats, com van ser Los Angeles, com ha estat Seül, que no solament els esportistes de la nació organitzadora van poder gaudir d'aquestes instal·lacions i conèixer-les —cosa que des d'un punt de vista tècnic, esportiu, és importantíssima—, sinó que també varen celebrar en les instal·lacions olímpiques, prèviament a la fita, a la celebració de l'olimpiada, varen celebrar campionats del món, campionats continentals, internacionals, etcètera.

Realment, jo vull insistir... I potser com a home de l'esport estic una mica perplex : en aquest Parlament es parla sempre, quan es parla d'esport, es parla d'aspectes econòmics, però no es parla generalment mai d'aspectes netament esportius. Va per aquí la meua pregunta, senyor Abad.

El Sr. PRESIDENT : Pot contestar, el senyor Abad.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Gràcies. Efectivament, nosaltres tenim previstes tota una sèrie de celebracions, d'esdeveniments de nivell diferent, que permetin cobrir dos objectius : un, clarament, de facilitar als nostres atletes la possibilitat d'una familiarització al més intensa possible amb les instal·lacions que han de servir després d'escenari de celebració de les competicions en el moment dels Jocs, i no fem res que no hagin fet altres, que és donar la legítima prima d'avantatge, als nostres atletes, de la familiarització de les instal·lacions; l'altre és que, a la vegada, aquestes competicions han de servir com a banc de proves de la mateixa organització dels Jocs, en relació amb tot el funcionament del sistema logístic, que, sens dubte, és el més complicat en el moment de la realització.

En aquest moment ens trobem discutint el programa amb les federacions catalanes, espanyoles i internacionals, i cal dir que aquí hi ha una lògica visió diferent de què convé fer. Els anteriors organitzadors de jocs, tots, ens recomanen que, des del punt de vista de l'organització dels Jocs, el més adient és fer proves d'àmbit nacional o estatal, i, com a màxim, continental. En canvi, no recomanen —de manera genèrica; això

no vol dir que no hi hagi les excepcions que convingui— grans proves internacionals, i encara menys proves tipus Jocs Asiàtics, etcètera. Per quina raó? Perquè el que convé és que l'organització es rodí, que l'organització contrasti les seves capacitats en matèria del domini de tot el sistema logístic, però que, a la vegada, no es cremi; és a dir, que no quedi tan absolutament saturada amb les proves intermèdies que, al final, arribi a la realització dels Jocs exhausta, cansada. En aquest sentit, l'experiència més forta va ser la dels coreans, els de Seül, que van celebrar dos anys abans dels Jocs els Jocs Asiàtics, l'any 86, i que la seva experiència, en aquest moment, és dir-nos..., vaja, ens han dit tantes vegades com ha convingut que si ho haguessin de repetir no ho farien : és a dir, l'experiència dels Asiàtics va ser bona, però, en canvi, va deixar absolutament cremada l'organització dels Jocs Olímpics, pràcticament la van haver de refer. Per què? Doncs, perquè organitzar uns Asiàtics, o qualsevol esdeveniment esportiu d'aquesta envergadura, pràcticament, és organitzar uns Jocs i, aleshores, has de posar en tensió l'organització, no com a prova, sinó com a realització, amb la qual cosa, l'organització, la deixes molt exhausta.

És lògic, doncs, que nosaltres, amb les experiències dels comitès organitzadors anteriors, estiguem dissenyant un calendari, d'aquí al 91 —no el 92 : exclouríem en qualsevol cas el 92 per deixar que l'Organització, d'una banda, es relaxés en relació amb no mantenir proves fins a l'últim moment i que, d'altra banda, es pogués preparar per a la realització final; per tant, des del 89, 90, 91—, de proves de nivell català, espanyol, europeu i, tal vegada, en algun esport, internacional, però que siguin a la mesura de la capacitat de provar i de rodar l'organització.

Aquesta ambició, que és més limitada, xoca de moment amb una visió absolutament legítima i lògica de les federacions, que el que volen són els grans esdeveniments, i això és absolutament natural. I, evidentment, aquí hem de trobar un punt d'equilibri; o sigui, hem de trobar un punt d'equilibri, perquè, si no, amb vint-i-set esports que estan inclosos en el programa olímpic de Barcelona, tots ells celebrant grans proves en la nostra ciutat... Primera, que des del punt de vista del calendari seria ben difícil d'instrumentar, i, després, l'Organització quedaria absolutament saturada de proves prèvies.

Aquest punt d'equilibri es pot trobar de diverses maneres; primera, demostrant que no tots els esports necessiten grans proves internacionals per ser rodats, és a dir, hi ha esports en els quals aquest país i aquesta ciutat tenen una llarga experiència. Podríem parlar, doncs, de proves de bàsquet o proves de futbol, o d'altres esports que són més habituals, diríem, en el nostre país, àdhuc organitzant grans proves internacionals, i que no requeririen la seva organització necessàriament ni els atletes ni l'Organització. En canvi, hi ha altres esports, menys coneguts per nosaltres, o sobre els quals no hi ha tanta experiència acumulada en l'organització de proves d'aquest nivell.

Una altra via és organitzar proves que permetin el rodatge de la nostra gent, però no necessàriament sobre el territori en el qual s'han de celebrar els Jocs; és a dir, des d'aquest punt de vista, equilibrar la familiarització amb les instal·lacions amb proves, diríem, de menys compromís, per dir-ho d'alguna manera, i, si les federacions consideren que necessiten proves de més compromís o de més envergadura internacional, celebrar-les, bé a Barcelona o bé a fora de Barcelona, amb la

qual cosa nosaltres podríem utilitzar els nostres propis serveis més la utilització de la col·laboració de voluntaris arreu de Catalunya o arreu de l'Estat, que permetessin, sobretot, la prova de determinats sistemes més moderns d'informàtica o de telecomunicacions, i que, en canvi, l'Organització no els cremés directament sobre el territori.

En tot cas, el que vull, per acabar, és deixar tranquil el senyor Diputat en el sentit que estem en contacte amb les federacions catalanes, espanyoles i internacionals per fer un calendari, abans de l'estiu que ve, per a tot el període 89-90-91, per celebrar proves a Barcelona o fora de Barcelona, de divers nivell, i que ens permetin aquest doble objectiu: un és la familiarització dels nostres atletes amb les instal·lacions que després han de ser les definitives, i, un altre, diguem-ne, l'entrenament de l'Organització.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Vol repreguntar, senyor Bauzá? *(Pausa.)*

El Sr. BAUZÀ: Sí, senyor President. Bé, veig, senyor Conseller, que de la seva exposició, indubtablement, aquest clamor del món de l'esport és justificat, perquè vostè m'ha dit que, bé, abans de l'estiu estaria preparat aquest programa de proves, però en aquest moment no ho està. Bé, jo només voldria, simplement, fer unes consideracions. Vostè ha dit que no consideren adient la celebració de proves internacionals, i jo —en aquest moment li parlo des de la perspectiva dels esports olímpics, un minoritari, un, per a mi, l'esport rei d'una fita olímpica, el minoritari seria el tir amb arc; el rei, indubtablement és l'atletisme— li he de dir dues coses. O sigui, aquesta preocupació es planteja de la següent manera: a Seül, per exemple —i poso un exemple recentíssim—, els coreans, amb una visió, a l'entendre de molta gent de l'esport —i meva també—, van tenir la intel·ligència de centrar-se en la preparació olímpica d'uns esports potser no molt importants, però, en concret, aquest del tir amb arc, molt importants per a ells, i van obtenir uns resultats francament extraordinaris. Li diré que, a Seül, de... sis, i dos, vuit medalles, els coreans se'n van emportar cinc... set medalles, set medalles, concretament en tir amb arc. Vull dir que aquesta és una visió que a mi m'agradaria que vostès tinguessin en compte, de dir: nosaltres, en determinats esports, que potser són minoritaris, som bons; almenys, aquí, tenir una preparació específica, i aquí anava el que li deïem abans, aquest clamor de poder celebrar proves perquè els nostres esportistes, coneixent ben bé les instal·lacions, estiguin en una situació de superioritat —per dir-ho d'alguna manera—, trampa, diguem-ne, que tothom utilitza, que tothom ha utilitzat. A Los Angeles, amb el tir amb arc, va succeir el mateix: un any abans es va realitzar el campionat del món de tir amb arc, i els tiradors americans estaven molt preparats.

Quant a l'atletisme, doncs, potser elevar-li una queixa, una queixa en el sentit que un esport com aquest, els esportistes que entrenen habitualment a l'estadi Serrahima, doncs, simplement per la col·locació d'un rètol publicitari, els tanquen l'estadi potser durant dos o tres dies. Concretament, abans dels Jocs de Seül, l'estadi de Serrahima, amb gent que es preparava per anar a Seül, va estar tancat entre dues i tres setmanes, de manera absolutament —ho entenc jo— improcedent.

Vull, amb tot això, dir-li que em congratulo que abans de l'estiu, encara que penso que és una mica tard, estiguin programats aquests plans de competicions internacionals o a nivell

europeu, com vostè ha dit, per rodar o començar a rodar les instal·lacions olímpiques, però també vull fer-li arribar, amb aquest clamor, aquest posicionament, aquesta idea que potser fóra interessant que ens comencéssim a centrar en alguns esports en els quals podem tenir possibilitats, perquè jo sóc d'aquells que pensa que, indubtablement, el resultat, l'èxit d'uns jocs olímpics és, moltes vegades —a nivell del públic en general— donat pels èxits que els equips tenen.

El Sr. PRESIDENT: Pot contestar el senyor Abad.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Molt breument. Bé, jo crec que en les inquietuds del senyor Diputat, des del meu punt de vista, es barregen dues coses, una, que és responsabilitat del Comitè organitzador i, una altra, que no és responsabilitat directa del Comitè organitzador. La responsabilitat directa del Comitè organitzador és trobar la necessària entesa amb les federacions per a l'establiment d'aquest calendari de proves, que tingui aquest objectiu doble: l'entrenament dels atletes i la familiarització, l'avantatge legítim, absolutament; jo crec que no ens n'hem d'amagar, no caldria sinó!, de donar avantatge legítim als nostres, perquè tothom ho ha fet. I, d'una altra banda, rodar la mateixa Organització. Però, a la vegada, això és diferent d'un altre camp en el qual el Comitè organitzador no té la més mínima responsabilitat, que és el programa de preparació dels atletes i el que hauria de veure més amb la definició d'una política esportiva, en quins esports convé posar l'accent perquè pugui ser més fàcil lluir, també legítimament, el màxim de medalles, que, a última hora, estic absolutament d'acord amb el senyor Diputat que és el que queda i és el que llueix. En aquest sentit, Seül, vuit anys abans dels Jocs, va fer un programa de preparació esportiva superintensiu, que va donar com a resultat, doncs, que a Seül van tenir trenta-tres medalles, és a dir, donant un salt molt espectacular en relació amb l'escassa dotzena que van tenir a Los Angeles. És clar, això s'escapa absolutament de les nostres mans; és a dir, la determinació d'en quins esports convé posar l'accent i de com s'organitza la preparació dels atletes en les diferents disciplines, per poder treure medalles en el que han estat esports històrics nostres, i en els quals sempre hem fet un bon paper, com poden ser el rem o hoquei gespa, o etcètera, o altres, que poden ser més nous per a nosaltres, però que, en canvi, doncs, Seül ens demostra que, amb una preparació d'uns quants anys abans, es poden treure medalles, escapa absolutament de les nostres mans. En aquest sentit, és a dir..., la responsabilitat recau sobre el Consell Superior d'Esports de l'Estat o sobre el Comitè Olímpic Espanyol, o sobre les autoritats esportives a Catalunya, la determinació de la política esportiva, que no és nostra.

En segon lloc, sobre l'estadi Serrahima, prenc nota del comentari del rètol; en tot cas, no som nosaltres. És a dir, el Comitè organitzador no va posar el rètol..., és a dir, passen, aquestes coses, suposo que passen. En tot cas, jo traslladaré la preocupació cap als responsables de l'organització de les proves que siguin de l'administració de les instal·lacions que, en tot cas, no són competència del Comitè organitzador.

I, tornant a una qüestió que ha dit al principi, la visió que jo he volgut donar és una visió efectivament optimista —no triomfalista, sinó optimista—, i és un optimisme raonable, que està fonamentat en les coses com van. En tot cas, no és un optimisme inconscient dels problemes; és un optimisme que es fo-

namenta en la consciència dels problemes i, en tot cas, a pensar que el problema no és tenir problemes, sinó que el problema és no tenir solucions; problemes, en una organització d'aquesta envergadura, n'hi ha sempre, n'hi ha hagut i en tindrem. El problema real seria no saber què fer amb els problemes que tenim, i, fins ara, amb graus d'èxit diferent, també és lògic reconèixer-ho: en unes coses ens n'hem sortit millor que en altres, però, en general, fins ara hem pogut donar respostes satisfactòries plenes, la qual cosa ens fa ser raonablement optimistes, que no vol dir no-conscients dels problemes que hi ha.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies. Jo demanaria que, sense restar gens, gens de contingut —perquè la sessió es fa per a això, precisament—, però que s'intentés concretar més en les preguntes i en les respostes, per tenir més agilitat. Però absolutament gens per restar contingut.

La segona pregunta és el bloc aquell que deïem, que són tres preguntes, que jo ara les llegeixo perquè sàpiguen conjuntament per què les hem agrupades, i, després, cadascú ja les podrà desenvolupar.

Una és del senyor Antoni Dalmau, que diu: «Quin és el grau efectiu de col·laboració institucional i econòmica de les diverses administracions implicades en l'organització dels Jocs Olímpics?» La segona és de la senyora Dolors Torrent, que diu: «Quin és l'estat de negociació amb les institucions i, més en concret, amb la Generalitat de Catalunya, en relació amb la xarxa viària i, concretament, amb el segon cinturó en la seva connexió sud?» I la tercera és del senyor Ferran Camps, que diu: «Seria molt interessant conèixer la inversió global de l'Administració del Govern central de cara als Jocs Olímpics 92, tenint en compte el paràmetre de les inversions a Sevilla per a l'Exposició Mundial, també, per a l'any 1992.»

El senyor Antoni Dalmau vol argumentar? (Pausa.)

El Sr. DALMAU: Gràcies, senyor President. Bé, jo crec que en l'Organització dels Jocs es van donar, s'han donat dues coses, simultàniament, encara que aparentment, en canvi, semblen contradictòries. Per una banda, una gran unanimitat institucional; és a dir, tothom és darrere de l'organització dels Jocs, i tothom està d'acord que els Jocs han de ser un èxit, i tothom s'esforça a aportar-hi la seva col·laboració, però, al mateix temps, també assistim sovint a un cert ball de suspicàcies en el qual sembla que diverses administracions mantenen reserves sobre qüestions concretes. Per exemple —i dit molt ràpidament, per esmentar diversos nivells de l'Administració—, en relació amb l'Estat, corren especulacions o suspicàcies sobre fins a quin punt és sincera o lleial la seva col·laboració en l'organització dels Jocs, que, de vegades, es manifesten en un desig ambivalent, que és que, de vegades, es vol que l'Estat hi sigui, però simultàniament que l'Estat hi sigui al mínim possible, perquè aquests són els Jocs «de Barcelona» o aquests són els Jocs «de Catalunya», i, per tant, es fa un doble llenguatge en relació amb aquesta participació de l'Estat.

En relació amb la Generalitat de Catalunya, és àmpliament estesa, em sembla, també —almenys en molts sectors—, la sensació que no es juga a fons, també, amb tota la col·laboració efectiva i sincera que caldria entorn dels Jocs Olímpics, i, finalment, en relació amb l'Administració local, de vegades, des d'alguns indrets, s'alimenta la sospita d'un cert recel entre Bar-

celona i les altres ciutats de Catalunya, com si allò que es fa en benefici dels Jocs Olímpics hagués de ser en detriment dels altres municipis de Catalunya.

Això és la presentació de la pregunta, però la pregunta, el que vol, bàsicament, és que ens respongui el senyor Conseller Delegat fins a quin punt i quina és, efectivament, a la pràctica, la col·laboració que fan les diverses administracions, no ja només a nivell de declaracions genèriques de bones intencions, sinó a nivell econòmic, que, en definitiva, és el que acaba concretant i materialitzant allò que són les voluntats polítiques.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies. La senyora Dolors Torrent? Les respondrem les tres alhora, eh?

La Sra. TORRENT: En referència a les explicacions sobre la xarxa viària que ens ha fet el senyor Abad, voldria preguntar-li ¿com està l'estat de negociació amb les institucions i, més en concret, amb la Generalitat de Catalunya, sobre l'acabament del segon cinturó, i pel que fa referència a la connexió sud? ¿Quines són les dificultats que hi ha per arribar a acords, sabent que la seva connexió és vital per a la bona comunicació entre Barcelona i l'Àrea Metropolitana, i que el tema dels ritmes, dels terminis i dels temps és primordial per garantir que no hi hagi un col·lapse circulatori en el moment dels Jocs, però no només és això, sinó que és vital també per al sistema de comunicacions de Barcelona i l'entorn metropolità, i, en definitiva, per a Catalunya?

Complementant això voldria també si em podria aclarir... Vostè ha parlat que, en el tema de l'aeroport de Barcelona, s'havia arribat a acords amb el Ministeri de Transports. Voldria saber també quins compromisos té la Generalitat sobre el tema?

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. El senyor Ferran Camps.

El Sr. CAMPS I VALLEJO: Moltes gràcies, senyor President. Tal com s'ha dit ja en les dues preguntes anteriors, les inversions de les administracions afectades pels Jocs Olímpics són importants, són de quantia nombrosa. M'imagino que l'Administració municipal de Barcelona, la de la Generalitat de Catalunya i la de l'Estat espanyol deuen ser enormement importants, proporcionalment amb els seus pressupostos, però jo tindria interès a saber quina és la inversió, tot i que comprenc certes dificultats tècniques, que és el que es fa ben bé perquè hi ha les Olimpíades, i el que es fa perquè s'ha de fer, però, amb tot, a mi m'agradaria, si el senyor Abad ens pogués concretar la xifra d'aquesta inversió.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per contestar les tres preguntes, el senyor Abad.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Molt bé. Efectivament, com acaba de dir el Diputat que ha intervingut l'últim, és molt difícil segregar quines inversions són estrictament olímpiques de les que es fan amb el pretext dels Jocs, i que serien inversions a fer en qualsevol cas; una altra cosa és que es podrien dilatar en el temps i, en comptes de fer-les en quatre anys, es farien en deu, dotze, sis o vint, depèn.

En tot cas, el que sí que és cert és que, posat en marxa el compromís Jocs Olímpics, tant les directament olímpiques com les que es fan amb motiu dels Jocs, són necessàries per a un bon funcionament dels Jocs, més enllà que, evidentment, són necessàries per al funcionament del territori en el seu conjunt i de manera indefinida. En aquest sentit, de totes les administracions que hi participen, que és l'Ajuntament de Barcelona, la

Diputació de Barcelona, els ajuntaments subseus —que també hi participen—, la Generalitat de Catalunya i l'Estat, evidentment, les quotes de participació en els projectes que estan lligats d'una o altra manera amb els Jocs, que són dels que jo podria parlar amb coneixement de causa —a d'altres no em referiré, perquè tampoc ens afecten ni tinc elements de judici suficients—, és evident que les quotes de participació són diferents, i són quotes de participació que normalment esdevenen de les responsabilitats que, normalment, aquestes administracions tenen en relació amb la inversió a realitzar; és a dir, el grau de competència que les administracions tenen segons el motiu de la inversió.

El que és evident des d'un punt de vista quantitatiu absolut és que l'Ajuntament de Barcelona és, fins a avui, qui està assumint la part més gran de l'esforç inversor; també és veritat que és, diríem, el principal beneficiari —això és evident—, però, per exemple, quan ajuntaments que són subseus fan inversions aparentment petites en relació amb les grans xifres de milers de milions —perquè hi ha ajuntaments que es comprometen amb 200, 300, 400 i 500 milions—, podrien semblar xifres, diríem, ridícules, realment, no ho són; és a dir, en relació amb els seus pressupostos —i aquest és el factor de comparació— són esforços molt notables.

Per tant, des d'un punt de vista global, l'Administració local de tots els ajuntaments que participen directament en l'organització dels Jocs com a seu o com a subseus, doncs, és un esforç molt notable, el més important en el seu conjunt. Tal vegada és lògic que sigui així.

En segon lloc, l'Administració de l'Estat, en temes directament connectats amb els Jocs, comptant en aquest capítol el que serien els cinturons, el que seria l'aeroport, el que seria el front marítim de la Vila Olímpica, la modificació de la xarxa ferroviària i la torre de telecomunicacions, això és una xifra que, en aquest moment, està quantificada al voltant dels 60.000 milions de pessetes. De pas, diré que en el tema de l'aeroport la responsabilitat és exclusiva de l'Estat, per raons de les competències, i, per tant, la inversió de l'aeroport, que és al voltant de 14.000 milions —aproximadament repartits: 9.000, en infraestructura i 5.000 en la modernització dels sistemes electrònics de control de vol—, és cent per cent Estat, perquè és cent per cent competència de l'Estat.

Queda per veure una qüestió que en aquest moment s'està discutint, que és la fórmula a partir de la qual tant l'Estat com eventualment la Generalitat podrien participar en les empreses que directament realitzen obres olímpiques, sigui Ancella Olímpica de Montjuïc, Societat Anònima, sigui Vila Olímpica, Societat Anònima. Fins ara, el que hi ha és una positiva resposta de l'Administració de l'Estat en el sentit de participar a terços en aquesta concepció, bé sigui en *holding*, o bé sigui directament en aquestes empreses. També és cert que no s'ha passat del grau de manifestació de voluntat política de fer-ho, és a dir que, per tant, retenim la voluntat, però no s'ha concretat, i torno a dir el que abans he dit en relació amb l'aeroport: ens alegrem molt, nosaltres, quan ens manifesten les voluntats, però, sobretot, ens alegrem quan es concreten, perquè és quan es fan efectives; per tant, per a nosaltres aquest és un tema pendent respecte al qual hi ha bona voluntat manifestada, però no hi ha concrecions encara avui. Això modificaria la quota de participació de l'Estat en quantia que estaria per veure, i que, per

tant, no puc, en aquest moment, expressar aquí. En qualsevol cas, el terç d'aquesta participació, si es concreta en els termes que avui estan plantejats, podria significar un increment de la participació d'entre 10 i 15.000 milions de pessetes més.

Quant a l'Estat també queda per veure com es desenvolupa, i en quins terminis, la realització, la materialització de l'acord pres pel Consell de Ministres de la setmana passada quant a la construcció de l'ample de via europeu i al tren d'alta velocitat que connectaria, diríem, França amb Barcelona —Madrid, passant per Barcelona—, però tot això no deixa de ser, ara per ara, un acord que queda per veure com es materialitza, amb quin calendari i amb quin finançament.

Quant a la Generalitat de Catalunya, amb totes les inversions directament connectades amb els Jocs —per això dic que estan en programa olímpic, sigui directament gestionat pel Comitè organitzador, sigui gestionat directament per l'Administració autonòmica, però que està connectat directament amb el tema olímpic—, aquí entraria una part del segon cinturó, entraria una part de participació en les inversions directament, pressupost del Comitè Organitzador, per a construccions esportives relacionades amb els Jocs, la participació de la Generalitat en els convenis subscrits amb tots els ajuntaments subseus, i també en els convenis generals subscrits fins ara amb la Diputació de Barcelona, però que estan pendents de subscriure en els propers..., un mes, mes i mig, amb les Diputacions de Girona, Tarragona i Lleida, més l'INEF. És una inversió que avui podríem quantificar al voltant dels 20, 25.000 milions de pessetes. Hi insisteixo: inversió directament referida a obres, o bé que són dintre del pressupost olímpic, Comitè organitzador, o que estan directament connectades amb el llistat d'inversions olímpiques.

Quant a altres temes que s'han demanat aquí, quin és el grau de comparació, o com podríem establir determinats elements de judici sobre l'esforç de l'Estat en relació amb Barcelona i l'esforç de l'Estat en relació amb Sevilla, bé, nosaltres... És difícil acabar de tenir elements informatius precisos en relació amb l'esforç de l'Estat a Sevilla. En primer lloc, perquè tot el que és el pressupost directe de l'organització de l'Expo és un esforç cent per cent Estat; és a dir, és una organització estatal. Aquí és fàcil conèixer el pressupost de l'Expo. El que és més difícil és quantificar o acabar de dilucidar quines obres d'infraestructura estan directament connectades amb l'Expo o que es fan aprofitant el viatge, com les fem aquí, i quines no tenen connexió amb aquest tema. Puc assegurar al senyor Diputat que estem fent esforços per identificar això, no tant per establir el que podria ser una presentació, doncs, «tant allà, tant aquí», que, en tot cas, això no correspondria al Comitè organitzador, sinó que correspondria a les institucions polítiques de Catalunya o de Barcelona, però sí com a punt de referència a l'hora de les nostres sessions de treball amb els ministeris corresponents a l'hora d'accentuar l'esforç que poden fer en determinats temes.

Una altra de les qüestions que queda pendent és si, finalment, es farà o no es farà, diguem-ne, la nova línia de metro que podria passar per Montjuïc i que enllaçaria amb la Zona Franca, donant la volta. Aquest és un tema que ha estat públicament debatut, sobre el qual sembla que, finalment, hi ha un principi d'acord tècnic respecte al que podria ser un traçat idoni o convenient; en canvi, no hi ha —almenys són les meves

notícies—, ni de lluny, el que podria ser un principi d'acord de finançament; realment és una obra cara. El nostre neguit és que, si aquestes decisions, concretament la del metro, fonamentalment —després em referiré al segon cinturó—, no es prenen en els propers tres o quatre mesos, i no comencen les obres dintre de l'any 89, a efectes estrictament olímpics, seria millor no començar. És a dir, hi insisteixo : a efectes estrictament olímpics, perquè el pitjor que ens podria passar és arribar a l'any 92 amb la muntanya de Montjuïc oberta per rases de pas de vies, i no sé què, i no tapada, vull dir que, per arribar així, des del nostre punt de vista, valdria més no començar. Per tant, en el tema del «metro a Montjuïc o no metro a Montjuïc» hi ha molt pocs mesos per decidir i molts pocs mesos per començar, si la decisió fos positiva en aquest sentit.

En relació amb l'únic tram pendent del segon cinturó, que és la pota..., el que en diem «pota sud» o «connexió sud» del segon cinturó, les últimes informacions és la voluntat expressada per la Generalitat de Catalunya, positiva quant a la resolució d'aquesta connexió del tram sud. S'ha donat a ells mateixos i als serveis tècnics un termini que crec recordar que és de quaranta dies, o quaranta-cinc dies per prendre la decisió definitiva i trobar les fórmules de finançament adient per a aquest ramal del segon cinturó. Ens trobem aquí un cas similar —encara que potser no tan punyent, des del punt de vista dels terminis— com ens passaria amb el metro; és a dir, si en els propers quatre o cinc mesos no es pren la decisió, el segon cinturó, la connexió sud, no estaria..., difícilment estaria acabada. És clar, en aquest cas, des del punt de vista olímpic, diria : malament si no està acabada, perquè ens elimina o no ens permet disposar d'una connexió òptima, però si l'obra no és acabada, ja s'acabarà, així com la del metro de Montjuïc, si no s'acaba, horrorós, perquè, amb tota la muntanya oberta, ja es veu que no podríem funcionar..., el segon cinturó, els Jocs funcionarien malament, però ja s'acabaria. En tot cas, a efectes Jocs, que és del que estem parlant, si no es pren la decisió en els propers mesos i no comencen les expropiacions, el sistema d'expropiacions i el sistema de construcció en el proper any 89, dintre de l'any 89, difícilment s'arribarà amb la connexió sud acabada i, per tant, des del punt de vista del sistema de transport a efectes Jocs, doncs, no disposaríem d'una de les connexions estratègiques per transportar la família olímpica des de l'aeroport a les dues àrees nord de la ciutat de Barcelona, de competició, i connectar amb la B-30 a les àrees de Sabadell i Terrassa.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Dalmau vol repreguntar? *(Pausa.)* No. La senyora Montserrat Torrent, tampoc. El senyor Ferran Camps? *(Pausa.)*

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Sí, moltes gràcies, senyor President. Agraïxo al senyor Abad les informacions que ens ha facilitat, i li voldria demanar si em pogués concretar a quant puja, efectivament, el pressupost de l'Exposició de Sevilla, al marge de les altres obres de què ell ha parlat.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Abad pot contestar.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : L'Exposició de Sevilla té —que jo sàpiga, i amb això parlo sense fer afirmacions rotundes, perquè és un tema que coneixem relativament, però que no coneixem en profunditat, i, per tant, el que jo digui cal prendre-ho com a una informació, diguem-ne, provisional—..., segons les nostres notícies, Sevilla té un pressupost inicial que se situa, d'organització de l'Expo com a tal,

estricteament Expo, que se situaria al voltant dels 150.000 milions, i que té el seu fons de finançament, les seves vies de finançament i les seves vies, o sigui, té finançament directe de l'Administració de l'Estat i determinades vies de col·laboració, sigui de patrocinadors, sigui d'expectatives de públic visitant i d'ingressos complementaris d'aquest estil.

De tota manera, aquest és un pressupost que, pel que hem pogut observar, és mòbil; és a dir, tendeix, diríem, a créixer. Amb quines magnituds? Jo, en aquest moment, em confesso no capaç de poder contestar per no disposar de la informació necessària.

El pressupost que envolta l'Expo de Sevilla, més enllà del que seria el pressupost estrictament d'organització de l'Expo, podria arribar a la inversió directa de mig bilió, 500.000 milions de pessetes, la majoria dels quals estan directament finançats per l'Estat, en trams de xarxa viària d'Andalusia o de connectivitat directa amb Sevilla, o el ramal del tren d'alta velocitat Madrid-Sevilla..., tota una sèrie d'inversions molt importants que es fan, d'obres hidràuliques, etcètera. Aquí hi ha, evidentment, la participació del Govern de la Comunitat Autònoma d'Andalusia, i hi ha la participació de l'Ajuntament de Sevilla, en proporcions que no conec en aquest moment o que no en tinc les dades ara sobre la taula, que li puc fer arribar, però és evident que, en tot cas, el pes de l'Estat en aquesta inversió complementària de l'Expo és absolut. És a dir, les proporcions de la Junta d'Andalusia o dels ajuntaments, particularment el de Sevilla, són percentualment reduïts en relació amb el que està succeint, per exemple, al voltant dels Jocs Olímpics.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. *(Ll. Sr. Camps i Vallejo demana per parlar.)*

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Voldria agrair... No, només per dir que acceptarem amb gust aquest oferiment del senyor Abad perquè ens fes arribar aquestes informacions. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. El senyor Ignasi Riera, d'Iniciativa per Catalunya, vol formular la seva pregunta, si us plau?

El Sr. RIERA I GASSIOT : Moltes gràcies, senyor President. Una pregunta que, en part, ja vam formular a l'Honorable senyor Josep Gomis, quan ens va venir a parlar de qüestions generals de seguretat. La pregunta és sobre la qüestió de la seguretat en els Jocs Olímpics, tema que suposo que els preocupa i que ens preocupa molt a tots, tant pel que en podríem dir la seguretat política general —és evident que la fascinació d'una data pot atraure presències de grups terroristes internacionals, i tant de bo això no fos així—, la seguretat d'equipaments i d'instal·lacions i la seguretat personal, tenint en compte que, per a tot això, a més, hi ha la problemàtica de la coordinació de cossos policials tan diferents i, a més, la presència de cossos parapolicials, que és molt possible que, tant federacions, grups, etcètera, els portin per garantir la seguretat. Per tant, és una pregunta sobre el pla general de seguretat dels Jocs; en quin moment es troba?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor Abad.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Bé, la Comissió de Seguretat del Comitè Organitzador va ser la primera de les comissions de treball que es va formar, a començaments de l'any 87, i

especials afegits, diríem, sobre la seva esquena amb motiu dels Jocs Olímpics. En tot cas, la gestió que estem fent fins ara en aquest tema, de comercialització de les anelles i dels nostres símbols, es troba en un grau —ja no és optimisme, això sí que és constatació— òptim; la nostra expectativa en funció del programa de comercialització internacional del Comitè Olímpic Internacional, que popularment es coneix com a TOP, TOP-2, *The Olympic Program-2*, que nosaltres havíem xifrat en una barrera desitjable de 100 milions de dòlars per a tot el món i en un òptim de 130, en aquest moment el tenim ja a 160 i no està tancat; és a dir, des d'aquest punt de vista, doncs, aquesta font de finançament d'ingressos per una de les diverses línies de comercialització està superada amb escreix —no ens donem per satisfets, és a dir, encara hi ha més possibilitats.

El que és la comercialització dintre de l'Estat espanyol, bé, el grau de compromís que hem aconseguit amb els *sponsors* o patrocinadors que en aquest moment tenim —IBM, SEAT, Ballesto, etcètera—, han superat també les nostres expectatives del dossier de candidatura, les nostres previsions, perquè hi ha els esforços de lligar-se en l'ús de les anelles, per poder, doncs, associar la seva imatge corporativa a la imatge corporativa d'un element generalment ben acceptat com són els Jocs Olímpics, doncs, ha ultrapassat les nostres expectatives; per tant, jo diria que es troba en un moment, el programa de comercialització, òptim, òptim, que demostra fins a quin punt el producte Barcelona és un producte òptim, perquè, si no, és evident que el mercat no respondria com està responent en aquest moment en aquest tema. També és veritat que el fet que provisionalment estem en una línia de comercialització d'ingressos molt bona no ens fa estar particularment tranquils, perquè els grans capítols de despesa encara estan per materialitzar-se, és a dir, la política més sensata en aquest sentit, econòmica, seria la política de la formiga, és a dir, acumular molt ara i guardar-ho per a l'hivern, perquè l'hivern vindrà, és a dir, l'hivern de gastar molt, sobretot seguint recomanacions de Los Àngeles, dels organitzadors de Los Àngeles i de Seül, de posar molta atenció al darrer any i mig abans dels Jocs, que és quan es produeix una hiperconcentració de despesa, difícilment programable, i que en canvi realment es dona i que acostuma a assolir xifres importants; és a dir, per tant, estem contents de com funcionen les coses des del punt de vista de la comercialització, però diríem que tots els diners que probablement siguem capaços d'aconseguir seran pocs si volem, realment, fer tot el que volem fer.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. El senyor Martín Toribio vol contestar?

El Sr. MARTÍN : Simplement, President, per a donar les gràcies i congratular-nos d'aquestes bones expectatives que esperem que siguin així i que al final tots celebrem el bon èxit d'aquestes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, moltes gràcies, senyor Martín Toribio. Ara, el senyor Jaume Jané, per Convergència i Unió.

El Sr. JANÉ : Gràcies, senyor President. Permeti'm, senyor President, que prèviament manifesti que celebro que vostè hagi manifestat que, com ja és sabut pel mateix reglament de funcionament de la Comissió —però que ho hàgiu manifestat—, que també és objecte del nostre treball parla-

mentari, el d'aquesta Comissió, tot el relacionat amb l'esport, específicament parlant, el tema esportiu específic, i això, de ben segur, ens ha de permetre poder-ne fer un continuat seguiment, del contingut esportiu dels Jocs del 92. És cert —i vostè mateix ho ha citat— que en la segona legislatura vàrem comptar amb una Comissió de Seguiment dels Jocs Olímpics —de la qual em vaig honorar de ser vice-president—, però aquesta mateixa Comissió no va ser mai convocada.

Dit això, passo a vehicular la pregunta al senyor Conseller Delegat, que m'interessa del que ell mateix ha manifestat en el seu informe, referit a la problemàtica del personal necessari quant a disponibilitat de persones suficientment preparades en tecnologia punta. Del que heu comentat, crec que és positiu i esperançador saber que qui es prepari convenientment en aquest camp té assegurada una sortida professional adient, no només per als Jocs Olímpics, sinó que el problema us ve precisament perquè la societat els va necessitant i els va absorbint. ¿Podria ampliar la informació sobre els convenis i les solucions possibles, així com si hi ha una acció sobre el tema amb la Direcció General d'Ocupació del Departament de Treball, que té competència, precisament, en la formació ocupacional?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Pot contestar el senyor Abad.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Moltes gràcies. Bé, els convenis que en aquest moment estem desenvolupant són convenis incipients, en aquest tema, i els que fins ara estan marxant són convenis acordats entre representants de la patronal, representants dels sindicats i l'INEM, i el mateix COOB com a proveïdor, per així dir-ho, dels elements d'informació respecte a les bosses de dèficit de formació de personal que nosaltres identifiquem en relació amb els Jocs Olímpics, i derivats del gruix de la inversió en general. Són convenis incipients : han començat, tot just, l'últim octubre, el primer curs —val a dir, d'altra banda, que amb gran èxit, perquè hi ha moltes, com tres vegades més, peticions que la possibilitat de places de què en aquest moment es disposa—, i estem ja comentant amb la Direcció General d'Ocupació del Departament de Treball convenis en altres línies, és a dir, aquí la suma de tot serà poca, per dir-ho d'alguna manera, és a dir, el buit o el dèficit que nosaltres estimem en relació amb la formació d'ocupació, tant en el que són categories d'oficis en la construcció com en el que són, diríem, professions més de tecnologia de punta —com poden ser informàtica o telecomunicacions—, tots els esforços que sumem seran pocs, realment, per donar satisfacció no sols a proveir el personal necessari per als Jocs, sinó, sobretot, per garantir la seva continuïtat a posteriori i evitar aquest risc que esmentava en el meu informe, que fins als Jocs hi hagi una mena de situació —no dic de plena ocupació, perquè probablement tampoc no serà així—, però d'una alta situació de plena ocupació en determinats àmbits i, en canvi, tot això sigui un miratge, perquè el dia següent dels Jocs hi hagi una davallada per la desaparició d'una política més estable. I això és el que estem començant a dissenyar amb el Departament de Treball.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Senyor Jané?

El Sr. JANÉ : Gràcies, senyor President. Simplement per manifestar que celebraré quan aquests convenis siguin molt més lligats i que tinguem una major possibilitat d'informació ens sigui comunicada.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Ara, el senyor Daniel Terradellas pot formular..., pensàvem que fos la pregunta que diu : «com s'observen des del COOB'92 els aspectes estrictament esportius que han de generar els Jocs Olímpics al nostre país?» Perdoni que li formuli a vostè la pregunta, però és que en té assignades dues...

El Sr. TERRADELLAS : Exacte.

El Sr. PRESIDENT : Ens sembla que aquesta seria bo, fer-la ara.

El Sr. TERRADELLAS : Moltes gràcies, senyor President. El nostre Grup celebra les explicacions que ens ha donat el senyor Abad, però vol manifestar que, més enllà de les seves afirmacions i explicacions, el que és evident és que els Jocs Olímpics, sobretot, són un esdeveniment esportiu. I, de la mateixa manera que al nostre entendre els Jocs Olímpics signifiquen un catalitzador i un generador d'infraestructura i d'activitats de diferents tipus, òbviament també ho deuen ser —o haurien de ser-ho— en els efectes esportius. Sabem que, en el camp merament esportiu, s'hi està treballant en l'esport d'élite; per a nosaltres, això ens sembla molt important, molt important —vull subratllar-ho—; malgrat tot, vull dir que si bé les medalles són molt importants i brillen, és evident que hem de mirar també que no ens enlluernin, perquè l'esport d'élite de cara al 92 no ha de ser tot; al nostre entendre, els Jocs Olímpics han de significar també un catalitzador de generació d'activitats i d'infraestructura esportiva, també a nivell de base, i la generalització de la pràctica esportiva en el nostre país.

El nostre Grup ja ha manifestat altres vegades —i em sembla que en aquest moment també és oportú de repetir-ho— que ens doldria moltíssim la possibilitat que Barcelona, Catalunya, Espanya fossin seu dels Jocs Olímpics i, malgrat això, les escoles al nostre país no tinguessin equipaments esportius necessaris, o, com per altra banda podem començar ja a preocupar-nos, que segurament arribarem al 92 i a Catalunya no tindrem garantida l'educació física escolar. I per tant ens sembla —hi insisteixo— que essent els Jocs Olímpics un catalitzador d'activitats d'infraestructura, culturals, etcètera, en el camp esportiu ens dol molt que en l'aspecte bàsic anem una mica coixos. I sóc conscient també que, a l'hora de formular aquesta pregunta, ho estic fent a una persona que no en té la responsabilitat directa, de les competències, que són d'altres administracions; el que passa és que em sembla que al Conseller Delegat del Comitè Organitzador dels Jocs Olímpics 92 també l'ha de preocupar —i n'estic segur que ho fa, de la mateixa manera que el preocupa la infraestructura viària, etcètera, i cultural—, també com s'endevina que funcionaran els Jocs Olímpics des del punt de vista esportiu. I, per tant, la pregunta és ben concreta i ben clara : ¿com s'observen, des del COOB'92, els aspectes esportius que han de generar els Jocs Olímpics del 92 de cara al nostre país?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Terradellas. El senyor Abad pot contestar.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Bé, efectivament, com el senyor Diputat ha esmentat, no recau la responsabilitat de la definició de la política esportiva sobre les esquenes del Comitè Organitzador, la qual cosa no vol dir que no ens preocupi, i ens preocupa molt. Des d'un punt de vista estrictament personal,

no com a Comitè Organitzador, si vostès m'ho permeten, jo diria que jo sacrificaria, personalment, les medalles del 92 si a canvi tingués com a ciutadà la garantia absoluta que hi ha una política esportiva a llarg termini per al 92, el 93, el 2000 i el 2050, és a dir que en definitiva Barcelona, Catalunya i Espanya aprofiten, diríem, el pretext dels Jocs per definir una política a llarg termini que aquest país no ha tingut mai, i, per tant, és una constatació : no hi ha hagut mai una política a llarg termini.

Una altra cosa és que, esperonats pel fet dels Jocs Olímpics i per la necessitat de fer un paper digne amb motiu dels Jocs Olímpics, es pugui dissenyar una política, que, des del nostre punt de vista, l'error seria dissenyar-la exclusivament focalitzada en el 92, perquè tal vegada podríem tenir determinats bons resultats el 92, però, en canvi, s'acabarien el 92, i aleshores resultaria que tot aquest esforç i aquest pretext a llarg termini no hauria tingut les dimensions o no hauríem tret el profit que probablement podríem treure. És a dir, aquesta és una expressió de preocupació personal del Conseller Delegat del COOB; em consta que és generalitzada en el COOB, perquè sovint s'ha discutit aquest tema col·lateralment, a les reunions dels òrgans de govern, sobre el qual tema no tenim responsabilitats però que, en canvi, formen part de l'horitzó de les nostres preocupacions.

¿Com, de totes maneres, el COOB pot cooperar en aquest tema? Bé, nosaltres donem el més ampli suport efectiu, amb material, amb gent o, fins i tot, amb la cooperació dels nostres voluntaris, en el suport de tot el que són activitats esportives, no només aquelles que ens serveixen, a nosaltres, per fer el rodatge del nostre equip i que, per tant, tenen un interès immediat i directe per a l'organització, sinó també suport a actes esportius que tindrien més a veure amb l'esport de base, és a dir, quan escoles de Barcelona o de fora de Catalunya d'arreu de Catalunya i fins i tot de fora de Catalunya, demanen la cooperació del COOB per ajudar a muntar determinats tipus d'activitat molt lligada a l'esport de base, sobretot l'escolar, el COOB ho fa encantat, dintre de les seves possibilitats, perquè som conscients que, en tot cas, el símbol dels Jocs Olímpics és un motor incentivador, és un bon pretext incentivador que molta gent s'agrupi, s'estimuli i es posi programes i objectius al voltant d'aquest tema, i que fins i tot, justament per estimular els infants i la joventut —per als quals probablement les coses emblemàtiques tenen més pes, almenys aparentment—, doncs que en totes aquestes polítiques que es desenvolupen aparegui pel mig la significació dels Jocs Olímpics i l'emblematisme dels Jocs Olímpics i els nostres Jocs Olímpics és molt important perquè són estímul, i en aquesta línia el COOB presta tota la col·laboració, absolutament, que entra dintre de les nostres possibilitats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. El senyor Terradellas vol repreguntar?

El Sr. TERRADELLAS : Sí, moltes gràcies, senyor President. Gràcies al senyor Abad per la seva explicació. De totes maneres, al nostre Grup aquest tema el preocupa moltíssim; tant és així que, tant en els pressupostos de la Generalitat com en altres iniciatives parlamentàries o, fins i tot, incidint en les institucions on tenim responsabilitats de govern els socialistes, instem que no es desaprofiti aquesta oportunitat històrica de posar l'educació física, els equipaments esportius i l'esport de

base a l'altura d'un país modern com el nostre. Per tant, ja entendre el Conseller Delegat que aprofiti aquesta ocasió per també fer-li el prec que transmeti a les administracions competents la nostra preocupació, perquè encara hi som a temps que puguem aconseguir aquesta fita tan important.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Terradellas. El senyor Abad vol contestar?

El Sr. CONSELLER DELEGAT : No.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, moltes gràcies. Ara entrem en un bloc diferent —falten cinc preguntes, només—, entrem en un bloc diferent i la senyora Rosa Bruguera podria formular la seva pregunta, que obrirà el pòrtic, precisament, d'aquest bloc.

La Sra. BRUGUERA : Gràcies, senyor President. Senyor Abad, tots sabem que la Generalitat de Catalunya té competències exclusives en matèria de cultura, i és en aquest sentit que va la meua pregunta : amb quins organismes de la Generalitat s'ha tractat i quina és la seva participació a l'Olimpíada Cultural? Per dir-ho d'una altra manera : en virtut de quins acords es fa i —el que moltes vegades aclareix això mateix—, la base del seu finançament d'on prové?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Bruguera. El senyor Abad.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Bé, per a la materialització del programa cultural dels Jocs Olímpics, el COOB'92, consorci, es va dotar recentment, va crear una societat anònima, dintre del COOB, és a dir, com a òrgan operatiu, per raons de donar més gran agilitat i, sobretot, tenint en compte que, si bé anteriors comitès organitzadors no van optar per aquesta via —perquè recordo que feien un programa molt lligat a la celebració mateixa dels Jocs, però no tenien aquest programa ambiciós de quatre anys—, fer-ho per quatre anys, des del mateix COOB, que té, com a COOB, un objectiu absolutament precís, que és l'organització dels Jocs, produiria moltes disfuncions, es va crear recentment un organisme *ad hoc*, dintre del COOB, que gestionés autònomament aquest tema.

Bé, fins ara, ahir va haver-hi el darrer consell d'administració d'aquest organisme —hi són presents totes les administracions—, es va constatar que efectivament totes les línies de programa cultural que estan dissenyades es fan particularment d'acord amb les institucions que tenen responsabilitats en matèria cultural a Catalunya i a Barcelona. Aleshores, tant en matèria de teatre com en música, com en festivals de les arts, etcètera, en la col·laboració els responsables de l'organisme Olimpíada Cultural estan en contacte amb les autoritats o amb els departaments corresponents de la Generalitat de Catalunya per dissenyar la participació, no només en aquells temes que serien d'iniciativa, per dir-ho d'alguna forma, exclusiva de l'Olimpíada Cultural, sinó per als que, essent d'iniciativa de l'Olimpíada Cultural, s'han de fer amb participació, que són la immensa majoria. El finançament de tot això : es pretén, es pretén que pugui fer-se en el grau més alt possible amb finançament no necessàriament contra pressupostos públics, sinó que trobi les seves pròpies vies de finançament. Estem observant una atenció molt positiva del mercat, de les empreses privades, per jugar el paper de patrocinador, bé sigui de l'Olimpíada Cultural en el seu conjunt o d'activitats cultu-

ral·ls específics, com per poder presumir que el pressupost de l'Olimpíada Cultural, que té un mínim de 3.500 milions —mínim, assegurat per la mateixa organització dels Jocs, però que pot ser il·limitat en funció de com més empreses disposades a participar en el patrocini d'actes específics siguem capaçs tots plegats de trobar—, doncs no siguin unes activitats que carreguin sobre..., que normalment —no vull fer afirmacions rotundes—, però com a tendència és que no carreguin habitualment sobre els pressupostos de les institucions i que en aquest supòsit no sigui el desviament de fons per polítiques a llarg termini, o polítiques normals, per una qüestió —que també té vocació de perdurabilitat, en algunes de les seves línies—, però que es focalitza en un període determinat.

El Sr. PRESIDENT : Bé, la senyora Rosa Bruguera vol repreguntar?

La Sra. BRUGUERA : Sí. Miri, ens plau realment constatar que hi ha aquesta coincidència en fer que totes les institucions que tenen responsabilitats en cultura hi siguin presents. De tota manera, moltes vegades a nivell de carrer això no es veu tan clar, i li agrairíem que fessin un esforç realment molt més fort per tal que es respectin les competències tant de la Generalitat com, en d'altres casos —si és que n'hi ha—, d'altres organismes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Senyor Abad, vol...

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Prenc nota de la recomanació de la senyora diputada.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, moltes gràcies. El senyor Jaume Sobrequès, ara, ens delitarà amb la seva pregunta. (*Rialles.*)

El Sr. SOBREQUÈS : Tota acció política cultural té, com a mínim —a criteri d'aquest Diputat—, dues vessants : una vessant de dinamització, de difusió, d'impuls, de receptivitat dels grans corrents culturals, i una altra vessant de creació, d'infraestructura material, cultural, que, en definitiva, fa possible aquells objectius.

No hi ha cap mena de dubte que l'exposició feta pel senyor Abad i la lectura del fullet que se'ns ha presentat sobre l'Olimpíada Cultural té ben present —jo diria, de manera molt satisfactòria— aquell primer aspecte, l'aspecte de dinamització o de difusió; a aquest objectiu responen, ben clarament, els programes d'exposicions, de festivals, de premis que se'ns han exposat.

A criteri, però, del nostre Grup, el segon aspecte, l'aspecte de creació d'infraestructura permanent, està més desatès en el programa de l'Olimpíada Cultural. Això ve una mica en relació amb aquella institució que, a criteri nostre, podria perfectament simbolitzar, tant per la seva ubicació geogràfica en el cor de la Barcelona olímpica com per la singularitat i l'especificitat del seu contingut, podria singularitzar aquesta gran realització d'una infraestructura museística permanent per a la ciutat i per a Catalunya que és el Museu d'Art de Catalunya.

En aquest sentit, la meua pregunta i el meu prec —és tant un prec com una pregunta— seria demanar que el remodelatge del nou Museu d'Art de Catalunya, que acull una síntesi espectacular d'allò que ha estat la creativitat del poble català en els darrers mil anys, almenys, que aquest museu pogués ésser inclòs, aquest remodelatge pogués ésser inclòs com un dels objectius de l'Olimpíada Cultural, per tal que... no —com ens

acaba de dir el senyor Abad— l'Olimpiada Cultural hagués d'afrontar directament les despeses que implica el remodelatge d'aquest museu, però sí que a través de tot el prestigi, de tota la capacitat de gestió que ha demostrat el COOB fins aquest moment —i que ha de demostrar l'Olimpiada Cultural—, es pogués trobar el sistema de finançament català, espanyol i internacional per tal que el 92 aquest Museu d'Art de Catalunya pogués obrir les seves portes i constituir el gran museu, la gran aportació de l'Olimpiada Cultural a les futures generacions, al futur de Barcelona.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sobrequés. El senyor Abad pot contestar.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Jo haig de dir, si em permet el comentari, que sort que al final ha dit que no haurem de pagar nosaltres, perquè ja em començava a preocupar.

Bé, en tot cas, feta aquesta remarca, que és important, participo totalment del neguit del senyor diputat, entre altres coses perquè seria poc presentable que, en el cor de l'àrea olímpica per definició —la més emblemàtica, que és Montjuïc—, tinguéssim un gran estadi, tinguéssim un gran palau d'esports, tinguéssim el centre de comunicacions més modern del món, tinguéssim moltes coses —tal vegada, i si tenim sort, un metro lleuger que connectés no sé què—, i tinguéssim allà enmig, en una àrea que serà visitada per centenars de milers de persones, tinguéssim un dels edificis emblemàtics de la ciutat —i amb un contingut únic en el món— no visitable o visitable amb una certa vergonya pròpia, perquè no estariem en condicions d'ensenyar-lo com seria de desitjar. En aquest sentit, és evident que el COOB posarà tot el que sigui necessari per jugar a fons el pretext dels Jocs Olímpics, i tot el que el Comitè Organitzador pugui generar de patrocinadors, de gent, posant a la disposició d'aquesta línia —en concret, d'inversió per al remodelatge del Museu d'Art de Catalunya— els beneficis, la disponibilitat de beneficis de la Llei de Beneficis Fiscals aprovada pel Parlament de l'Estat, de manera que realment les empreses no només se'ls hagi de demanar l'esforç de patrici, de donar i ja està, sinó que, a més a més de demanar l'esforç de patrici i de donar, tinguin les compensacions lògiques que la Llei de Beneficis Fiscals permet donar, que són molt importants.

D'altra banda, si les meves notícies són correctes, en el sentit que el Consell d'Europa està estudiant la possibilitat de considerar o atorgar el títol o donar la consideració al Museu d'Art de Catalunya de museu europeu, això permetria probablement, si fos veritat o si es confirmés efectivament aquesta iniciativa, permetria no només envoltar el Museu d'Art de Catalunya d'un *glamour* més enllà de Barcelona, Catalunya i Espanya, sinó estendre'l cap enfora; és a dir, a més a més del *glamour*, que està molt bé, aprofitar aquest *glamour* perquè tota una sèrie d'institucions europees, d'una banda, col·laboressin d'una forma efectiva i material —i, per tant, econòmica— en el projecte, i que els grans patrocinadors europeus —que hi són, que hi són, que efectivament hi són més que en el nostre país, amb una estructura econòmica que és la que és, i a Europa també és la que és— poguessin jugar fortament en aquests temes. Particularment, nosaltres estem pensant en totes aquelles empreses que, tenint la seva seu social a Europa —i, per tant, els seus centres de decisió a Europa, fora de les fronteres espanyoles—, tenen delegacions o tenen filials a Espanya, perquè això ens permet atorgar beneficis fiscals impor-

tants a empreses que si haguessin de fer l'esforç a través de la seva filial no podrien, perquè l'esforç econòmic se sortiria de les dimensions de l'empresa aquí, i que, en canvi, fetes des de les seues centrals a Europa, a París, a Alemanya o allà on sigui, i canalitzant els beneficis a través de l'empresa espanyola, això podria significar una via de recursos complementaris i econòmics per a actuacions d'aquest tipus molt importants, que permetrien probablement trobar el finançament necessari per al Museu d'Art de Catalunya, que és molt important —és al voltant dels 5.000 milions; vull dir que és una xifra notable— i que, d'altra banda, serà difícil de trobar. Jo, almenys, en aquest sentit, és clar, tot ho volem fer per al 92, i a més està molt bé que ho vulguem fer per al 92 perquè almenys ens posem una data per fer-ho —ja veurem si som capaços de fer per al 92 tot allò que volem fer—, però també jo, almenys, penso que, és clar, les possibilitats reals de les administracions són limitades —vull dir, arriba un moment que a la bossa de les administracions no hi cap més del que hi cap— i que segurament caldrà trobar vies molt imaginatives —aquesta en pot ser una— de com conduïm diners europeus cap aquí, sobretot en un mercat com és l'europeu, que està molt més sensibilitzat pel que fa al patrocini cultural del que, almenys fins ara, al nostre propi país ha estat sensibilitzat, que no és gaire, diríem, i potser es comença a estimular amb totes aquestes coses.

Per tant, en síntesi, és a dir, efectivament tot el que puguem fer des del COOB perquè, com a mínim en el terreny de la cultura, més enllà del que són els actes a fer, de la política cultural a fer amb motiu dels Jocs, quedi per sempre un element emblemàtic del món cultural físic, tangible, i que es pugui, d'alguna manera, associar com l'herència, per dir-ho d'alguna manera, dels Jocs Olímpics, estem absolutament disposats a col·laborar-hi.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Abad. El senyor Sobrequés vol...

El Sr. SOBREQUÉS : Res, simplement per agrair les paraules del senyor Abad, que obren una porta d'esperança —jo crec que important— en un tema que els darrers temps ha patit un cert deteriorament en les seves possibilitats, i, en fi, per tant, les paraules del senyor Abad per a mi són molt importants, són prudentes —jo sé que no són un compromís, però que d'alguna manera tot allò que es diu en una comissió parlamentària d'alguna manera constitueix un cert compromís—, i sàpiga que aquest Diputat llegirà amb gran fruïció la segona edició, quan es faci, d'aquest fullet d'Olimpiada Cultural, en el qual figurarà ja, suposo, com un dels objectius d'aquesta Olimpiada Cultural acabar el remodelatge del Museu d'Art de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : És que el senyor Abad vol dir res més? No. Moltes gràcies.

Bé, abans de continuar, jo voldria manifestar al plenari de la Comissió que ha entrat l'Honorable Conseller Antoni Comas, per contestar les preguntes. Conseller Comas, tenim tres preguntes, només, per acabar; si no li fes res..., i aleshores prosseguiríem amb això. Moltes gràcies i molt benvingut.

Bé, aleshores tenim una pregunta, ara, d'aquestes tres que ens queden, que la farà el senyor Francesc Vernet, si us plau.

El Sr. VERNET : Gràcies, senyor President. Senyor Abad, el tema de la llengua a casa nostra és preocupant. L'acord de

conveni lingüístic diu que es renovarà anualment; la renovació primera s'ha de fer a primers de l'any, concretament el dia 29 de gener. La renovació pot obrir dues vessants : una de negativa i l'altra de positiva. La pregunta és : les renovarà el conveni, i quines garanties hi ha que no es modifiqui negativament, o es podrà millorar?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Vernet. El senyor Abad.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Sí, puc tranquil·litzar absolutament el senyor Diputat i la Comissió : el conveni es renovarà, però no es renovarà tal i com està escrit en aquest moment, es renovarà positivitzant encara més aquest conveni, perquè un conveni que porta un any de vida i que és el primer conveni d'aquestes característiques que es fa, lògicament l'any de rodatge i d'aplicació..., que, d'altra banda, ha estat altament satisfactori, però també indica tota una sèrie de mancances, dèficits de plantejament, etcètera, que no afecten l'esperit que va motivar el conveni, perquè en aquest sentit l'esperit és el mateix, sinó que la renovació es farà millorant algunes de les línies de cooperació i com es materialitzen aquestes línies entre la Universitat Autònoma de Barcelona, que col·labora en alguns dels treballs, com el TERMCAT, administració que col·labora també en aquest tema, la mateixa Direcció General de Política Lingüística i el COOB; és a dir, serà un conveni que es renovarà millorant la seva efectivitat en funció de l'experiència que fins ara hem tingut.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Vernet vol contestar?

El Sr. VERNET : Agrair la resposta al senyor Abad i esperar que sigui una realitat el plantejament que ens acaba de fer.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, moltes gràcies, senyor Vernet. El senyor Daniel Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS : Moltes gràcies, senyor President. Seré breu. No només pels mitjans de comunicació, sinó que tots hem pogut constatar amb alegria que s'ha signat un contracte entre el COOB 92 i la televisió americana, l'NBC. Se'ns ha dit, i se'ns diu, i ens ho creiem, que és un contracte molt bo, molt beneficiós, fins i tot que ultrapassa les expectatives; el Diputat que els parla dubta que això sigui fruit d'una generositat dels americans sorgida d'una manera espontània : segurament és conseqüència del que ens parlava abans el senyor Abad, del prestigi de Barcelona aconseguit sobretot a través d'aquesta candidatura ja aconseguida dels Jocs Olímpics, i segurament també —per què no hem de dir-ho?— d'una segurament habilitat negociadora, cosa que celebrem —segurament seria prou bo per a aquesta Comissió saber com han anat aquestes negociacions; d'alguna anècdota, potser seria prou interessant que ens n'assabentéssim—, però bé, el resultat sembla positiu i sembla que obre bones expectatives de cara als futurs fons de finançament dels Jocs Olímpics, tant pels aspectes genèrics dels Jocs, altres aspectes genèrics, com de cara als convenis que s'han de signar o que s'hauran de signar amb altres televisions que no són l'americana. Voldríem saber quines perspectives, quines possibilitats hi veu el Conseller Delegat, atesa la signatura que hi ha hagut amb l'NBC.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Abad.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Bé, per establir un punt de referència que permeti valorar fins a quin punt els convenis

signats fins ara són o no bons, l'expectativa d'ingressos per drets de televisió procedents de tot el món prevista en el dossier de candidatura era de 400 milions de dòlars, bruts, dels quals caldria deduir la part corresponent d'ingressos per al Comitè Olímpic Internacional, etcètera. La hipòtesi del dossier de candidatura estava elaborada sobre la base d'una estabilització del mercat nord-americà, que en aquell moment començava a donar certs símptomes de saturació, no necessàriament en el tema olímpic, però sí de superposició de grans competicions en el mercat americà, com poden ser la lliga de beisbol, la lliga de futbol americà, la lliga de bàsquet —l'NBA, però després hi ha la universitària—, que, superposat al tema dels Jocs, donava una tendència a la saturació del mercat esportiu televisiu als Estats Units.

En aquell moment, doncs, vam considerar que era una actitud prudent mesurar que Barcelona tindria aproximadament uns ingressos similars als que Seül podria conquerir : Seül va tenir uns ingressos de 409 milions de dòlars —ha tingut— i, per tant, la nostra previsió de l'any 85, tres anys abans dels Jocs, va tenir una desviació de 9 milions respecte al que Seül va efectivament materialitzar. En aquest moment, el contracte signat, o el pre-contracte, l'acord de principi signat amb l'NBC, de 416 milions de dòlars, doncs, passa, només amb el mercat americà, el que en el dossier de candidatura preveïem per a tot el món.

Evidentment, hi ha el comentari —necessari d'introduir— de quina sigui la paritat del dòlar en el moment que sigui fet efectiu el pagament d'aquest contracte afectarà les previsions. El dossier de candidatura està fet en un moment que el dòlar es trobava a 175 pessetes, però nosaltres, en el pressupost, el vam considerar a 150. És a dir, en el moment que el dòlar en el mercat real estava a 175, nosaltres, en el pressupost, ja el vam deflacionar, pensant que alguna cosa hauria de passar, i el vam considerar a 150. És evident que amb aquesta deflació ens vam quedar curts amb relació a com està el dòlar avui; no sabem com ens quedarem de curts o de llargs amb relació a com estigui el dòlar en el moment que cobrem aquests drets, perquè el cobrament dels drets es produeix en el moment de la signatura del contracte, que pensem que serà cap al mes de febrer, en un percentatge que oscil·laria entre el 10 i el 15%, i la resta es cobra, en principi, l'any dels Jocs, i fins i tot una part l'any següent. Per tant, aquí la hipòtesi de quina serà la paritat del dòlar l'any 92 és realment difícil : si poguéssim saber-ho segurament ens fariem tots rics, perquè podríem preveure els corresponents canvis de moneda.

Aquest és el risc que convé posar sobre la taula. En tot cas, dòlar a dòlar —i deixant a banda especulacions sobre la paritat de la moneda, que avui no servien més que per a una discussió acadèmica—, dòlar a dòlar, només el mercat americà ens tapa la previsió total que preveïem per a tot el món. Això s'ha produït, entre altres coses, perquè des de fa mesos, i a través d'empreses especialitzades americanes, que han jugat com a agents nostres allà, hem pogut disposar d'un coneixement profund del mercat americà, i a última hora, a l'hora de negociar, això és el que val, és a dir disposar de dades fiables sobre el que el mercat permet. És a dir, s'ha dit si les tesis de Barcelona eren excessivament optimistes... Bé, en realitat, nosaltres sempre hem pensat que el mercat és impossible de trencar, el mercat mai paga més del que pot pagar —i això és un principi

absolut —, el mercat paga el que pot pagar, i el secret en una negociació normalment està a intuir i conquerir finalment el sostre d'aquesta limitació, el sostre raonable d'aquest mercat; difícilment l'ultrapasses : ningú et paga més del que val —i molt menys encara els americans—, i diria que aquí ha estat el secret, al final, d'una xifra tan espectacular com aquesta, que significa 106 milions de dòlars més que els que va obtenir Seül del mercat nord-americà.

Anècdotes, n'hi va haver moltes, llástimosament no totes són explicables, per pacte entre cavallers, però n'hi va haver una de molt divertida, que és que estàvem tots fumant cigars, els de la taula, i quan va entrar determinada cadena —a la taula, els americans sempre posen un rètol, que diu «en aquesta sala es pot fumar, si tothom hi està d'acord», és a dir, una sola persona pot, diríem, obligar que no fumi ningú. Tots ens havíem oblidat d'aquell rètol, i quan va entrar determinada cadena i va començar la discussió, en el moment àlgid de la discussió, de màxima tensió, el President de la cadena va girar el rètol, i va dir : «Com és que la taula està fumant, si jo noestic d'acord que es fumi?», i ens vam quedar tots amb els cigars que no sabíem pas què fer, i, finalment, ens va donar la vènia. Aquesta és l'anècdota explicable; n'hi ha moltes més que llástimosament no es poden explicar, de com aquestes negociacions es produeixen. En tot cas, va ser una experiència apassionant.

Respecte a altres convenis, ens en queden dos de gruixuts i bastants més de petits. Els dos gruixuts són Europa i el Japó, i ja diríem amb escalat d'importància diferent els convenis amb l'OTI per a tot Sud-amèrica, els convenis amb els països de l'Est, amb Austràlia, Nova Zelanda, etcètera, etcètera, però que tenen entitat quantitativa menor.

Els convenis per a Europa i el Japó intentem tancar-los en els propers tres mesos com a màxim. Val a dir que l'expectativa respecte al Japó és absolutament positiva, és a dir, com a mínim per no abaixar el nivell de compromís o el nivell de pagament que va tenir el Japó en relació amb Seül. Totes les tendències inicials donaven que el mercat japonès pagaria menys per Barcelona que per Seül, per raons òbvies fins i tot d'horari; és a dir, Seül es va celebrar en temps real del Japó, però els contactes previs que estem tenint amb les cadenes japoneses indiquen que no, que com a mínim es mantindrà, i que potser pujarà. Això voldria dir ultrapassar la barrera dels 50 milions de dòlars procedents del Japó.

En canvi, el cas d'Europa és un cas..., sobre el qual també s'ha parlat públicament. Europa té una estructura de televisió molt complexa. Històricament, els drets de televisió dels Jocs han estat atorgats a la UER, a la Unió Europea de Radiodifusió; és una unió que integra setze, disset o divuit cadenes d'Europa i d'alguns països del nord d'Àfrica. Són cadenes que algunes són comercials i altres no, i que, per tant, tenen una estructura molt diferent les unes de les altres. És a dir, unes tenen ingressos comercials purs i altres reben o ingressos de pressupostos públics, o per via cànon de drets de connexió de l'aparell, i fins ara han tingut un nivell de pagament baix, és a dir, per a Seül van pagar 28 milions de dòlars, en relació amb els 300 que van pagar els nord-americans, per exemple.

Bé, l'oferta que hi ha en aquest moment també ha estat feta pública, la xifra de què es parla és una disposició de la UER a doblar, aproximadament, la quantitat oferida en el cas de Seül, és a dir, que ens posaríem al voltant dels 56 milions de dòlars.

Bé, el Comitè Organitzador de Barcelona considera —s'ha dit públicament, ho hem dit oficialment en les negociacions amb la UER— a nosaltres ens sembla una quantitat absolutament insuficient, no ja posada en relació amb el mercat americà, tot i tenint en compte que el mercat europeu, de 300 milions de consumidors, pot ser tan potent com l'americà, el que sí que és veritat és que el mercat televisiu i de publicitat no té res a veure amb el mercat americà, és infinitament més potent el mercat americà, i que, per tant, no es tracta de fer comparacions mecàniques ni proporcionals amb el mercat americà, però sí de dir que el que és segur és que no pot ser aquesta distància entre el que proporciona el mercat americà i el que proporciona el mercat europeu. Que, en aquest sentit, la UER ha de canviar de mentalitat, entre altres coses perquè els Jocs de Barcelona i els d'Albertville se celebren en temps europeu, se celebren, per tant, en temps real, i que, en aquest sentit, Europa ha de fer un esforç doble, fins i tot per raons d'ordre estratègic, que, si es vol, tampoc serien qüestions que haurien de preocupar gaire el Comitè Organitzador, l'horitzó del qual és un horitzó temporal, limitat, s'acaba l'any 92. O Europa és capaç de reaccionar davant la capacitat tremenda del mercat nord-americà, o després que ningú es queixi que els nord-americans colonitzen, diríem, els Jocs, perquè, és clar, arriba un moment que quan un paga 400 i l'altre en paga 50, al final les demandes, les peticions i les imposicions del que paga aquestes quantitats acaben essent difícilment resistibles. En aquest sentit, doncs, la nostra línia d'argumentació amb la UER és : una, el mercat, des del punt de vista de mercat pur, permet pagar bastant més del que s'ofereix, i, després, una línia d'argumentació més política, però de la qual estem absolutament i honradament convençuts, que és que o Europa reacciona amb motiu dels Jocs que se celebren a casa, o realment Europa està abandonant línies de defensa a favor de tercers, i, això, evidentment, no ens afecta com a COOB, no ens afecta, ens pot afectar com a ciutadans europeus, però creiem que és una mala política a mitjà i a llarg termini. Les negociacions amb Europa seran dures, molt més dures del que han estat amb els Estats Units, sens dubte, però el que és segur també és que arribarem a un acord. Aquesta és la perspectiva dels drets de televisió de manera immediata.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Sobrequés, vol fer... Ai, el senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS : Molt breument, en primer lloc ja, per última vegada com a Grup, agrair al senyor Abad les seves respostes i explicacions. Coincidim amb ell que Europa té la possibilitat de fer una jugada forta com a pol mundial, i el que, en tot cas, estem més tranquils després de les últimes paraules que ens diu que, en tot cas, hi haurà un acord. Ens preocuparia moltíssim no poder veure els Jocs nosaltres des d'aquí.

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Terradellas. El senyor Abad?

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Els veurem, els veurem.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Passem a la darrera pregunta. Aquesta és una pregunta que algú potser pensarà que podria haver obert aquest debat. La Presidència ha pensat que la importància d'aquest debat, doncs, potser feia que fóra millor fer-la al final. Suposo que així s'interpretarà.

El senyor Jordi Vila la pot formular, si us plau.

El Sr. VILA : Sí, gràcies, senyor President; senyor Abad. Bé, és evident que els Jocs Olímpics comporten, tant per a la ciutat com per al país que els organitza, uns certs beneficis i, evidentment, per això les ciutats volen organitzar Jocs Olímpics i els països que aquestes ciutats tenen al darrere, doncs, també s'hi sumen. I porten uns beneficis materials, uns beneficis de cara a l'esport, i també porten uns beneficis espirituals, i d'aquests beneficis espirituals se'n beneficien no tan sols les ciutats i els països que organitzen els Jocs, sinó tots els altres països, tots els altres països que hi participen.

La manera com està estructurada la participació en uns Jocs Olímpics a través d'equips nacionals, que no són tals equips nacionals, sinó que són equips estatals, dits «nacionals», però equips estatals, fa que tots els estats que hi participin lliurin uns beneficis per enfortir el seu patriotisme, el seu nacionalisme o el seu xovinisme, moltes vegades, doncs, en funció de les medalles que s'obtenen i de les informacions que es donen en els països respectius, perquè moltes vegades observem que la informació que es dona en uns Jocs Olímpics, doncs, a vegades, d'unes determinades proves, sembla que només hi participin els del propi país. Només et diuen què han fet els atletes espanyols, per exemple, i, en canvi, no et diuen qui ha guanyat. Això és una cosa molt freqüent.

Bé, en el cas de Barcelona, en el cas de Barcelona, com que es dona aquesta situació que és la capital de Catalunya i Catalunya és una nació però que no té el seu propi estat, i que, per tant, no participarà com a tal en els Jocs Olímpics, aquí és evident que hi ha, hi haurà uns elements d'una certa ambigüitat; hi haurà uns elements d'una certa ambigüitat.

Jo, la pregunta que li voldria fer i que li he formulat, diu que si és ben clar per part del COOB 92 el paper que ha de jugar Barcelona com a cap i casal de Catalunya i que aquesta realitat cultural, que comença a interessar l'opinió mundial de la qual vostè abans ens parlava, correspon a una veritable personalitat nacional de la qual Barcelona és la capital?

El Sr. PRESIDENT : Per contestar, el senyor Abad.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : És claríssim per al Comitè Organitzador que Barcelona és cap i casal i capital de Catalunya, tant és així que, sistemàticament, en els documents d'informació que van arreu del món, sigui al Comitè Olímpic Internacional, sigui als comitès olímpics de tot el món, sigui a les federacions internacionals..., home, no cada vegada que es diu Barcelona es diu «capital de Catalunya», perquè seria ridícul, però sí que sistemàticament en la introducció es diu sempre : «Els Jocs Olímpics de Barcelona, capital de Catalunya, ciutat de l'Estat espanyol...», etcètera. És a dir que aquest recordatori sistemàtic, que al final és el que forada la pedra, és a dir, insistir, no dir-ho una vegada, sinó amb naturalitat, perquè al final sigui assumit amb absoluta naturalitat per tothom, és un tema del qual nosaltres fem esment amb orgull, sistemàticament, en la nostra documentació.

Respecte a la participació o no d'equips nacionals, en aquest cas el possible equip nacional de Catalunya en els Jocs Olímpics és un tema que, evidentment, desborda les nostres..., i que ja sé que no és el que el Diputat ha comentat, però que diríem que està, si més no, en l'opinió pública, i aquesta és una qüestió que afecta, en tot cas, la decisió final del Comitè Olímpic Internacional.

I respecte a com fem avinent aquesta realitat a la resta del

món —aquest seria el tema de fons, si he entès bé la pregunta—; bé, jo diria que som absolutament coherents amb aquesta interpretació i amb aquesta assumpció del paper que Barcelona té en relació amb Catalunya. És a dir, si tots els que van veure quina va ser la configuració i el disseny de l'acta nostra de participació en la cerimònia de cloenda de Seül, és evident, doncs, que allà va quedar materialitzat que va ser particularment la posada de l'accent sobre els elements d'identificació de la nostra identitat nacional i de la nostra identitat cultural, és a dir, es jugava amb uns colors que combinats en un moment determinat representaven la bandera catalana; es jugava amb elements d'identificació cultural, com pot ser la Sagrada Família; es jugava amb tota una sèrie d'elements que, efectivament, tractaven d'universalitzar l'expressió, però que el nucli absolutament evident, absolutament claríssim, eren elements identificadors de la nostra cultura i de la nostra identitat.

En aquesta línia es continuarà en una línia, d'altra banda, d'absoluta naturalitat, igual com tot el disseny de la política lingüística s'ha fet, doncs, amb naturalitat i ha estat acceptat amb naturalitat, que creiem que és la millor manera que les coses perdurin; és a dir, no hem tingut nosaltres com a resposta respecte a l'ús del català, en tota la nostra documentació, cap mena de, diríem, ressò agressiu o disgustat, al contrari, s'han acceptat les coses amb naturalitat, i de la mateixa manera es va acceptar amb molta naturalitat —potser hi hauria alguna anècdota en aquest sentit, però, vaja, les anècdotes no fan, en tot cas..., no són representatives—, es va acceptar amb tota naturalitat que els elements que Barcelona jugués a Seül davant de 2.500 milions de telespectadors fossin elements de la nostra identitat pròpia, de la nostra identitat nacional de Catalunya, en tot cas —sempre ho hem explicat— que han de ser interpretats com una part d'identificació de l'identitat de l'Estat com a tal; és a dir, que si l'Estat no s'identifica amb els elements d'identitat nacional de Catalunya, el problema pot no ser tan nostre com dels que no s'hi identifiquen, els que no interpreten que els elements d'identitat nacional de Catalunya formen part dels elements d'identitat general de l'Estat. Aquesta és la línia nostra, línia que seguirem amb aquest component, sobretot, de gran naturalitat i de fer les coses amb el convenciment que fem coses completament normals, i que no calen —diríem— ni grans explicacions ni grans defenses, sinó fer-les, el que cal és fer-les i fer-les de manera sistemàtica, continuada, i de tal manera que sigui acceptada amb naturalitat per tothom. Fins ara diríem que ha estat així; crec que és la línia. En tot cas, aquesta és la nostra opció, discutida en el si del Govern del COOB i que fins ara ha permès, doncs, difondre i en aquesta línia continuarem difonent els elements de la nostra identitat nacional com fins ara ho hem estat fent.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Abad. El senyor Jordi Vila vol repreguntar?

El Sr. VILA : Sí, bé, moltes gràcies per la resposta. Em tranquil·litza..., no, no em tranquil·litza, vull dir que m'agrada que sigui tal com me l'ha donada, però voldria insistir una mica que realment hi haurà molts elements de confusió i pressions perquè aquests elements de confusió hi siguin, això és evident.

A mi em sembla que en aquests moments en què el món estarà pendent de Barcelona, si s'aconsegueix que amb ocasió dels Jocs Olímpics i després dels Jocs Olímpics el món tingui

un coneixement de l'existència d'una nació, dintre d'un Estat, evidentment, dintre d'un Estat plurinacional, d'una nació que es diu Catalunya, la ciutat de Barcelona haurà fet el paper que li correspon com a capital de Catalunya.

Si no s'aconsegueix això, hauríem de lamentar sobre què hauria fallat.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Vila. El senyor Abad? *(Pausa.)*

Molt bé. Amb aquesta pregunta i aquestes respostes hem acabat aquest primer punt de l'ordre del dia. Jo vull agrair a l'Il·lustre senyor Josep Miquel Abad la seva presència aquí, les seves explicacions. També a vostès tota la seva aportació, i dir al senyor Abad que li agrairem que tot allò que el COOB generi i que li sembli d'interès per a aquesta Comissió, que ens ho faci a mans. També li voldríem dir que no ens semblaria gens malament poder seguir de prop totes aquestes coses, vull dir, quan dic de prop no demano entrades —això ja vindrà—, però vull dir, per exemple, el creixement de la Vila Olímpica, això és una cosa d'interès, estaríem disposats, doncs, a veure-la, a mirar-la, a contemplar-la a veure com va, però també li agrairíem que qualsevol modificació que hi hagi en això que s'ha dit aquí, sobretot en coses tan concretes com el conveni lingüístic, que vostè ha dit que es millorava, naturalment vostè ha dit que els tres organismes que el signen tenen l'obligació de vetllar-lo, però, si hi ha alguna modificació li agrairíem que ens la fes enviar al més aviat possible.

I, dit això, només saludar-lo, suspenem un moment la sessió que es reprendrà amb les quatre preguntes al Conseller Comas.

(La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i es reprèn a dos quarts d'una i vuit minuts.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Preguntes

Tornem a saludar el Conseller i agrair-li la seva presència, i passem a la formulació de les preguntes. La senyora Dolors Torrent.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
la transferència de l'educació
permanent d'adults a la Conselleria
de Benestar Social,
sobre l'adscripció dels professors
d'educació permanent d'adults,
sobre la situació laboral i
professional dels professors
d'educació permanent d'adults,
sobre el programa d'actuació previst
per a l'educació permanent d'adults*

La Sra. TORRENT : Sí, senyor President, amb data 1 d'agost de 1988 es formula el Decret 186/1988, pel qual el Departament de Benestar Social assumeix les competències sobre formació permanent d'adults. L'educació permanent d'adults ha anat ocupant un espai cada cop més important en el món educatiu de Catalunya, i quan ha adquirit una carta de naturalesa en el sistema educatiu s'adscriu sorprenentment a la Conselleria de Benestar Social. Per això li formulem, li faig, li for-

mulo les quatre preguntes següents : d'acord amb quin criteri educatiu s'ha acceptat la transferència d'educació permanent d'adults a la Conselleria de Benestar Social? A quin Departament quedaran adscrits els professors d'educació permanent d'adults? En quina situació laboral i professional queden els professors d'educació permanent d'adults? I quin programa d'actuació està previst per a aquest sector de l'educació per als propers cinc anys?

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Torrent. El Conseller Comas pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas) : Gràcies. Bé, nosaltres creiem que la formació permanent d'adults ultrapassa les competències del Departament d'Ensenyament.

Analitzem-ho breument. Els camps bàsics que abarca aquesta especialitat són : en primer lloc, una primera oportunitat a la vida de rebre l'educació bàsica que afavoreixi processos d'integració, com el dret de conèixer la llengua i la cultura del país; en segon lloc, una segona oportunitat d'obtenir la formació bàsica que en el seu moment no es va poder assolir; en tercer lloc, mantenir un lloc de treball o superar la situació d'atur; en quart lloc, perfeccionar-se i/o especialitzar-se dins o fora de l'empresa; i, en cinquè lloc, doncs, un desenvolupament integral de la persona en l'aspecte cultural i socio-polític.

Veiem que la finalitat de la formació permanent d'adults és dur a terme una tasca social que ens sembla que està més vinculada al Benestar Social que al Departament d'Ensenyament pròpiament dit. Hem de sortir de l'antiga concepció de la formació d'adults com a un ensenyament únicament vinculat a una formació compensatòria de primera o de segona oportunitat. La vinculació de la formació permanent d'adults a la nova Conselleria de Benestar Social ha de permetre, precisament, superar aquesta antiga concepció per coordinar l'actual concepte interdisciplinari d'aquest terme en els vessants que acabem d'exposar.

La formació d'adults és una tasca social que significa coordinació i cooperació entre els diversos Departaments —en concret, fonamentalment, Ensenyament, Treball, Cultura, Sanitat— i d'entre les diverses entitats i organismes que hi col·laboren : iniciativa privada, el sector públic, el món laboral, el social, el cultural, etcètera. És en aquesta dimensió global, interdisciplinària i essencialment social de respondre a necessitats socio-culturals, socio-econòmiques, socio-laborals, personals, que està adscrita l'educació d'adults al Departament de Benestar Social, per garantir i donar compliment al dret a l'educació permanent de tothom. Així jo contestaria la primera de les preguntes.

La segona, que era on quedarien adscrits els professors d'educació permanent d'adults, doncs, els professors d'educació permanent d'adults quedaran adscrits al Departament de Benestar Social, però continuen en el mateix cos, la Generalitat no té reconegut cap cos propi, mantenen el mateix lloc de treball i les mateixes condicions.

Tots els drets i deures del seu cos de procedència —i amb això inicio la tercera pregunta—, és a dir, del Cos de Professors d'Educació General Bàsica, tenen tots els drets i deures del seu cos de procedència. Poden participar en tots els concursos generals i específics que es convoquin, i els és d'aplicació tota la normativa general que afecti el col·lectiu de professors d'Edu-

nyament i s'ha dotat la Conselleria de Benestar Social d'uns continguts que l'han convertit, al nostre entendre, en una espècie de calaix de sastre de tot allò que altres departaments no han estat capaços de portar a terme.

Quant al professorat, li he de dir, senyor Conseller, que la Llei 9/87, d'Òrgans de Representació i Determinació de les Condicions de Treball, estableix que les decisions de l'Administració pública que poden tenir repercussions en les condicions de treball dels funcionaris han de ser consultades amb les organitzacions sindicals. Aquest fet no s'ha produït. Per tant, s'ha incomplert aquesta Llei. I a la pregunta formulada al Consell Executiu per part de la Unió General de Treballadors, es rep una resposta en què es diu que els professors —el mateix que ha dit vostè ara— estan adscrits al Departament de Benestar, però que, en funció dels seus drets, que són idèntics als del conjunt del professorat, formen part del col·lectiu de mestres, la dependència orgànica dels quals està regida pel Departament d'Ensenyament, que és l'únic competent en les susceptibles negociacions sindicals. En sembla una situació totalment ambigua i d'inseguretat cara als professors d'adults.

Ara bé —i tal com ha dit vostè—, en el DOGC del 8 d'octubre, en el Decret 289, article 7.1, s'estableix que la Subdirecció General de Formació Permanent d'Adults exercirà les funcions de gestió del personal de la formació permanent, i estarà estructurada en Servei de Formació Presencial i Servei de Formació a Distància; a l'article 8.2 estableix la Secció de Planificació, Plans, Programes i Professorat. S'ha portat —creiem— una política de fets consumats i queda l'ambigüïtat cara als professors d'aquest sector.

Quant al professorat, no tenim clar com assumirà el Departament de Benestar Social els problemes de reciclatge, de formació, els aspectes d'innovació cultural, educativa. És a aquest Departament a qui pertany? Creiem nosaltres que el Departament no és l'adient, que és el Departament d'Ensenyament, que és qui té els mitjans i té l'experiència. No creu, senyor Conseller, que potser calia primer fer la Llei sobre Educació d'Adults, consensuada amb tots els sectors, i a partir d'aquí establir a quin departament ha de pertànyer? Però, en principi, veure quina és la problemàtica d'adults de Catalunya, quina llei s'ha de fer, de quins mitjans s'han de dotar, i en funció d'això veure quin departament ho ha de resoldre o ha de fer possible que el tema d'adults a Catalunya sigui un tema tan important com pot ser el sector de nens, el sector de guarderies o el sector dels adolescents?

A la fitxa del programa de Benestar Social, vostès el denominen «Programa d'Educació Permanent a Distància». Això no sé jo si és un error, però el títol és així. Voldria creure que és un error, perquè és un fet simptomàtic que pot perfilar el manteniment de la situació de les escoles d'adults, amb la indefinició actual, la de sempre; i, quant a la programació, la metodologia i els continguts, lligar-la a criteris molt assistencials i, en darrer terme, afavorir prioritàriament l'educació a distància davant de l'educació presencial. Això surt a la fitxa del programa. Per tant, jo vull creure que és un error.

Això és el que creiem i el que creuen majoritàriament els sectors, i voldríem que el Consell Executiu rectificqués i obrís un debat per trobar el consens entre tots els implicats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Torrent. El senyor Conseller?... Sobrerament, i estarà molt bé, senyor

Conseller : vostè té tres minuts i divuit segons per contestar-ho tot.

El Sr. CONSELLER : Bé, jo crec que tota la situació, potser no suficientment entesa que hi ha hagut en aquest camp és perquè s'ha donat un concepte del benestar social que no és el que donem tots, els uns i els altres. Per a nosaltres, el concepte de benestar social no té res a veure amb un aspecte assistencial únicament. El concepte de benestar social és quelcom que es dirigeix a tots els ciutadans del país; evidentment, a aquells que necessiten aquest aspecte assistencial d'una manera preferent, però no es comprendria que un concepte com el que ha donat el Govern de la Generalitat, si fos assistencial, s'hi incorporés la formació permanent d'adults o s'hi incorporessin, per exemple, els serveis comunitaris, que aleshores, això no afecta la gent que té necessitats assistencials.

Per tant, jo crec que tota la situació que s'ha produït en aquest aspecte té a veure amb aquest enfocament diferent : el Govern de l'Estat hi ha donat un aspecte més assistencial, i això ho he discutit amb la mateixa Ministra i, aleshores, el Ministerio de Asuntos Sociales sí que té un aspecte més assistencial, tampoc del tot, perquè també hi ha aspectes que no els té, però en el nostre cas és evidentíssim i, per tant, aquí és l'aspecte.

Nosaltres sempre hem estat en contacte amb els professionals, i hi estem, ara, amb aquest Consell Assessor, doncs hi estem, i, realment, jo he estat en contacte amb els sindicats i hi continuaré estant, i, per tant, aquest contacte que vostè reclama no dubti que es produirà, primer, perquè el volem tenir, i, segon, perquè —si se'm permet parlar, per un moment, molt personalment— jo sempre he cregut que aquest era el camí i sempre, allà on he estat, ho he demostrat. Per tant, els sindicats, els professionals, tindran sempre totes les possibilitats de comentar tot el que desitgin respecte a això. I no tan sols la possibilitat de dir-ho, sinó la possibilitat d'ésser valorats en tota la seva dimensió en les seves opinions.

Nosaltres no creiem, en relació amb el que us he dit, que hàgim incomplert res perquè la dependència..., ja ho dic, una cosa és l'adscripció, l'altra cosa és la pertinença, bé, això, ara repetiríem el que hem dit i en vista del temps de què disposem no hi insisteixo, però no creiem que haguem incomplert res. Quant al tema del reciclatge, bé, aquesta és una qüestió que en funció del mateix que jo he dit, és clar que el Departament d'Ensenyament és bàsicament competent en l'aspecte del reciclatge dels mestres; pertanyen a un cos, pertanyen a una situació, amb una dependència, etcètera, que, aleshores, és inqüestionable que en aquest aspecte no em sembla que hi haurà, que no hi ha punt de discordança entre el que vostè ha dit i el que jo he esmentat.

Que primer haviem d'haver fet la llei d'adults i després, en tot cas, parlar-ne? Bé, aquesta és una qüestió d'apreciació, que respecto però que, aleshores, ha cregut, el Govern de la Generalitat, que en el moment de produir-se... ho havia de fer així. Per altra banda, pensi que aquesta és una qüestió —i amb això acabaré— que el poble de Catalunya va donar la seva conformitat a un programa determinat, i això hi era, en el programa de la coalició que va guanyar les eleccions, i era que es constituïria aquest Departament de Benestar Social, i que hi hauria la formació d'adults; per tant, el que hem fet és ser coherents amb el que era al programa electoral, i, evidentment, complir el que

l'electorat, amb el seu vot, va determinar.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, moltes gràcies, Honorable Conseller. Gràcies per la presència, gràcies a vostès, i recordo que aquesta tarda s'obrirà una nova sessió a dos quarts de cinc

de la tarda.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i onze minuts.)

Segona sessió

S'obre la sessió a dos quarts de cinc de la tarda i deu minuts. Presideix la sessió l'I. Sr. Colomines, acompanyat del Vice-president, l'I. Sr. Cadevall, i del Secretari, l'I. Sr. Padilla. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Vintró.

Ili són presents les diputades i els diputats membres de la Comissió l'I. Sra. Bruguera (en substitució de la l. Sra. Sanabra), l'I. Sr. Masó, l'I. Sr. Vila, l'I. Sr. Descals, l'I. Sra. Ribes, l'I. Sra. Busquets, l'I. Sr. Montalat, l'I. Sr. Coll i Bertran, l'I. Sr. Jané, l'I. Sr. Camps i Vallejo, l'I. Sr. Ferrer i l'I. Sr. Vernet, pel G. p. de Convergència i Unió; l'I. Sra. Torrent, l'I. Sr. Sobrequès i l'I. Sr. Soto, pel G. Socialista; l'I. Sr. Riera i Gassiot, pel G. p. d'Iniciativa per Catalunya; l'I. Sr. Vidal-Quadras, pel G. p. Popular; l'I. Sr. Carod-Rovira, i l'I. Sr. Pueyo, pel G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i l'I. Sr. Martín, pel G. Mixt.

El Sr. PRESIDENT : S'obre la sessió.

Aquesta sessió consta de quatre punts, com vostès ja saben. El primer punt tracta del debat i de la votació de la Proposició no de Llei sobre la Signatura d'un Tractat d'Unió, en Matèria Lingüística, entre les Diverses Administracions del Territori dels Països Catalans, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Carod té la paraula per defensar aquesta Proposició.

Proposició no de Llei sobre la Signatura d'un Tractat d'Unió, en Matèria Lingüística, entre les Diverses Administracions del Territori dels Països Catalans

El Sr. CAROD-ROVIRA : Bé, senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup presenta aquesta Proposició no de Llei en el sentit de fer palesa la necessitat que el conjunt de territoris que tenen com a pròpia la llengua catalana puguin arribar a aquells nivells d'acord, de conveni, de col·laboració que són possibles en l'actual marc legal, estatutari i constitucional.

Fent nostres els criteris a què va arribar en una de les seves conclusions el II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, criteris que, d'altra banda, ja havien estat exposats amb molta anterioritat i que són avui assumits per la pràctica totalitat del que és el món de la sociolingüística al nostre país, la nostra defensa de la necessitat d'aquest acord rau, fonamentalment, en el fet que avui dia qualsevol idioma que es vulgui, un idioma modern, apte per a no només la ciència i la cultura, sinó, sobretot, un idioma apte per a la vida de comunicació, de relació, per a la vida, en definitiva, per a tots els àmbits d'ús lingüístics en una societat que es vulgui també normal des del punt de vista lingüístic, sobre la base, precisament, d'aquests criteris, aquest idioma no pot estar subjecte, no és bo que estigui subjecte, per a la seva perdurabilitat en el futur, per al seu desenvolupament normal com a llengua de vida i no només com a idioma de cultura, no és bo que estigui subjecte a tot aquell seguit, avui, de divisions de caràcter administratiu o impediments de caràcter polític que en puguin impedir una visió de conjunt.

Per a nosaltres, al marge de la divisió entre comunitats autò-

nomes, províncies i estats, hi ha una realitat científica evident, que és la realitat de l'existència d'una llengua catalana en un marc d'un domini lingüístic concret, que és el domini lingüístic concret que admeten com a català, des del punt de vista científic, tots els filòlegs d'arreu del món.

En aquest sentit, nosaltres fem aquesta proposta, una proposta que no és nova en el terreny de la cooperació entre llengües que es parlen en més d'un estat, dic que no és nova en el sentit que hi ha, per exemple, existeix el que se'n diu l'Oficina Internacional del Espanol, que té com a objectiu, precisament, sostenir aquest conveni de col·laboració permanent entre els diversos territoris que tenen com a pròpia aquesta llengua, sinó també entre el que és més conegut, ja que abasta només un àmbit estrictament europeu...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Carod, em permet un moment?

El Sr. CAROD-ROVIRA : Sí, senyor.

El Sr. PRESIDENT : Ara sí, en aquest moment, però ha de tornar a començar. (*Remor de veus.*) Ho sento molt, però no s'estava enregistrant; resumeixi-ho, si ho vol, però...

El Sr. CAROD-ROVIRA : Ho resumirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ho sento molt... No, no, escolti, vostè pot fer-ho tan llarg com vulgui, eh?, perquè té el seu dret.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Ho faria molt més llarg, el que passa és que el meu temps, lamentablement, no m'ho permetrà.

Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup presenta aquesta Proposició no de Llei sobre la necessitat de la signatura d'un tractat d'unió per utilitzar el terme que ja s'ha fet servir en altres idiomes que es parlen en més d'un estat o en més d'una unitat d'àmbit administratiu, com és, per exemple, el cas de l'holandès, entre el tractat d'unió signat entre Flandes, per una banda, i Holanda, per l'altra, o com és també l'existència d'un organisme com l'Oficina Internacional del Espanol, que abasta els territoris que tenen aquesta llengua com a idioma propi, almenys com a idioma propi en aquests moments del segle XX.

Per a nosaltres aquesta és una formulació que considerem del tot necessària perquè ajudi a la perdurabilitat del català en el futur, perquè sigui també un element de dinamisme i d'innovació, i, al mateix temps, perquè aquesta va ser una conclusió, potser la principal de les conclusions a què va arribar el II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, conclusió a la qual ja havien arribat abans altres estudiosos i sociolingüistes del país, i que avui representa, per a molts sectors dels ambients lingüístics i culturals de casa nostra, una necessitat evident. Es tracta de fer un plantejament de caràcter estrictament sociolingüístic, al marge, doncs, de les divisions administratives que avui afecten el conjunt de territoris de llengua catalana; diríem fins i tot al marge de la diversitat de projectes polítics que hi pugui haver per a cadascun d'aquests territoris o pel seu conjunt, en la seva globalitat, i es fonamenta tan sols, i exclusivament —i no és poc— en la necessitat de fer possible en el futur que el català ocupi el lloc que li correspon en el domini lingüístic que es caracteritza per tenir aquest idioma com a propi, un idioma que sigui, doncs, l'idioma de relació fonamental, l'idioma que abasti tots els camps, tots els àmbits d'ús, i que converteixi el català en una llengua moderna, apta per a

la ciència, la cultura i per a la vida. Perquè això sigui possible cal, doncs, no reduir-se a criteris només administratius o polítics, sinó que creiem que seria realment irracional, fins i tot contraproductiu i no seria bo, no aniria ajustat al que hauria de ser un ús lògic, racional, productiu dels diners públics, si no penséssim que existeixen ja multitud de camps on tots els territoris de llengua catalana poden confluïr, poden convergir —si se'm permet una paraula que serà plaent a la majoria— en uns criteris comuns de planificació lingüística per al conjunt del territori. És evident que en allò que afecta el nostre patrimoni lingüístic comú hi ha molts camps on aquest treball serà molt més eficaç si es fa de manera conjunta i si es fa de manera coordinada.

Creiem que això ajuda, no sols les conclusions d'aquest mateix Congrés de la Llengua, sinó també l'existència, per una banda, d'un marc legal tant al Principat de Catalunya com a les Illes Balears, que ja contempla, d'alguna manera, aquesta possibilitat d'acords i de convenis; potser en el cas concret de l'Estatut de les Illes Balears, aquesta necessitat d'avançar cap a un organisme comú hi és present d'una forma molt més clara i més evident, i, per altra banda també, comptem amb una entitat que tot fa pensar que en les properes setmanes passarà per un procés de renovació important, una entitat que abasta tot l'àmbit de la llengua catalana, com és l'Institut d'Estudis Catalans, i també amb el suport i l'assessorament —en el cas concret de València i de Mallorca— de les dues universitats.

És per tots aquests motius, per uns motius, doncs, de racionalitat en la planificació lingüística, que creiem que àmbits com la mateixa promoció de la llengua en el conjunt del país, la seva projecció exterior de cara a Europa i a la resta del món, i la seva mateixa vitalitat en multitud de camps seran molt més productius si es fan de manera coordinada, i això comportaria, segurament, fer un tracte diferenciat entre aquells territoris de l'Estat espanyol on avui el català ja és llengua oficial —sigui amb el nom que científicament aquesta llengua és coneguda, sigui amb el nom popular amb què aquesta llengua és coneguda en altres territoris—, per passar potser a una segona fase, en la qual poguessin també beneficiar-se d'aquests acords, d'aquests convenis aquells territoris de fora de l'Estat espanyol que en uns casos tenen el català com a única llengua oficial o, en altres casos, aquest idioma és encara parlat per una part important de la població.

És, doncs, per tots aquests raonaments, per tots aquests principis, que nosaltres hem presentat aquesta Proposició no de Llei, a la qual ens hem permès d'anomenar Tractat d'Unió, amb uns criteris que després, segons el bon consell dels serveis jurídics d'aquest departament sembla que no són els més ajustats a dret en aquest cas, però que, en tot cas, és aquest el terme que hem volgut utilitzar perquè expressava amb molta claredat allò que en altres idiomes europeus —com és el cas de l'holandès, al qual ja m'he referit— precisava amb tota concreció la voluntat i l'abast d'arribar a aconseguir un dia que el català sigui, doncs, la llengua bàsica de vida per a tota la comunitat que, al marge de divisions polítiques i administratives, té aquest idioma com a propi.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Carod. Abans de passar a la discussió de les esmenes, jo voldria fer dues consideracions : la primera, és que aquestes esmenes tenen una

proposta de correcció lingüística, i a mi em sembla que hauríem de basar, com ja fem ara habitualment, el text de l'esmena, en tot cas, en aquestes propostes ja incorporades i fer servir aquestes propostes. No cal que les senyores i els senyors diputats es manifestin en els mateixos termes que diu aquí, però, en tot cas, en el moment que sortiran, sortiran en els termes en què ho diu la proposta de normalització lingüística.

D'altra banda, hi ha un informe en relació amb aquesta Proposició no de Llei, que és un informe que ens ha fet el lletrat, i que ara acaba d'esmentar el senyor Carod-Rovira, en el qual es parla de tota una sèrie de terminologia i tota una sèrie, doncs, diguéssim, de qüestions que van més enllà de la terminologia, que jo he demanat als ponents que abans es posessin una mica d'acord per veure d'adaptar-ho al que és constitucional, no?, sobretot això. Agraïm al senyor lletrat l'esforç que ha fet perquè això es pogués dur a terme; tinc entès que en això ja s'han posat d'acord els ponents. També voldria que ja no haguéssim de rectificar res i que això ja anés amb aquest contingut.

Per tant, dit això, tenim dues esmenes : una esmena la presenta el Grup Socialista, i la defensarà el senyor Sobrequés.

El Sr. SOBREQUÉS : És per manifestar, en primer lloc, que el nostre Grup parlamentari està d'acord amb tot l'esperit de la proposta, de la Proposició no de Llei que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i que, per tant, el nostre Grup votarà favorablement aquesta Proposició no de Llei.

L'esmena que nosaltres havíem presentat era una mica una modesta avançada a l'informe del senyor lletrat, en el sentit que constatavem la conveniència d'afirmar que es tractava d'establir, de signar convenis de col·laboració en matèria lingüística.

Atès que, en fi, en els contactes als quals ha fet referència la Presidència, sostinguts entre els responsables dels grups abans que s'iniciés aquesta sessió, s'ha manifestat per part del Grup majoritari i del Grup proponent que, bàsicament, aquesta paraula «convenis» seria modificada en l'esmena que havia presentat el Grup de Convergència i Unió, esmena que a nosaltres, d'altra banda, ens semblava acceptable, i nosaltres, per tant, amb l'acceptació d'aquesta modificació que hem proposat, retirariem la nostra esmena i anunciem el vot favorable a la proposta de modificació presentada pel Grup de Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Sobrequés, de tota manera, jo li recomano que no la retiri perquè primer hem de saber si Esquerra Republicana accepta la de Convergència i Unió, perquè, si no, es quedarà sense res, sense la de vostè i sense l'altra.

El Sr. SOBREQUÉS : Accepto cautelament el seu suggeriment.

El Sr. PRESIDENT : Exacte, molt bé. Aleshores, per defensar l'esmena que ha presentat Convergència i Unió, l'Honorable Joaquim Ferrer.

El Sr. FERRER : Gràcies, senyor President. Potser cal dir, encara que és evident, que una Proposició no de Llei com la que planteja Esquerra Republicana de Catalunya doncs ha rebut i rep la més alta consideració per part del nostre Grup, com penso que de tots els grups d'aquest Parlament de Catalunya, perquè afecta una qüestió que realment interessa a tots, i molt.

Dit això, vaig a explicar, encara que sia breument, el sentit de les nostres esmenes, que són unes quantes.

La primera esmena que nosaltres hem presentat és al títol, al títol de la Proposició no de Llei, i consisteix simplement...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Joaquim Ferrer, aquesta esmena al títol, la Mesa ha considerat que no l'admetia a tràmit per una raó : perquè aquest títol el van posar els serveis administratius, com sempre el posen, d'acord amb el contingut de la Proposició no de Llei, és a dir, els que van fer la Proposició no de Llei no van fer el títol, el títol es posa posteriorment. Aleshores, el títol definitiu que hi haurà també el posarà els serveis administratius, d'acord amb el contingut. Per tant, això es pot obviar i aquesta esmena no cal que vostè la defensi.

El Sr. FERRER : Molt bé, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Sortirà d'acord amb el contingut. Defensi el contingut.

Gràcies.

El Sr. FERRER : Doncs, bé, em refereixo a les altres esmenes. Les altres esmenes fan referència, concretament : hi ha un conjunt que fan referència a la justificació de motius i a la justificació de motius, en primer lloc, per substituir el concepte «Països Catalans» per l'enumeració de les tres Comunitats Autònomes a les quals en aquesta primera fase, en aquest moment, se'ls proposa, proposem, ens adreçem..., en fi, treballem per tal d'aconseguir aquests acords de conveni, concretament la Comunitat Autònoma de Catalunya, del País Valencià i de les Illes. Per tant, hi ha una primera esmena que substitueix aquell concepte per aquesta enumeració.

Hi ha una segona esmena en la qual s'afegeixen unes quantes paraules que diuen, que es refereixen que aquests acords han de fer referència al patrimoni lingüístic comú, perquè ens sembla que també és una expressió que pot ser ben rebuda —i que té fonaments, no cal dir-ho— en les altres comunitats autònomes.

També es fa referència i s'explica l'abast de l'autoritat acadèmica de l'Institut d'Estudis Catalans i concretament ens ha plagut enumerar quin és aquest abast, i per això direm que l'Institut d'Estudis Catalans «té legalment reconegut com a àmbit d'acció el dels territoris de llengua catalana, i compta entre els seus membres els caps dels departaments universitaris de València i la Ciutat de Mallorca, als quals s'ha assignat estatutàriament —de manera clarament transitòria, en el cas de l'Estatut de Balears, en espera d'acords intercomunitaris com els que proposem, la competència en matèria lingüística en les respectives comunitats autònomes». Tot això, amb l'ànim de fer més palès, si calgués, que estem referint-nos a un idioma que ens és comú, i en el qual, doncs, hi treballem i vetllem tots conjuntament —no hi ha per part de cap d'aquests territoris una prioritat damunt dels altres.

Hi ha una altra esmena nostra, que és exactament idèntica a la primera que he esmentat, que és la substitució del concepte «Països Catalans» per l'enumeració de les comunitats autònomes.

I, a continuació, la incorporació d'un paràgraf, un paràgraf llarg, en el qual diem que, encara que en aquesta primera fase, en aquesta primera etapa, ens adreçem a aquestes comunitats autònomes, no per això oblidem, òbviament, doncs, els altres territoris també de llengua catalana, a la qual, doncs, bé, posteriorment, ens adreçarem i, naturalment, ens interessarà que

formin part, que subscriuguin aquests acords de col·laboració.

I, finalment, encara hi ha una altra substitució, també, com la que he esmentat —dues, anteriorment—, de substitució del concepte «Països Catalans» per les comunitats autònomes.

Aquestes són esmenes que fan referència a la justificació de motius. I, a continuació, hi ha una esmena que fa referència concretament al text de la Proposició no de Llei, i concretament...

El Sr. PRESIDENT : Aquesta és l'esmena que realment discutirem aquí.

El Sr. FERRER : Aquesta esmena té dues parts : per una banda, s'afegeix, s'incorpora la necessitat que el Parlament de Catalunya continuï treballant en l'elaboració, en la gestió d'aquests acords, a part que s'insti el Consell Executiu de la Generalitat —s'incorpora al Parlament de Catalunya per continuar-hi treballant, hi insisteixo—, i, per altra banda, una vegada més, substituïm, en aquest cas, el concepte «Països Catalans» per les comunitats autònomes a les quals adreçem aquest acord, que desitgem —no cal dir-ho—, doncs bé, que sigui una realitat properament.

Res més.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Aleshores, el senyor Carod-Rovira... (*Ll. Sr. Vidal-Quadras demana per parlar.*) Sí, senyor Aleix Vidal.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí, senyor President, per qüestió d'ordre, una pregunta a la Presidència : quan el senyor Ferrer ha fet referència a esmenes al Preàmbul, jo entenc —potser estic equivocant— que el Preàmbul no és esmenable, és a dir que el que votem és el text de la Proposició. És a dir, que tot això seria un comentari, però no té efectes substantius sobre el que votem.

El Sr. PRESIDENT : És que... Ho estàvem discutint abans, aquí, amb el senyor Lletrat, i després, doncs, també ho hem fet avinent a ell, que nosaltres teníem la impressió que, ell, el que estava fent era justificar l'esmena aquesta que, en aquest moment, posarem a votació.

Passa que aquest és un tema que, ja que vostè el tracta aquí, jo voldria dir, a veure que ens poséssim una mica d'acord. És clar, aquesta Proposició no de Llei té una justificació de motius, i després té una esmena, que és la que votem. Si deixem la justificació de motius tal com està i votem aquesta esmena, aleshores aquí hi haurà unes contradiccions, no? (*Pausa.*) A veure, senyor Lletrat... Digui, digui, ho pot dir públicament.

El Sr. LLETRAT (Joan Vintró) : No, el text que es sotmet a votació és exclusivament el text que surt a continuació de la paraula «Proposició no de Llei». Per tant, tot el que hi ha abans, en el cas de la proposta d'Esquerra, com tot el que hi ha al darrere, en el cas de l'esmena de Convergència i Unió, són exposició de motius en un cas i motivació de l'esmena en el segon cas. Però ni aquella exposició de motius, suposant que es posés a votació el text d'Esquerra, ni la motivació, en el supòsit que el que es posés a votació fos el text de l'esmena de Convergència i Unió, això no es posa a votació; per tant no es vota, no s'aprova i, consegüentment, no surt publicat, i, per tant, l'única cosa que surt publicada és allò que es vota, és a dir el text que hi ha a continuació de les paraules «Proposició no de Llei».

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Senyor... Si vol intervenir,

ara vostè podria intervenir, encara que no hagi presentat cap esmena, el seu Grup té dret a posicionar-se.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President, és que... Abans d'això, senyor President, si em permet, podria repetir el senyor Ferrer, si fos tan amable, el text de la Proposició no de Llei, segons la seva esmena, per favor, perquè els altres grups en tinguem coneixement?

El Sr. PRESIDENT : No el té vostè, aquí, senyor Aleix Vidal-Quadras?

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí, però jo crec que hi ha hagut transaccions prèvies... No?

El Sr. PRESIDENT : Bé, escolti, un senyor diputat demana si vostè pot llegir el text : llegeixi'l, Honorable.

El Sr. FERRER : No la justificació de motius...

El Sr. PRESIDENT : No, no, sobretot no, aquest no, que és molt llarg; llegeixi el petit, el que votarem. (*Remor de veus.*)

El Sr. VIDAL-QUADRAS : No, no, si el text, senyor President, el tenim tots. És que entenc que hi ha hagut unes transaccions.

El Sr. PRESIDENT : Però això vindrà després.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Ah!, vindrà després. D'acord, d'acord, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Estem seguint un temps i això vindrà després. Oi que no cal que l'hi llegeixi, ara. Li llegiran la transacció, però aquesta és una sorpresa que reservem ara per a la clientela.

Aleshores, el senyor Martín Toribio, pel Grup Mixt, si vol, pot posicionar-se, si us plau.

El Sr. MARTÍN : Gràcies, senyor President. A manera de preàmbul, voldriem dir que el CDS dona suport a tot el que condueixi al que darrerament ha estat anomenat «llengua estàndard», com a varietat supradialectal que s'ha anat imposant, i que cal no contemplar com un estàndard únic, perquè aquest té diverses realitzacions territorials, sense pressuposar, per tant, una absoluta uniformitat lingüística, sinó com a barreja en les formes dialectals i col·loquials i en les més elevades o literàries. Per a nosaltres, els camins per assolir uns estàndards passen per la intercomunicació entre els diferents indrets dels països de parla catalana : és per això que, tot i estant d'acord amb la Proposició no de Llei presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i entenent que l'esperit d'aquesta no es troba contradit per l'esmena proposada pel Grup de Convergència i Unió, sinó que, al contrari, la completa, anunciem el nostre vot favorable a l'esmena presentada pel Grup convergent.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martín. Ara, si vol, el senyor... (*Pausa.*) El senyor Aleix Vidal, per d'Aliança Popular, pot fer ús de la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Gràcies, senyor President. Sí, el nostre Grup, llegint el text original de la Proposta d'Esquerra Republicana, per raons, d'una banda d'ordre jurídic, que ja s'han manifestat aquí, és a dir que alguns dels termes utilitzats no es corresponien al que contempla el marc constitucional i estatutari, i, d'altra banda, per raons potser més profundes, relacionades amb l'esperit de la Proposta, era contrari a aquesta Proposició no de Llei. Després de les esmenes que hem escoltat aquí, que sembla que seran acceptades pel Grup d'Esquerra, la nostra postura s'ha suavitzat respecte a la intenció inicial de

votar en contra, però, en qualsevol cas, voldríem manifestar algunes reserves respecte al terme «normalització». La paraula «normalització» té connotacions homogeneïtzadores que podrien —segons com s'enfoqués la materialització de la Proposició no de Llei— representar una certa agressió a la llibertat i a la riquesa lingüística de l'àmbit dels països de parla catalana. Tots estem acostumats, tots sabem, que aquí diem «noi i noia», a València diuen «xiquet, xiqueta» i a les Balears diuen «allot, allota»; nosaltres tenim un diputat al nostre Grup, el senyor Curto, i el senyor Curto no diu «tauleta de nit», diu «mesita», i qualsevol intent de normalitzar el senyor Curto, com vostès saben, està condemnat al fracàs. És evident que la normalització no s'entén en el sentit lèxic, perquè totes aquestes varietats, per exemple, de la paraula «noi», «xiquet», «allot», estan contemplades en el *Diccionari de la llengua catalana*, per exemple, en el diccionari de la Reial Enciclopèdia Catalana, i del que estem parlant, entenc jo, és una coordinació des del punt de vista sintàctic, ortogràfic i d'utilització de la llengua en els diferents àmbits, i això, en principi, si s'entén com a cooperació, coordinació, diàleg, intercanvi constructiu, ens sembla positiu. Però insisteixo que tenim reserves respecte a la paraula «normalització».

En l'àmbit de la llengua castellana, per exemple —o, si en volem dir, per raons d'operativitat, l'espanyol—, l'espanyol es parla a una vintena d'Estats, i és evident que no hi ha una normalització en el sentit que l'enorme riquesa lèxica, sintàctica que es produeix en l'espanyol parlat arreu del món és absolutament tremenda; això, no solament ha representat un problema, sinó que ha donat una vida esplendorosa a la llengua espanyola, que s'està estenent de manera imparable a tot el món.

Per tant, és evident que nosaltres veiem positivament aquesta Proposició no de Llei si el sentit és el que he dit abans : col·laboració, cooperació, intercanvi cultural, lingüístic amb la Comunitat Valenciana, amb les Illes —tot això ens sembla positiu—; si normalització vol dir homogeneïtzació, imposició i agressió a la llibertat lingüística d'altres àmbits territorials on es parla el català, no hi estaríem d'acord. Com que tenim encara certs dubtes, la nostra posició, després de sentir els diferents grups, el proponent i els esmenants, serà d'abstenció, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Aleix Vidal. Ara pot fer ús de la seva paraula el representant d'Iniciativa per Catalunya, senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President, i, a més, admirat i sorprès encara perquè el senyor Aleix Vidal-Quadras ens ha parlat d'un text important, que és la «Reial» Enciclopèdia Catalana —suposo que, fent al·lusió a una esmena d'Esquerra Republicana, era una d'aquelles fletxes intencionades del senyor Vidal-Quadras, que agraeixo.

Bé, en primer lloc, nosaltres volem dir gràcies als diputats d'Esquerra Republicana de Catalunya perquè han sabut concretar una vella aspiració de molts grups d'aquesta Cambra, que és la necessitat de connectar dinàmiques a l'entorn de la llengua d'arreu dels Països Catalans, i han sabut, de retop, insistir en un tema fonamental, que és el de la unitat de la llengua.

Una vegada més, en el joc d'esmenes i contraesmenes, ens trobem que decau el terme «Països Catalans»; nosaltres ja n'hem estat víctimes en proposicions anteriors i, per tant, no

se'ns fa estrany. Crec que, de tota manera, és important recordar que a Catalunya hi ha instàncies, i algunes d'elles reconegudes per lleis, en les quals aquestes instàncies són de Països Catalans i no d'una altra cosa. Recordo, per exemple, que l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, que consta a través de la Llei de la Institució de les Lletres Catalanes, té rang de llei en aquests moments, o l'Institut d'Estudis Catalans, o la Fundació del Congrés de Cultura Catalana, o l'Òmnium Cultural —per dir, en tot cas, només quatre... o cinc, amb els editors en llengua catalana—, tots ells, en els seus estatuts, diuen que són d'àmbit de Països Catalans i, malgrat tot, han pogut ser admesos en l'interior, d'una manera més o menys clandestina, de textos legals. I a nosaltres no ens faria cap por admetre el terme «Països Catalans», que ja en el marc del Congrés de Cultura Catalana va ser prou definit, sobretot perquè, a més, això ens permetria, d'una vegada, reconciliar-nos amb la Franja de Ponent —no deixa de ser una petita paradoxa que un dels premis més importants de crítica literària que es dona en aquest país l'acabi d'aconseguir un text estranger, segons aquesta consideració, que és *Camí de sirga*, de Jesús Moncada, que, com saben, és un text de la Franja de Ponent, i a mi se'm fa molt difícil considerar que aquest és un text, en tot cas, estranger a les nostres proposicions.

Segon aspecte : estem d'acord també, en aquest cas —si així hi estan d'acord, i em penso que sí, els proposants d'Esquerra Republicana de Catalunya—, amb l'esmena de Convergència i Unió, tot i que ja sé que en aquest cas hi ha una possible esmena, que no sé si podria ser tècnica, en la redacció, perquè quan parla, diu : «Dins el marc previst a la Constitució i als Estatuts d'Autonomia», no sé si en aquest cas hi falta un adjectiu que sigui «en els respectius Estatuts d'Autonomia» o «dels Estatuts d'Autonomia corresponents», perquè hi d'altres estatuts d'autonomia que no fan cap referència directa al tema que es tracta aquí, però —ho repeteixo— és una qüestió menor sense cap mena d'importància.

Finalment, dir que la Proposició no de Llei és instar el Govern perquè això funcioni. Jo voldria recordar, en aquest cas, que si la Constitució no accepta federacions i que l'única vegada que hi apareix el terme és per negar el dret de federar-se de diferents comunitats autònomes, i, si ho recorden, en el debat constitucional això era justament per evitar —en contra de la proposició del nostre Grup— la possibilitat de fer els Països Catalans en el futur, malgrat tot, accepta aquest tipus de convenis, i crec que, fins i tot, els hauria de finançar, i ho dic d'acord amb l'article 149.2 de la Constitució, en el qual, quan explica les obligacions que té l'Estat amb les diferents manifestacions culturals de l'Estat espanyol, expressa justament aquesta, el suport a les manifestacions culturals no centrals de l'Estat i que puguin afectar més d'una comunitat autònoma.

Per totes aquestes raons, repeteixo que votarem a favor, i votarem molt contents a favor del text i de les esmenes en la mesura que siguin acceptades pel Grup proponent.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. En aquesta consideració que vostè ha fet, hi té raó, i, en tot cas, jo proposaria que aquí digués : «Les Comunitats Autònomes de València i de les Illes Balears, dins del marc previst a la Constitució i als seus respectius Estatuts d'Autonomia». Encara seria molt millor si comencés pels «respectius Estatuts d'Auto-

nomia» i després digués «la Constitució», perquè si no, això també queda una mica massa allargassat, vull dir, massa lluny del que hauria de ser, no? És a dir, que podria dir «i les Comunitats Autònomes de València i de les Illes Balears, dins del marc dels seus Estatuts d'Autonomia i dins el marc previst a la Constitució». Sé que és un respecte posar la Constitució abans que els Estatuts d'Autonomia, però, en aquest cas, és una cosa estrictament gramatical, que em penso que podria ser interpretada d'aquesta manera. No ho sé. Aquesta seria... O «els corresponents Estatuts»... Bé, però, de tota manera, alguna cosa o altra s'ha de posar perquè, si no, sembla que parlem de la Constitució i de tots els Estatuts que hi ha a tot arreu, no? Bé... (LI. Sr. Vidal-Quadras demana per parlar.)

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per una qüestió d'ordre, senyor Aleix?

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí, com que he estat al·ludit pel senyor Riera, podria disposar de trenta segons per...?

El Sr. PRESIDENT : No, no, esperi's un moment, perquè ja hi tornarem a ser de seguida.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Perdó?

El Sr. PRESIDENT : Espera's un momentet, perquè segurament hi tornarà a ser de seguida, ara parlarà el senyor Carod-Rovira.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Ah!

El Sr. PRESIDENT : Vol... Digui, digui, té trenta segons.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí, gràcies, senyor President. No, és evident, senyor Riera, que s'ha produït un lapsus entre la paraula «Gran Enciclopèdia Catalana» i «Reial», perquè, com que estava parlant de diccionaris, en el meu cap el diccionari de la Real Academia... vull dir, s'ha produït aquest lapsus entre «Gran» i «Reial», i li asseguro que no hi havia cap intenció de molestar Esquerra Republicana i, evidentment, el vull felicitar perquè vostè escolta molt atentament els altres diputats, i això diu molt al seu favor com a diputat i com a persona. (*Remor de veus.*)

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Aleix Vidal. Ara, havent ja exposat tots els grups parlamentaris el seu punt de vista, i els que han fet esmenes també el seu, i el Grup d'Esquerra Republicana també el seu; per tant, ara exclusivament ha de parlar de les esmenes, no contesti res, encara que el senyor Aleix Vidal s'ho mereixeria, però vostè limitis estrictament... no, ni així..., a les esmenes.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Bé, doncs, senyor President, senyores i senyors diputats, en relació amb les posicions preses pels diversos grups, relatives a les esmenes que han estat presentades, nosaltres acceptem l'esmena que presenta el Grup de la majoria, com acceptem també l'esperit i la concreció de la que presentava el Grup Socialista, i en aquest sentit sí que podem anunciar que abans havíem arribat, a partir de l'esmena que havia presentat el Grup de Convergència i Unió, a un text que, d'alguna manera, podríem nosaltres considerar de caràcter transaccional i que, si m'és permès, el llegiria en veu alta en la seva integritat, per saber exactament què és el que votàvem. Això no obstant, em quedo amb una sensació de profunda frustració per no poder fer la més mínima referència a alguns criteris de caràcter filològic que han estat expressats aquí, que entenc que, venint del portaveu del Grup Popular, poden afec-

tar d'alguna manera el contingut del que anem a votar i que em sabria greu que el Grup Popular prengués la seva decisió de vot sense prendre en consideració alguns d'aquests criteris filològics que entenc, personalment, que afecten el text que anem a votar.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Carod, si el que vostè va a dir és perquè tingui més elements de judici el Grup Popular i perquè canviï el seu vot, li dono autorització perquè tiri endavant, però no se'm passi d'això; i, a més a més, la transaccional, l'haurà de llegir el Secretari perquè doni fe que és del que realment, doncs, en aquest moment s'ha fet la transacció.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Molt bé. Senyor President, amb el seu permís el senyor Secretari en donarà fe, nosaltres intentarem donar una mica de filologia. Tenim una mica la sensació, amb les paraules del senyor Vidal-Quadras, que es produïa una certa confusió entre els termes «normalització» lingüística i «normativització» lingüística. Diem que tenim aquesta sensació en la mesura que en tots els idiomes hi ha una cosa que és evident, que tots els idiomes tenen diverses variants dialectals i que, per tant, el fet que es digui «xiquet» o «noi» és justament una prova d'aquesta varietat dialectal; justament, si hi ha un àmbit territorial restringit d'ús d'això, és justament la paraula «noi» i «noia» que, com se sap, té un àmbit d'actuació des del punt de vista d'ús i del territori realment molt reduït, perquè, justament, les paraules majoritàries, des del punt de vista territorial, són «xiquet» i «xiqueta» des del Camp de Tarragona fins a Alacant, i des d'Andorra fins a Guardamar, incloent-hi també Fraga, en el sentit geogràfic del terme.

Malgrat tot, aquesta varietat dialectal és obvi que només es pot mantenir justament, i aquesta riquesa, a partir de la llibertat que permeti assegurar aquesta diversitat de dialectes que conflueixen en una sola llengua comuna; i, en aquest sentit, sí que voldria dir —i acabo— que aquesta diversitat dialectal que el català té, com tenen també altres llengües, i com té el que ell científicament anomenava «espanyol», és justament una prova de la vitalitat d'aquest idioma i, en aquest sentit, doncs, tots els idiomes disposen ja avui d'un nivell estàndard, com el té precisament l'espanyol i, en aquest sentit, per posar dos exemples de caràcter exclusivament científic, algunes persones poden parlar la mateixa llengua, però amb variants dialectals diferents, i que a vegades es pot donar el cas que, fins i tot, utilitzin llenguatges diferents : per exemple —i acabo—, el senyor Manuel Fraga i el senyor Hernández Mancha parlen exactament la mateixa llengua, però amb varietats dialectals diferents, ja no entro a expressar si parlen també el mateix llenguatge.

(Remor de veus i rialles.)

El Sr. PRESIDENT : Molt bé.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Per tant, entenc que del sentit de les meves paraules s'entén que admetem les esmenes que han presentat els altres grups, amb aquest text transaccional que fóra bo que ara fos llegit.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Si em volen donar el text transaccional, si us plau? (Pausa.) Gràcies. (Pausa.) Algú té el text transaccional, si us plau? (Pausa.) Secretari.

(Pausa.)

Bé, aquí no hi ha inclòs allò de «els corresponents»... (Pausa.) Bé, ho llegeix el senyor lletrat, però ha estat supervi-

sat pel senyor Secretari. (Remor de veus.)

El Sr. LLETRAT : Bé, el text és el següent : «El Parlament de Catalunya manifesta la seva voluntat de participar en l'elaboració d'un conveni de col·laboració en matèria lingüística, que en una primera fase hauria d'abastar els territoris de Catalunya i les Comunitats Valenciana i de les Illes Balears, dins el marc previst a la Constitució i als corresponents Estatuts d'Autonomia, i insta el Govern de la Generalitat a iniciar amb les institucions valencianes i balears els tràmits necessaris per a procedir a la signatura de l'esmentat conveni que estableixi les bases i creï els òrgans adequats per a elaborar una planificació lingüística conjunta i coordinada, que pugui conduir, amb criteris científics, moderns i eficaços, a la normalització de la llengua catalana en tots els àmbits d'ús i arreu del domini lingüístic, i que pugui dotar, alhora, aquestes institucions, dels elements que garanteixin un espai cultural i de comunicació catalans i una adequada projecció exterior de la llengua comuna».

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. El senyor Aleix Vidal ho ha sentit bé? Necessita el...

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Estic convençut, pels raonaments del senyor Carod, i votarem a favor la Proposició no de Llei.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Hauria estat la primera vegada que una qüestió de llengua no es votava per unanimitat, i realment que em pesava una mica.

Aleshores, les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el contingut d'aquesta Proposició no de Llei amb el text transaccional que ha estat votat, que aixequin el braç.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta Proposició no de Llei ha estat votada per la unanimitat dels presents.

Proposició no de Llei sobre l'Homenatge Nacional a la Catalunya de l'Exili

Passem ara a la segona Proposició no de Llei, que és debat i votació de la Proposició no de Llei sobre l'Homenatge Nacional a la Catalunya de l'Exili, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. El senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que gaudeix d'una popularitat relativa fins a aquest moment, però que confiem que augmenti en el transcurs dels propers anys, va presentar en el seu moment aquesta Proposició no de Llei, perquè creïem que es tractava d'un acte de justícia històrica, d'un acte necessari i imprescindible de fidelitat a la memòria col·lectiva del nostre poble.

L'any vinent farà cinquanta anys de l'ocupació militar de Catalunya per les tropes del general Franco, per la imposició d'un marc jurídic administratiu de caràcter autoritari que va començar en una part de Catalunya ja a mitjans del 38, en el conjunt del territori de Catalunya el gener del 39, i que van posar fi al sistema democràtic i al poder autonòmic que havia fet possible anys abans la legalitat republicana.

La nostra voluntat en el moment de presentar la Proposició no de Llei —és justament la mateixa voluntat que ens porta avui a defensar-la en aquesta Comissió— era la de fer un home-

natge nacional a tot aquell conjunt de ciutadans, dirigents polítics i sindicals, representants institucionals escollits pel sufragi popular, intel·lectuals, treballadors de la cultura, però també, i de manera molt particular, a tot un nombre incalculable de ciutadans anònims, demòcrates i patriotes, que, justament per fidelitat a les seves conviccions nacionals i democràtiques, l'any 1939, finalitzada la guerra dels tres anys, van haver de sortir forçosament del país. Alguns d'ells van trobar acollida en altres Estats —de manera particular voldriem fer aquí una referència a Mèxic i al seu President Lázaro Cárdenas, que tant va acollir els exilats catalans com de la resta de l'Estat espanyol—, van mantenir, aquests exilats catalans i van ajudar a donar una nova vida i una nova empena a totes aquelles iniciatives de caràcter associatiu, cultural i polític, que ja sostenia en aquell moment la migració econòmica, i van mantenir també de manera particular la supervivència de les institucions democràtiques i nacionals, com eren la Generalitat de Catalunya i el Parlament de Catalunya, en una situació realment excepcional, d'angoixa política, de penúria econòmica i sovint de, gairebé en alguns casos, supervivència física per part d'aquelles persones que feien passar per davant de tot la dignitat col·lectiva del nostre poble. És per això, doncs, que nosaltres presentem avui, sotmetem avui, al criteri dels grups presents en aquesta Comissió del Parlament de Catalunya, la necessitat que el nostre Parlament insti el Govern de la Generalitat a organitzar un homenatge nacional a la Catalunya de l'exili, a la diàspora republicana, que va començar al nostre país a partir de l'any 1939. I això ho fem amb uns criteris evidents d'allò que s'ha dit sovint, de reconciliació entre tots els ciutadans del país. Entenem que, en aquest cas concret, quan ja, d'alguna manera, s'han humanitzat els resistents al franquisme, les víctimes del franquisme, els represaliats del franquisme, és bo també que les institucions nacionals i democràtiques d'avui tinguin presents en el seu pensament, d'una manera digna, la realitat d'aquelles desenes de milers de ciutadans i ciutadanes que el 1939 van fugir del país en recerca de la llibertat que no els era permesa d'exercir en el seu interior.

Res més, moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. En aquesta Proposició no de Llei hi ha una esmena del Grup de Convergència i Unió. Per defensar-la, el senyor Ferran Camps.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari de Convergència i Unió va llegir amb profunda atenció tota l'Exposició de Motius, i el text d'aquest homenatge de la Catalunya de l'exili que presentava el Grup d'Esquerra Republicana. El nostre Grup ha fet una cosa que ja no és molt habitual —ho hem vist, només pràcticament a la primera legislatura—, que és que en enviar una esmena ha enviat una llarga motivació del perquè d'aquesta esmena.

La nostra esmena parteix de la base que, d'una banda, aquest profund i llarg exili, no simplement comença en les últimes setmanes de la Guerra Civil, sinó que malauradament ja havia començat molt abans. Fins i tot, al senyor Carod-Rovira —persona per la qual ja sap que sento una profunda admiració científica, històrica i personal— se li escapa un petit error quan, entre els exiliats de l'any 39 en situa algun que va

marxar l'any 36, amb la qual cosa confirma la tesi que jo estic plantejant; i dir que parlo de l'erudició del senyor Carod-Rovira perquè només fa dos dies que publicava un article al diari *Avui* en el qual feia memòria dels nostres predecessors, un diputat del Parlament dels anys de la República, el senyor Pau Romeva i Ferrer, amb un tema absolutament petit, però el senyor Carod-Rovira, doncs, té una profunda cultura històrica. I a nosaltres ens semblava que el plantejament que fa el Grup d'Esquerra Republicana quedava incomplet; i no solament quedava incomplet, com exposem llargament i àmpliament en la nostra motivació, sinó que després, en el text en discussió, el text que serà sotmès a votació, i en el qual nosaltres fem l'esmena, a nosaltres ens semblava que també es produïa una certa injustícia en no esmentar com, d'ençà de la restauració de la Generalitat l'any 77, la Generalitat preestatutària, i posteriorment amb els governs i amb el fruit de l'elecció del primer Parlament el mes de març de l'any 80, s'ha anat produint un seguit, un reguitzell d'actes recordatoris de tota aquesta temàtica; un seguit d'actuacions, totes elles em penso que prou meritòries, prou destacades, i nosaltres creiem que la proposta que fa Esquerra Republicana és d'esperonament a continuar i a intensificar amb el ritme necessari; nosaltres pensem, doncs, que possiblement l'any vinent serà el moment de recordar aquell, de moment; en aquell moment en què, quan ell parla de la marxa d'aquella multitud de persones cap a la frontera, perseguides per un règim que ja es preveia que seria despòtic i perseguidor de la llengua i de la cultura catalanes i de totes les nostres institucions nacionals —tema que jo recordo bé a través d'aquella lectura tan extraordinària d'Antoni Rovira i Virgili, en aquell llibre *Els darrers dies de la Catalunya republicana*, quan, fins i tot es parlava d'aquella reunió extraordinària del Parlament, a Olot, ja perduda, caiguda la ciutat de Barcelona—, nosaltres pensem que aquest hivern vinent —aquest ja imminent hivern vinent— cal recordar això; i **caldria recordar... i em fa l'efecte que, a mesura que s'han anat** retrobant les relacions amb la Catalunya Nord —i en portes ara d'un sopar de Santa Llúcia— i precisament recordant totes les persones que, fins i tot, hi van morir en els camps de concentració esmentats a la proposició d'ells, i en algun que nosaltres hi hem afegit, que possiblement va ser molt tràgic, perquè l'hivern de l'any 39 va ser un hivern glaçat, i les persones que van quedar a la zona muntanyosa del Pirineu van veure morir, per congelació, una xifra enorme de persones de les quals les que estaven refugiades a la costa, no es van veure tan afectats per aquest drama climatològic que s'afegia al dramatisme de la situació.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, nosaltres agrairíem que el Grup d'Esquerra Republicana pogués prendre en consideració la nostra esmena, que em sembla que complementa el text que ells proposen.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Ferran Camps. Ara, una vegada parlada aquesta esmena, els grups poden prendre posició. El senyor Martín Toribio, del Grup Mixt, si vol fer ús de la paraula?

El Sr. MARTÍN : Sí, gràcies, senyor President. El Grup parlamentari Mixt, integrat pels diputats del CDS, comparteix l'esperit contingut a la Proposició no de Llei de fer objecte

d'un homenatge a la Catalunya de l'exili. No obstant això, creiem que l'aprovació tal qual de la Proposició no de Llei presentada per Esquerra Republicana de Catalunya podria ser interpretada com un nou intent de separació entre els catalans que van elegir l'exili i els que, per diverses raons, varen patir les conseqüències de la guerra en restar al nostre país.

És per això, i interpretant que l'esmena de modificació presentada pel Grup de Convergència i Unió dona un tractament unitari a tots els catalans —tant els exiliats com els que restaren a casa nostra—, que donem el nostre vot favorable a l'esmena de modificació presentada pel Grup convergent.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Senyor Martín Toribio, no poden donar el seu vot favorable a l'esmena, el que passa és que vostè condiciona el seu vot a si s'aprova aquesta esmena.

El Sr. MARTÍN : Exactament, així és.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, moltes gràcies. Aleshores, per Iniciativa per Catalunya, el senyor Ignasi Riera. Primer, el Grup Popular, sempre el confonc... El senyor Aleix Vidal.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí. Nosaltres considerem que el drama de la Guerra Civil és un drama evidentment per no oblidar, perquè els pobles que obliden la seva història —com s'ha dit moltes vegades—, estan condemnats a repetir-la, però sí que constitueix una etapa tràgica de la nostra història que cal comprendre i, sobretot, que cal superar, amb un esperit, evidentment, de reconciliació. En aquest sentit, la proposta de la Proposició no de Llei d'Esquerra Republicana, des del nostre punt de vista, no està exactament dintre d'aquest esperit de reconciliació. Entre les persones que van haver de fugir a l'exili, després de la Guerra Civil, des de Catalunya, hi ha havia, evidentment, moltes persones digníssimes, demòcrates sincers, persones de gran altura intel·lectual i moral, però també n'hi havia d'altres que, des de la nostra òptica, no responien a aquesta descripció; hi havia persones que en el seu projecte polític havien arribat, fins i tot —i amb això no vull ofendre ningú—, al que nosaltres —nosaltres, hi insisteixo— considerem l'aventurisme irresponsable; hi havia també persones que, si el seu projecte polític hagués triomfat molt probablement això hauria conduït a una forma regressió de les llibertats que donen sentit a l'existència, per exemple, d'aquest Parlament.

Per tant, tal com es diu en l'Exposició de Motius, quan es parla de legalitat democràtica, de normalitat democràtiques, és evident —i així ho reconeix i ho manifesta l'esmena de Convergència i Unió, per exemple— que qualificar com de legalitat i normalitat democràtica la situació política i pública de Catalunya entre l'any 36 i l'any 39, no respon a la realitat històrica, i, fins i tot, per a una fracció important de la població de Catalunya, podria constituir un sarcasme cruel.

Per tant, des d'aquest punt de vista de la reconciliació, de l'afany de superació d'aquests fets tràgics que una vegada ens van dividir i que mai més s'han de tornar a repetir, ens sembla que la proposta d'Esquerra Republicana no és prou objectiva, és, des del nostre punt de vista, parcial, i no tindrà el nostre suport, hi votarem en contra.

Dit això, també voldria dir que el text que proposa Convergència i Unió ens sembla que s'ajusta millor a la realitat històrica que, fins i tot, en la seva redacció; per exemple : incloure les paraules «diàspora republicana» en el text d'Esquerra,

donat que en aquests moments l'Estat espanyol és una monarquia parlamentària, ens sembla, jo diria, innecessari. Per tant, si realment s'arribés —com nosaltres desitjaríem— a un acord entre el Grup de Convergència i Unió i el d'Esquerra, i Esquerra Republicana acceptés el text esmenat per Convergència, nosaltres, aleshores, reconsideraríem la nostra decisió de votar en contra.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Aleix Vidal, no l'he volgut interrompre per no trencar el discurs —i que una vegada ja ho vaig fer i sempre ho lamentaré—, però jo li haig de dir que unes manifestacions que vostè ha fet en genèric, sense especificar, a mi em sembla que això és molt perillós. Aleshores, aquí, quan s'ha dit alguna cosa, sempre s'ha citat un exemple, perquè la gent tinguis ben clar el que es volia dir, diguéssim. Però, és clar, vostè ha fet unes manifestacions de persones que genèricament havien marxat i que si s'haguessin quedat això hauria anat d'una altra manera, i segurament... i que a mi em sembla que hauríem demanat que això s'hagués concretat, i s'hauria vist molt clar, perquè llavors són casos molt puntuals, perquè, d'aquesta manera, això es pot amplificar molt. De tota manera, prengui això estrictament com una obligació que em sembla que jo havia de tenir per dir això, per la justícia, diguéssim, del debat. De tota manera, si vostè vol manifestar alguna cosa li dono la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Jo, senyor President, li agraeixo molt els seus consells i les seves observacions, que tindrà molt en compte, però, evidentment, considero que tot el que jo he dit és absolutament defensable, des de la nostra òptica, des d'un punt de vista històric i polític; no m'ha semblat adient posar exemples concrets, per raons de discreció i per no ferir sensibilitats, per això ho he deixat voluntàriament en el terreny genèric, i li repeteixo el meu agraïment per les seves observacions.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, perquè ho ha entès. Però jo torno a repetir : vostè no ha volgut ferir dues o tres o quatre persones, però, tal com ho ha dit, pot ferir tot un poble.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President, si em permet contestar-li, jo estic molt disposat a acceptar consells de la Presidència d'ordre tècnic i parlamentari; quant a les observacions d'ordre polític, senyor President, jo amb molt de gust li podria contestar, si vostè estigués assegut entre els diputats que estan a la Comissió. En qualsevol cas, deixant de banda la seva interpretació de les atribucions de la Presidència —que vostè, com a President, pot fer molt lliurement—, reitere el meu dret, com a diputat d'aquesta Cambra, de fer les manifestacions, dintre de la correcció parlamentària, d'ordre polític, que el nostre Grup consideri escaients.

El Sr. PRESIDENT : Ara té l'ús de la paraula Iniciativa per Catalunya. El senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Moltes gràcies, senyor President. Quan vam rebre la Proposició no de Llei d'Esquerra Republicana de Catalunya vam decidir no fer-hi cap esmena perquè la pensàvem votar en un absolut acord amb el que s'hi deia, amb la intenció, amb la lletra i amb la música de la Proposició no de Llei. Més endavant —i per indicació del que ens ha dit el senyor Ferran Camps—, és cert que la possibilitat de fer una esmena substituint «amb motiu dels cinquanta anys de l'inici de la diàspora», senzillament proposant la supressió de l'«inici», dient : «Amb motiu dels cinquanta anys de la diàs-

pora republicana» encara l'hauríem votat amb més daixò... No ho vam fer. Per tant, no és ara el moment de dir-ho, va ser, en tot cas, un error meu.

En canvi, no puc dir que ens hagi passat el mateix amb l'esmena de Convergència i Unió. Dir també que si s'hagués tractat d'una proposta autònoma, és a dir, que l'hagués presentada en un moment determinat de l'anterior o de l'actual legislatura Convergència i Unió, segurament no ens hauria semblat tan malament, però sí com a esmena un text que ens semblava prou clar, prou diàfan i prou genèric perquè constituís allò que era una Proposició no de Llei. També els asseguro que la lectura de la motivació no ens ha fet del tot feliços, no pels noms que citen, amb els quals estem absolutament i del tot d'acord, sinó potser pels noms que no cita, i per les absències que fa a l'hora de recordar quins van ser aquests grans patriotes que van haver de morir a l'exili o que van haver d'exiliar-se, alguns van morir a l'exili i d'altres no hi van morir, com és el cas de Rafael Vidiella, que havia estat Conseller de la Generalitat i que va tornar, però que, en tot cas, explica un seguit de països, com Romania, com Hongria, que també van acollir —i no pocs— exilats catalans, i els van acollir, a més, amb característiques ben especials. A l'hora dels exemples, ens sembla una mica estrany que no hi consti, per exemple, el nom de Frederic Escofet, o dels sindicalistes i els militars republicans que tan importants van ser en la defensa del nostre ordre constitucional en el moment de la revolta del 18 de juliol de 1936.

A més, potser per qüestions de tipus pràctic, si la Proposició no de Llei d'Esquerra Republicana ens parlava d'aquest homenatge que es fes amb la dignitat, la significació i la solemnitat que requereix aquesta celebració, ens sembla molt més clar que les propostes ja concretes, que és continuar promovent el retorn de les despulles d'exilats. Com saben, en aquests moments hi ha hagut un gran debat en el qual jo he hagut d'intervenir també, sobre si era necessari provocar el retorn el mes de febrer de 1989 de les despulles d'Antonio Machado i de la seva mare Ana Ruíz, que són a Cotlliure; i una mica l'acord de tothom era que no, perquè ja, molt sovint, en aquest cas, les despulles —ja en l'estat de despulles— han tingut un element de significació política i cultural importantíssim, tant, que semblava que la continuació de les despulles a Cotlliure podia ser més interessant que el retorn de les despulles. Com que personalment sóc un dels que incineraria tots els cadàvers, o els oferia —com he fet amb el meu— a la voracitat dels estudiants de medicina, tampoc la proposta concreta d'accelerar el retorn de les despulles no és de les que em sembli més felices.

És per totes aquestes coses per les quals ens sembla que la Proposició no de Llei d'Esquerra Republicana de Catalunya és no solament justa, sinó oportuna, interessant, patriòtica, una mica per una raó fonamental: en contra del que ha dit algun altre company diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, no és la desmemòria que ajuda a la reconciliació, sinó la memòria. Evidentment, no la memòria en la rancúnia, sinó la memòria de qui vol reconciliar-se. Quan nosaltres érem a Xile el mes de juliol d'enguany, per donar suport a la campanya sobre el referèndum de Xile, que era la campanya del NO, gent del món de les arts i de les lletres de tot Europa insistíem sempre que la desmemòria no fa mai bé a cap poble, que, per tant, la memòria reconciliada pot ajudar molts pobles a bastir el seu futur. En aquest sentit, en la memòria sobre el que havia estat la Repú-

blica i el final d'aquesta República, i la memòria des d'un esperit de reconciliació, podia ser molt útil a Catalunya, i ens semblava que aquesta Proposició no de Llei, per tant, serviria per a tot això.

Resumim, per tant, la posició del nostre Grup: nosaltres votarem a favor de la Proposició no de Llei d'Esquerra Republicana de Catalunya tal com ha quedat —com que no hi ha correccions lingüístiques, tal com ha quedat—, fins i tot amb les correccions lingüístiques incorporades. En canvi, no votariem a favor si s'hi afegís l'esmena del Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ignasi Riera Ara, el Grup Socialista.

El Sr. SOBREQUÉS: Moltes gràcies, senyor President. En primer lloc per manifestar que no hi ha cap mena de dubte que tots hem d'homenatjar aquells que varen ser víctimes de la Guerra Civil. Això ho hem fet reiteradament des de molts punts de vista, des de moltes institucions.

Aquesta Proposició no de Llei, però, té un altre objectiu. No té com a objectiu valorar el que van ser els errors i els crims —perquè no dir-ho així— de determinats grups —potser de la FAI—, d'altres grups, a l'inici de la Guerra Civil, que varen assassinar alguns centenars o alguns milers de ciutadans de Catalunya. Aquests fets han estat censurats, aquests fets han estat criticats, aquests fets no admeten avui, des d'un punt de vista d'un criteri històric, cap mena de discussió. Però aquesta Proposició no de Llei no té aquest objectiu. La Proposició no de Llei d'Esquerra Republicana de Catalunya té com a objectiu homenatjar, recordar i homenatjar aquells exilats que, sobretot a partir de 1939, hagueren de deixar definitivament el país. Entre altres coses perquè, si hem de ser rigorosos, no es pot posar en el mateix sac una bona part —una bona part, fixin-se bé que parlo d'una bona part, i que no parlo de tots— d'aquells que s'hagueren d'exiliar l'any 1936. Entre d'altres raons perquè hem de ser rigorosos, una bona part d'aquells que s'exiliaren l'any 1936, pogueren tornar a Catalunya durant la guerra; uns altres retornaren durant la guerra a l'Espanya de Franco, a l'Espanya nacional; fins i tot alguns altres donaren suport polític, moral i econòmic al feixisme i a Franco; i, en qualsevol cas, gairebé tots aquells que ho varen voler —he dit «gairebé tots», no he dit «tots», he dit «una bona part»— pogueren tornar a Catalunya, acabada la Guerra Civil. És un exili tipològicament ben diferent d'aquell que es va produir a partir de l'any 1939. Per tant, jo penso que en l'esperit de la proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya, a la qual el nostre Grup donarà suport, es distingeix ben clarament una cosa de l'altra, amb el benentès que jo he començat la meua intervenció, si calia —no és la nostra missió, ni com a historiadors ni com a polítics, però perquè quedés ben clara—, censurant, denunciant els crims que es varen cometre contra una part de catalans a l'inici de produir-se la Guerra Civil d'aquest país. Però, en qualsevol cas —ho repeteixo—, no es pot posar en el mateix sac un exili que l'altre; he definit, em sembla, des del meu punt de vista, ben clarament, des del punt de vista bastant històric, la tipologia del primer exili i jo no crec que sigui missió avui, censurant tot el que s'hagi de censurar, de retre cap homenatge genèric, que com a genèric seria confusionari, seria discriminatori i seria injust posar en el mateix sac aquest exili de l'any 36 de l'exili de l'any 39.

És per això que el nostre Grup dóna suport a la Proposta no de Llei que ha fet Esquerra Republicana de Catalunya en la forma que l'ha feta i que, per descomptat, no dóna el suport a l'esmena que ha fet el Grup de Convergència i Unió. En qualsevol cas, els socialistes condicionem el vot a què no s'aprovi l'esmena de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Sobrequès. Ara el senyor Carod pot manifestar la seva posició. Si la posició que han manifestat els diferents grups aquí és una posició que li exigeix a vostè fer una certa pausa i suspendre la sessió un moment, aquesta Presidència —i suposo que la Mesa— estaria d'acord a donar-li uns minuts. Si vol continuar? Ho dic per si vol arribar a una transaccional que permetés trobar una fórmula unànime.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Nosaltres, senyor President, senyores i senyors diputats, teníem, en el moment de presentar la Proposició no de Llei, un caràcter únic i exclusiu, que és aquell caràcter únic i exclusiu al qual m'he referit jo en la meua intervenció inicial. Sense que això vulgui dir que adoptem, de cap de les maneres, una actitud tancada, jo, amb tota franquesa, senyor President, no sé veure com una pausa en aquests moments podria arribar a conventir en una proposta única el que són dues actituds diferents sobre un tema concret i determinat.

En aquest sentit, no veig altra possibilitat que prosperi una Proposició com la que es planteja aquí, en la mesura que no es canviï ni s'alteri el caràcter original i exclusiu dels inicis. Ens ha sorprès l'esmena presentada pel Grup de la majoria, perquè enteníem que una cosa era la Guerra dels tres anys, els represaliats en els inicis del desordre en alguns terrenys i de les malvestats que es van produir evidentment el juliol del 36. Però nosaltres parlàvem, senyor President, de tota una altra cosa, que, amb tota la sinceritat del món, no veiem que pugui ser conciliable amb l'esperit i el text del que ens proposa el Grup de la majoria. Mirant el contingut de l'esmena proposada pel Grup de la majoria... I dic això agraint les paraules que m'ha adreçat l'Il·lustre Diputat senyor Camps, a qui jo vull fer arribar també el meu respecte i la meua estima personal, i em permetrà vostè que li digui que aquest respecte i estima personal pel senyor Camps neix d'una complicitat silent que un servidor té amb aquelles persones que han fet la lluita contra el franquisme, que han col·laborat en un seguit de plataformes col·lectives en les quals ha col·laborat el senyor Camps; però això no m'estalvia de situar-me, en aquests moments, en nom del meu Grup, en una coordinada profundament diferent. Es parla aquí de qui va ser diputat a Madrid, Manuel Carrasco i Formiguera, que va poder sortir de Catalunya gràcies a les accions de la Generalitat que en aquells moments era en mans del partit d'Esquerra Republicana; es parla aquí d'un seguit de consideracions més sobre les quals penso que és millor que no m'hi estengui gens, i que pel bé de tots, segurament, no hi digui ni una paraula més, perquè nosaltres teníem sobre aquesta Proposició no de Llei tot un altre concepte.

És per això que no podem acceptar l'esmena que ens proposa el Grup de la majoria, i és per això que, lamentant-ho molt profundament, acceptem, d'alguna manera ja, la derrota parlamentària que se'ns presenta, perquè, en aquest cas, per a nosaltres aniria acompanyada d'una victòria de la dignitat de la me-

mòria col·lectiva cap a una gent concreta que encara avui no ha rebut l'homenatge que es mereixia.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha algun grup parlamentari que desitgi la suspensió per parlar, si més no esgotar les possibilitats i veure si és que hi hagut una mala interpretació o el que sigui i parlar-ne, abans de definir-nos en aquesta Comissió? *(Pausa.) (Ll. Sr. Sobrequès demana per parlar.)*

El Sr. SOBREQUÈS : Senyor President, el nostre Grup, en qualsevol cas, com en qualsevol tema que s'ha tractat, sempre ha estat disposat a dialogar i amb gust acceptaria aquesta suspensió per parlar-ne.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Martín Toribio abans havia aixecat el braç. No? *(Pausa.)* Doncs, si em permeten, suspensem dos minuts.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i deu minuts i es reprèn a les sis de la tarda i onze minuts.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Bé, han arribat a alguna conclusió els senyors ponents i... Senyor Pueyo?

El Sr. PUEYO : Sí, senyor President, hem arribat a la conclusió que les dues possibilitats reglamentàries que se'ns oferien, i donada la bona disposició de la totalitat dels grups, nosaltres accedim a retirar la Proposició en aquests moments, buscar l'acord, si és possible d'arribar-hi, evidentment, i a tornar-la a presentar comptant amb la benevolència de la Presidència, en el sentit que procurarà accelerar els tràmits perquè sigui aprovada en el seu moment; és a dir, si és possible, tràmit d'urgència.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Aquesta Presidència —com ha dit abans— es reafirma ara que proposarà en el seu moment, donada aquesta també bona disposició, no solament de tots els grups parlamentaris, que hi és, sinó del Grup d'Esquerra Republicana, que el tràmit que s'hagi de seguir s'escursi al màxim possible i que, suposo que un tràmit d'urgència serà el que podrà resoldre aquesta qüestió amb el màxim de celeritat, eh!

Molt bé, doncs, donant les gràcies per haver arribat a aquest acord, passem al tercer punt, que és : debat i votació de la Proposició no de Llei sobre els Intercanvis Escolars entre els Territoris de la Comunitat Lingüística Catalana, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el senyor Hortalà... No, el senyor Pueyo.

Proposició no de Llei sobre els Intercanvis Escolars entre els Territoris de la Comunitat Lingüística Catalana

El Sr. PUEYO : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, pel que fa a aquesta Proposició no de Llei, la meua defensa prèvia serà breu perquè és en l'exposició de motius on s'argumenta quin és el sentit, quina és la finalitat amb què presentem aquesta Proposició no de Llei. Tanmateix, és evident que una comunitat lingüística com la nostra, com la comunitat lingüística catalana, té uns factors cohesionadors que no es refereixen exclusivament a l'estructura de la llengua, als aspectes lingüístics, sinó que es refereixen més aviat als aspectes de l'ús lingüístic, és a dir, la manera, la forma com aquesta llengua és usada.

Per a una comunitat lingüística, el fet de posseir una llengua estàndard comuna té, des d'un punt de vista sociolingüístic, dos valors molt importants. Per una banda, aquesta llengua estàndard és una referència de tipus simbòlic, d'adscripció a aquesta comunitat, i, per una altra banda, aquesta llengua estàndard possibilita tota una sèrie d'interaccions, de contactes, de relacions reals.

En aquest sentit, el que volem dir és que els problemes de disgregació que pateix la comunitat lingüística catalana no són tant problemes estrictament lingüístics com problemes d'ús. Per tant, nosaltres considerem que tot allò que es faci per incrementar les ocasions d'interacció, per incrementar les ocasions de contacte entre ciutadans de totes les edats, de totes les condicions socials, de totes les adscripcions de cadascun dels països de parla catalana, ha de redundar en benefici d'un increment de la consciència unitària d'aquesta comunitat.

Per tant, és en aquest sentit, dic, que hem presentat la Proposició no de Llei d'Intercanvis Escolars, perquè considerem que, evidentment, l'edat en què es produeix la formació dels homes i de les dones és especialment important d'assegurar i d'incrementar aquestes relacions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Pueyo. Convergència i Unió ha presentat tres esmenes. He de fer constar que aquí diu : «Modificació que es proposa al punt 1, al punt 2 i al punt 3», i hauria de dir : «Modificació al punt 1, al punt 3 i al punt 4». Aleshores, per defensar aquestes esmenes, el senyor Joan Descals.

El Sr. DESCALS : Gràcies, senyor President, senyores diputades i senyors diputats, de fet, només és una esmena que té tres punts, però aquests punts estan mal anomenats a partir del segon.

El Grup parlamentari de Convergència i Unió està d'acord amb la idea i el plantejament que proposa el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i hi està d'acord perquè d'intercanvis, ja n'existeixen i són propiciats i propugnats pel Govern de la Generalitat. Aquesta instància d'Esquerra Republicana, si és acceptada, els refermerà.

Ara bé, les nostres esmenes tendeixen a aclarir el text, precisant-ne alguns dels seus aspectes. Per exemple, al punt 1, nosaltres hi afegiríem «continuar» —ja s'entén per què—, i entre els intercanvis no entre centres docents, sinó entre alumnes i professors. Aquesta personalització ens sembla necessària, tant en el punt 1 com en el punt 4.

El punt 2, ja ens està bé. Al punt 3, hi posaríem l'addició «i el Govern del Principat d'Andorra» —al qual ja no calen aclariments—, i al punt 4, «la petició que l'establiment de convenis entre l'Estat espanyol i el francès, pel que fa a l'especificitat lingüística i cultural de la Vall d'Aran». Aquests són els punts que nosaltres creiem que s'hi haurien incloure.

Si les nostres esmenes fossin acceptades, votaríem amb molt de gust —perquè seria al nostre gust— la Proposició no de Llei d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies.

Senyor President, també estem d'acord amb les correccions lingüístiques.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Hi ha també dues correccions que s'han de fer per denominar, per denominació una mica —com hem fet abans—, amb les denominacions estatutàries.

Quan aquí diu : «els governs autònoms d'Aragó, del País Valencià i de les Illes», de fet, estatutàriament, hauria de dir : «dels governs autònoms d'Aragó, de la Comunitat Valenciana i de les Illes Balears». Aleshores, això, que es tingui en compte en el moment de les votacions.

Ara, si vol intervenir el Grup Mixt per donar la seva opinió? El senyor Martín Toribio. Moltes gràcies.

El Sr. MARTÍN : Gràcies, senyor President. Nosaltres estem substancialment d'acord. Creiem..., l'esmena presentada com a número 1, la interpretació que nosaltres donem a «centres d'ensenyament» la traduïm com a «comunitat educativa», i, per tant, creiem que dóna més amplitud que no pas el que proposa l'esmena de Convergència i Unió, que reflectiria solament alumnes i professors, atès que nosaltres donem aquest sentit —en dir «centres», pensem en tota la comunitat educativa—, pensem que quedaria més bé el número 1, tal com està en la proposta d'Esquerra Republicana.

Després, pel que fa als punts 3 i 4, nosaltres ens decantem per l'esmena de Convergència i Unió, si bé haig de dir que en el punt 4 diríem el mateix pel que fa només a aquesta qüestió concreta, de la substitució que proposen de «centres d'ensenyament» per «alumnes i professors».

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martín Toribio. Ara, pot prendre la paraula el Grup Popular, el senyor Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Gràcies, senyor President. El nostre Grup manifesta la seva satisfacció per aquesta Proposició no de Llei presidida per un esperit constructiu i positiu i que, sens dubte, contribuirà a allò que pretén, que és l'enfortiment de la nostra llengua, del català, i contribuir a enriquir l'educació dels nostres escolars.

Per tot això, nosaltres la votarem a favor, tant si es manté en el seu text original —proposat per Esquerra Republicana— com si s'afegeixen les esmenes que són d'ordre tècnic i són matisacions, de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Aleix Vidal-Quadras. Ara, podria, el senyor Ignasi Riera, intervenir en nom d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Moltes gràcies, senyor President, i per dir que sí, que hi estem d'acord. Primer, perquè ens sembla molt clara l'oportunitat pedagògica i lingüística d'aquests intercanvis. Molt sovint, costa —sobretot als alumnes que han après el català de més grans o que no l'han parlat en família— comprovar que el català és una llengua d'ús social fora del seu àmbit o fora de l'escola, i, per tant, aquests intercanvis a vegades tenen una funció pedagògica molt superior a la pròpia que fan a l'interior de les aules.

Tenir l'esperança que amb aquests intercanvis els alumnes d'on jo visc no es converteixin en elements castellanitzadors de tota la comunitat catalana fins ara, i saber que amb tots aquests intercanvis, els alumnes i professors de centres no universitaris seran, segurament, més crítics que no pas d'altres a l'hora d'elaborar un nou mapa sobre l'ús real del català en els territoris de llengua catalana, i dir que estem d'acord, tant amb la Proposició no de Llei com amb les precisions que afegeixen les esmenes, alguna de les quals a més ens sembla especialment oportuna —en el tema d'Andorra, en el tema de la Vall

d'Aran.

Per tant, vol dir que votarem a favor tant del text com de les esmenes, en la mesura que puguin ser incorporades al text.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, moltes gràcies, senyor Ignasi Riera. Ara, el Grup Socialista?... Sí; el Diputat Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL : Gràcies, senyor President. En el terreny lingüístic és positiva la col·laboració entre els governs dels països que parlen la mateixa llengua, tal com hem aprovat en la primera Proposició que s'ha discutit avui.

I, dins d'aquest marc, també considerem positiu l'intercanvi entre els centres d'ensenyament no universitari i, per tant, he de manifestar que el nostre Grup està d'acord amb el contingut d'aquesta Proposició.

També voldríem comentar, potser, que Convergència i Unió precisa més en les seves esmenes —per exemple, en afegir «el Principat d'Andorra» i altres coses—, però, malgrat tot, potser voldria observar que m'ha causat una certa aprehensió una de les expressions de l'esmena de Convergència, que és al començament de tot, que diu : «continuar vetllant», i això ha estat per una certa associació, perquè..., no..., m'explicaré : per una certa associació, potser. És que em recorda les propostes de resolució de Convergència i Unió després de cada debat general, on, molt sovint, es demana al Govern que continuï fent allò que segons el Grup de la majoria ja fa.

Però, malgrat tot, i prescindint d'aquests detalls, votarem a favor, tant si es manté el text presentat per Esquerra Republicana com si s'hi incorporen les esmenes de Convergència i Unió.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, moltes gràcies. Ara el Grup d'Esquerra Republicana dirà si accepta l'esmena de Convergència i Unió.

El Sr. PUEYO : Senyor President, nosaltres..., voldria fer una breu referència a les esmenes proposades, però, en primer lloc, voldria fer una referència al tarannà general dels diferents grups presents en la Comissió, i és evident que per a nosaltres el fet que aquesta Proposició no de Llei pugui ser aprovada per unanimitat, afegeix, o, millor dit, incrementa el valor afegit que la Proposició no de Llei ja tenia per ella mateixa, perquè em sembla que és una iniciativa d'importància per a la nostra

comunitat i, per tant, sempre és millor que pugui ser abonada per la totalitat dels grups.

Pel que fa a les esmenes del Grup de Convergència i Unió..., perdó, en primer lloc, pel que fa a les esmenes de caire tècnic o jurídic sobre la denominació de les comunitats, diríem que hi estem d'acord, i pel que fa a les esmenes presentades per Convergència i Unió, la primera no hi veiem inconvenient per acceptar-la; fins a cert punt —com deia abans l'Il·lustre Diputat del Grup Socialista—, és lògic, o és normal, en un sentit estadístic, que allà on l'oposició diu «vetllar», el Grup que dona suport al Govern digui : «continuar vetllant». De fet, fins a cert punt, és una mica com l'antiga història de la botella mig plena o mig buida, i, evidentment, aquest no serà per a nosaltres, de cap manera, un motiu d'oposició o de discrepància.

Amb la segona esmena també hi estem d'acord. La referència al Govern del Principat d'Andorra evidentment és molt coherent. I la darrera de les esmenes, doncs, també em sembla una modificació lògica, en paral·lel amb els punts anteriors.

D'altra banda, aquesta darrera esmena afegida al text que nosaltres havíem presentat, aquesta possibilitat d'explicitar a la comunitat lingüística occitana, pensem que hauria de tenir un valor pedagògic per a les tasques del Parlament, per a les tasques de la Comissió i per a les tasques del Ple, en el sentit que quan fem referències a temes lingüístics, a temes culturals o a temes educatius, procurem de referir-nos explícitament al tema de l'aranès, sempre que es legisli sobre qüestions que incloguin referències lingüístiques.

Per tant, donem la nostra conformitat a les esmenes proposades, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Aleshores, accepten les tres esmenes als punts 1, 3 i 4, i en el punt 2 la variació aquesta estatutària. Aleshores, ja podem passar a la votació.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin a favor d'aquesta Proposició no de Llei?

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquesta Proposició no de Llei ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

(El debat del punt tercer de l'ordre del dia fineix a un quart de set de la tarda i onze minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom .....

carrer ..... num. ....

telèfon ..... població .....

districte postal .....

desitja subscriure's al { ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia ..... de ..... de .....

fins al dia 31 de desembre de 198 .....

Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de ..... de 198 ..... envia

per ..... núm. .... la quantitat de ..... pessetes

(gir/xec al portador)

..... de ..... de 198 .....

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona